

ΕΓΚΩΜΙΑ ΚΑΙ ΥΜΝΟΙ

ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ

(Μοναχοῦ ξεροποταμινοῦ)

Εἰς τὴν Παναγίαν, τοὺς Ἀρχαγγέλους καὶ
διαφόρους Ἁγίους.

ΕΙΛΗΜΜΕΝΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΙΚΟΥ

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ
Διαλόγου Πάπα Ρώμης

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙΣ

ΣΑΒΒΑ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

(Κελλιώτου Βατοπεδινοῦ)



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

1908



ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΠΙΦΑΝΙΟΝ

Ἠκούσατε ὦ ἔνδοξον Ἀκροατήριόν μου,
Ὡ Ἱερὸν Χριστιανὸν στίφος καὶ ἀδελφῶν μου ;
Ἠκούσατε Ἀγαπητοὶ τὸν τοῦ Ἐπιφανίου
Βίον καὶ κατορθώματα πατρός μας τοῦ Ἁγίου ;
Δὲν εἶναι, ὡς ἐγράψαμεν, εἰς τὸ προοίμιόν μας
Ὁ μέγας Ἐπιφάνιος, ὁ πρέσβυς πρὸς Θεὸν μας,
Ξεχωριστὸς ἀπ' ὀλουνοὺς τοὺς ἄλλους μας Ἁγίους ;
Ὁ βίος του δὲν ἔαπερνᾷ τῶν ἄλλων τὸς βίους ;
Δὲν εἶναι ὅμοιος πολλὰ τῶν Πρωτοκορυφαίων,
Πέτρου, καὶ Παύλου, Μαθητῶν ἐκείνων τῶν ἐνθέων ;
Πέτρος τὸν Παραλυτικόν, καὶ τὸν ἀπὸ κοιλίας
Μητρὸς χωλὸν ἰατρεύσει χωρὶς ἀργοπορίας.
Μόνον ἐν τῷ ὀνόματι Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου,
Εἰπόντος (καθὼς γέγραπται) Πέτρου τοῦ κορυφαίου.
Ὁ θεὸς Ἐπιφάνιος ὡς δέκα θεραπεύει
Ἐν τῷ αὐτῷ ὀνόματι εὐθὺς καὶ ἰατρεύει.
Ὁ Πέτρος μας τὴν Σάπφειραν, ὁμοῦ καὶ Ἀνανίαν,
Μὲ λόγον τοὺς ἐνέκρωσε τὴν ὥραν τὴν ἰδίαν.
Ὁ Ἐπιφάνιος μας δὲ τὸν ψευδαπεθαμμένον,
Τὸν τῆς γῆς ὡτὰν νεκρόν, ξαργοῦ ἐξαπλωμένο.

Ὁ Πέτρος μας τὴν Ταβιθά νεκρὴν τὴν ἀνασταίνει,
 Καὶ εἰς τὰς κλαιούσας ζωντανὴν αὐτὴν τὴν παραστένει.
 Ὁ Ἐπιφάνιος μας δὲ τρεῖς τέσσαρας εὐθέως,
 Εὐθύς, καὶ δίχως προσευχὴν, δὲν γίνετον ἀλλέως.
 Ὁ Παῦλός μας ἐτύφλωσε διὰ τῆς προσταγῆς του
 τὸν Μάγον (α), ἀντικείμενον τῆς θείας διδαχῆς του.
 Ὁ Ἐπιφάνιος μας δὲ τὸν μάγον ἐν Περσίᾳ
 Ἐβούβανε προστακτικῆ καὶ τοῦτος ἐξουσίᾳ.
 Τὸν Ἱεροσολύμων δὲ εἶχε τὸν ἐτυφλώσει,
 Ὑστερα δὲ τὸ ἓνα του μάτι τὸν εἶχε δώσει.
 Ὁ Παῦλός μας ἐδίωξεν ἀπ' τὴν δαιμονισμένην
 Παιδίσκην τὸ δαιμόνιον, καθὼς μαντευομένην.
 Ὁ Ἐπιφάνιος μας δὲ ἐδίωξε δύο τρία,
 Καὶ τοῦτος, ὡς ὁ Παῦλος μας, μιᾶ ἐν ἐξουσίᾳ
 Κοντολογῆς ὅτι λογῆς ἐστάθη ἡ αὐθεντεία
 Ἐκεῖν' ἢ Ἀποστολικὴ ἐν πάσῃ ἀσθενείᾳ.
 Τοιοῦτης λογῆς ἦτονε καὶ τοῦ Ἐπιφανίου
 Ἡ δύναμις Ἐπιφανῆς διὰ παντὸς τοῦ βίου.
 Ὡς καθὼς ἴσχυσε λοιπὸν εἰς τὴν θαυματουργίαν
 Νὰ φθάσῃ Ἀποστολικὴν τελείαν ἐξουσίαν.
 Τοιουτοτρόπως ἴσχυσε καὶ εἰς Θεολογίαν
 Νὰ φθάσῃ διδασκαλικὴν ἀκρότητα σοφίαν.
 Καθὼς, ὁ Παῦλος ἔφθασεν εἰς τὴν θαυματουργίαν
 Πέτρον τὸν πρῶτον ὕστερος, καὶ εἰς φιλοθεϊάν.
 Οὕτως ὁ Ἐπιφάνιος ἔφθασε Βασιλείους,
 Ἀνεπιστήμων ἄνθρωπος, καὶ γε τοὺς Γρηγορίου.

(α) Ἐλύμαν τὸν Μάγον.

Ὡστε ὁ Ἐπιφάνιος, καὶ Παῦλος, μιὰ καρδία.
 Ἦτανε, καθὼς ἤτανε καὶ γένος, φιλή μία.
 Ὅθεν αὐτὸς καὶ Μοναχός, καὶ μετὰ ἀληθείας
 Ἀνέτρεψεν αἵρετικῶν πάντων τὰς γλωσσαλγίας.
 Ἐβραῖος ὢντας, ἀμαθῆς εἰς τὴν φιλοσοφίαν,
 Καὶ οὐχ ὡς οἱ Πατέρες μας καὶ εἰς τὴν εὐγλωττίαν.
 Θαῦμα εἰς τὴν ἀλήθειαν, Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ
 Μὲ τὰς προκρίτους χάριτας αὐτὸν νὰ τὸν στολίσῃ
 Καὶ ὡς ἐθαυμαστώθηκεν εἰς τὴν θαυματουργίαν;
 Οὕτως ἐθαυμαστώθη καὶ εἰς ὑψηγορίαν,
 Ἐφάνηκεν Ἀπόστολος εἰς τὴν τερατουργίαν,
 Ἐφάνη Ἀθανάσιος εἰς τὴν θεηγορίαν.
 Ὁ Ἅγιος Βασίλειος σὺν τῷ Ἀθανασίῳ,
 Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἅμα τῷ Γρηγορίῳ,
 Ἰσχυσαν καὶ ἐπάλαισαν μὲ ἓνα, ἢ καὶ δύο,
 Ἐστῶ καὶ τρεῖς αἵρετικούς, ἐν τῷ παρόντι βίῳ,
 Τὸν Ἄρειον, φέρε εἰπεῖν μετ' Ἀπολιναρίου,
 Καί γε τὸν Μακεδόنيον, μετὰ τοῦ Νεστορίου.
 Ὁμοίως καὶ ὁ Κύριλλος, ὁ Μάξιμος, καὶ ἄλλοι,
 Πατέρες, καὶ Διδάσκαλοι, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
 Ἀλλὰ ὁ Ἐπιφάνιος μόνος καὶ Μοναχός του
 Μὲ ἐβδομηντα πάλαιψεν, ὦ τῆς δυνάμεώς του.
 Καθὼς ἐτοῦτο φαίνεται εἰς τὰ συγγράμματά του
 Τὰ ἀξιοθεώρητα καὶ τὰ θεάρεστά του.
 Ὁ Ἅγιος Βασίλειος, καὶ οἱ ῥηθέντες ἄλλοι
 Ῥητορικὰ συνέγραψαν, καὶ μετεφραδείας κάλλι.
 Ὁ θεῖος Ἐπιφάνιος χωρὶς τέχνην καμμίαν,
 Ἀπλᾶ δὲ Εὐαγγελικά, μὲ ἀπλαστολογίαν.



Ὁ Ἅγιος Βασίλειος λοιπὸν, ὁμοῦ καὶ ἄλλοι,
Δύο, ἢ τρεῖς, ἢ τέσσαρας στεφάνους θέλουν βάλει.
Ὁ μέγας Ἐπιφάνιος μόνος του θέλει βάλει
Στέφανα ἐβδομήκοντα, χαρὰ εἰς τὸ κεφάλι.
Ἐξ ὧν παράσχου καὶ ἡμῖν Ἅγιε τοῖς ὑμνοῦσι
Τὸν ζήλόν σου τὸν ἐνθεον, καὶ πόθῳ σ' εὐφημοῦσι.
Ἅγιε Ἐπιφάνιε, τῶν Ἀρετῶν δοχεῖον,
Τῶν χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ ἀνάπαυσις ταμεῖον.
Ἅγιε Ἐπιφάνιε, τῶν θείων Ἀποστόλων
Ὁμόθρονε, ὁμότροπε, τραῦμα τῶν διαβόλων.
Ἅγιε Ἐπιφάνιε, τῶν θείων Διδασκάλων.
Ὁμόσοφε, ὁμόροφε, θραῦσις τῶν ἀντιπάλων.
Ἅγιε Ἐπιφάνιε, Μαρτύρων, καὶ Ὁσίων
Ὁμόσκηγε, ὁμότιμε, καὶ Προφητῶν τῶν θείων.
Ἅγιε Ἐπιφάνιε, Ἀγγέλων τῶν Ἁγίων
Συνόμιλε συμπαραεστώς, θρόνον ἐπὶ τὸν θεῖον.
Ἅγιε Ἐπιφάνιε, ὁ τῆς Ὑπεραγίας,
Φίλος, καὶ ἐγκωμιαστῆς ἐξ ὅλης τῆς καρδίας.
Ἅγιε, Ἐπιφάνιε, ὁ τῆς ὁμοουσίου
Τριάδος δοῦλος γνήσιος, καὶ τῆς ὑπερουσίου,
Πατρός, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, Θεοῦ τοῦ δοξοσθέντος.
Ἔργῳ, καὶ Λόγῳ ἀπὸ σοῦ, καὶ ὑπερασπισθέντος.
Ἀλλὰ καὶ σὲ δοξάσαντος ἐν γῆ διαφερόντως,
Ἐν οὐρανῷ δέ, ὡς εἰκός, ἐκεῖ ὑπερβαλλόντως.
ὦ, πρέπει δόξα, καὶ τιμὴ, πᾶσα καὶ αἰωνία.
Ἀγγελικῆ, καὶ βρότειος, ἐνώσει ἐν Ἁγία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ

ΤΟΥ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΘΕΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ

[Μοναχοῦ ξεροποταμνοῦ]

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Ἅγιον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἁγίοις,
Καθὼς ἐν τοῖς Δαβιτικαῖς κηρύττεται λογίοις.
Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς εἰς τὴν δημιουργίαν
Τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς, ὡς λίαν θαυμασίαν.
Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς εἰς τὴν οἰκονομίαν
Τῆν τῆς ἐνανθρωπήσεως, ὡς σφόδρα ἐξαισίαν.
Θαυμαστὸς ὄντως δέ ἐστι καὶ εἰς τοὺς θαυμασίους,
Καὶ θεσπεσίους δούλους του, εἰς πάντας τοὺς Ἁγίους.
Ὅτι κατηγωνίσαντο, νίκησαν βασιλείας,
Εἰργάσαντο τὸ δίκαιον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας,
Διότι ἐπαγγελιῶν ἐπέτυχον τῶν θείων,
• Καὶ ἔφραξαν τὰ στόματα Λεόντων τῶν ἀγρίων.

Ἐσβησαν δύναμιν πυρός, ἀπέφυγον μαχαίρας,
 Καὶ ἐνεδυναμώθησαν, ὄντες ἀσθενεστέρας.
 Ἐγεννήθησαν ἰσχυροὶ εἰς τὸν καιρὸν πολέμου,
 Γιὰ τοῦτο εἶναι θαυμαστός, θεῖοι Ἀκροαταί μου.
 Καὶ ἐκλιναν παρεμβολάς, στρατεύματ' ἄλλοτριών,
 Ἀδύνατοι τῶν δυνατῶν ἐχθρῶν καὶ πολεμίων.
 Γυναῖκες ἔλαβον νεκρούς, υἱούς των πεθαμένους,
 Ταῖς τῶν Ἁγίων ἱεραῖς εὐχαῖς ἀναστημένους.
 Δι' αὐτὰ λέγω Ἀδελφοί, τὰ ἔργα τῶν Ἁγίων,
 Καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν θαυμάτων καὶ σημείων,
 Μάλιστα μετὰ τὸν Χριστόν, ὅπου θαυματουργοῦσαν
 Ὡς καὶ γυναῖκες, καὶ παιδιὰ, μόνον νὰ τὸν καλοῦσαν,
 Θαυμαστός εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αὐτοῦ Ἁγίους,
 Θαυμάζεται, δοξάζεται μὲ τρόπους γὰρ μυρίους,
 Γνωρίζεται γὰρ δι' αὐτῶν Θεοῦ ἡ δυναστεία,
 Καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, καὶ δόξα του ἡ θεία.
 Ἀλλὰ εἰς τὸν θαυματουργὸν Γρηγόριον τὸν πάνυ
 Θαυμαστός ὄντως ὁ Θεὸς κατ' ἐξοχὴν ἐφάνη,
 Τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Νεοκαισαρείας,
 Τὸν θαυμαστὸν καλλωπισμὸν τῆς θείας Ἐκκλησίας,
 Τὸ θαῦμα τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῆς Ἱεραρχίας,
 Τὸν ὑπὲρ πάντα λάμπαντα εἰς τὰς θαυματουργίας.
 Διόπερ καὶ θαυματουργὸς πρεπόντως ὠνομάσθη,
 Καὶ θαυμασίως ἐκ Θεοῦ ἐν πᾶσι ἐδοξάσθη.
 Καὶ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀμέσως τοῦ ἐφάνη
 Σὺν τῇ Παρθένῳ μαθητῇ, καὶ θείῳ Ἰωάννῃ.
 Μεγάλῃ χάρις Ἀδελφοί, καὶ πλιὸν παρὰ μεγάλη,
 Τῆς Θεοτόκου νὰ ἰδῇ τινὰς ἐν γῆ τὰ κάλλη.

Ὅπου οἱ Ἄγγελοι Θεοῦ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι
 Καὶ βλέποντές την χαίρονται, καὶ τὸν Θεὸν αἰνοῦσι.
 Πῶς ἐδυνήθη κατὰ γῆς νὰ κάμῃ ἓνα πλάσμα.
 Ἄγγέλων τιμιώτερον, θαῦμα Ἄγγέλων ἄσμα.
 Ἐνα καθρέπτῃν καθαρὸν ὡς τόσον θαυμασίως,
 Καὶ ἀπὸ χῶμα μάλιστα, ἀπὸ πηλὸν Κυρίως.
 Ὅπου νὰ λάμπῃ βέβαια ὑπὲρ τοὺς οὐρανίους,
 Καὶ νὰ φωτίζῃ ἐκ Θεοῦ καὶ τούτους, τόσῳ θείοις.
 Τοῦτο ἡ Θεοτόκος μου, τοῦτο ἡ Παναγία,
 Καὶ σὲ δοξάζω Δέσποινα ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ.
 Ὅπου οἱ Ἄγγελοι Θεοῦ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι,
 Καὶ βλέποντές σε χαίρονται, καὶ τὸν Θεὸν αἰνοῦσι.
 Πῶς ἐδυνήθη κατὰ γῆς νὰ κάμῃ ἓνα πλάσμα,
 Ἄγγέλων τιμιώτερον, θαῦμα Ἄγγέλων ἄσμα.
 Ἀγάλμα ἓνα ὑλικόν, ὅπου νὰ ἀνεβαίνῃ
 Ἡ κεφαλὴ στοὺς οὐρανοὺς, καὶ νὰ τοὺς ὑπερβαίνῃ.
 Ἡ κορυφὴ θρόνου Θεοῦ νὰ εἶναι ὁ ὠραῖος.
 Οἱ ὀφθαλμοὶ νὰ βλέπωσι τὸ πᾶν ἀκαρισίως.
 Τὰ ὦτα νὰ ἀκούουσι τὸ πᾶν. νὰ συμπληροῦνται.
 Ἡ δὲ φωναῖς νὰκούωνται παντοῦ νὰ ἐνεργοῦνται.
 Τὸ πρόσωπον τὸν Ἥλιον αὐτὸν νὰ ὑπερβαίνῃ,
 Νύκτα καὶ μέρα πάντοτε νὰ φέγγῃ, νὰ μὴ σβένῃ.
 Τὸ στήθος δύο ποταμούς, ἀέννα νὰ χύνη
 Μέλιτος, Γάλακτος ὁμοῦ, ἐν ἄκρᾳ εὐφροσύνη.
 Αἱ χεῖρες, μία νὰ κρατῇ βρέφος τῆς ἐδικῆς τῆς,
 Ἀλλὰ ὑπὲρ τὸν Ἥλιον, ὑπὲρ τὸ προσωπὸν τῆς.
 Τὸ ἄλλο χεῖρι νὰ κρατῇ τὴν γῆν, μὴ τὴν βουλήσῃ
 Τὸ βρέφος τῆς, ἂν βουλευθῇ, καὶ τὴν καταποντίσῃ.

Οἱ πόδες, ἕνας εἰς τὴν γῆν, ὁ ἄλλος ἐν θαλάσῃ,
 Τὸ βάρος ἕως ἄδου δὲ νὰ φθάσῃ, νὰ περάσῃ.
 Τοῦτο ἡ Θεοτόκος μου, Τοῦτο ἡ Παναγία,
 Καὶ σὲ δοξάζω Δέσποινα ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ.
 Ὅπου οἱ Ἄγγελοι Θεοῦ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι,
 Καὶ βλέποντές σε χαίρονται, καὶ τὸν Θεὸν αἰνοῦσι.
 Πῶς ἐδυνήθη κατὰ γῆς νὰ κάμῃ ἕνα πλάσμα,
 Ἄγγέλων τιμιώτερον, θαῦμα Ἄγγέλων, ἄσμα.
 Οὐρανὸν νέον, χοῦκόν, διὰ ἀνάπαυσίν του
 Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν μὲ ἄμετρον τιμὴν του.
 Ἄντις Πλανήτας φωτεινοὺς νὰ ἔχῃ ἐπαξίως
 Καὶ τὰ ἑπτὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος Κυρίως.
 Ἄντις δὲ τῆς Ζωδιακῆς, σφαίρας τῶν οὐρανίων,
 Τὸν δωδεκάριθμον χορὸν τῶν ἀρετῶν τῶν θείων.
 Ἄντις διὰ τὰ Ἄστρα δέ, τὰ εἰκονίσματά της,
 Καὶ γε τὰ ὑπερλάμποντα ἄπειρα Θαύματά της.
 Ἄντις δὲ διὰ τὰς ἑπτὰ ζώνας τὰς οὐρανίας,
 Τὰς ἰσαριθμοὺς Ἐορτὰς αὐτῆς τὰς θαυμασίας.
 Ἄντις διὰ τοὺς πόλους δέ, νὰ ἔχῃ τὴν λοχείαν,
 Καὶ τὴν Πανάχραντον αὐτῆς ἀντάμα παρθενίαν.
 Ἄντις διὰ τὸ ὑψηλόν, τὸ ἐν ὑψίστοις εἶναι,
 Καὶ πάλιν διὰ τὸ πλατύ, τὸ τὸν Θεὸν δεχθῆναι.
 Ἄντις διὰ τὸ μέγεθος, τὸ ἄκρον μεγαλεῖον
 Ἰπὲρ τὰ πλήθη ἅπαντα, Ἄγγέλων καὶ Ἁγίων.
 Τοῦτο ἡ Θεοτόκος μου, τοῦτο ἡ Παναγία,
 Καὶ σὲ δοξάζω Δέσποινα ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ.
 Ὅπου οἱ Ἄγγελοι Θεοῦ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι,
 Καὶ βλέποντές σε χαίρονται, καὶ τὸν Θεὸν αἰνοῦσι.

Πῶς ἐδυνήθη κατὰ γῆς νὰ κάμῃ ἕνα πλάσμα,
 Ἄγγέλων τιμιώτερον, θαῦμα Ἄγγέλων, ἄσμα.
 Στέφανον πολυτίμητον, διὰ νὰ τὸν φορέσῃ
 Ὁ τῶν Ἄγγέλων Βασιλεὺς, ὡς τόσο νὰ ἀρέσῃ.
 Διάδημα διὰ Θεὸν ἐκ τῶν τῆς γῆς μετάλλων,
 Τῶν σεπτῶν ἡγουν, ἀρετῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων
 Καὶ ἀπὸ τῶν διαφανῶν λίθων καὶ πολυτίμων,
 Τῶν δώδεκα τῶν ἐκλεκτῶν λίθων καὶ περιφήμων.
 Πρῶτον ἀπὸ τὴν Ἰασπιν, ἀγάπην τῆς τὴν θείαν,
 Δεύτερον ἀπὸ τὸν Σάπφειρον, ἀπτὴν φιλανθρωπίαν.
 Τρίτον ἀπὸ τὸν Χαλκηδών, ἀπὸ τὴν Παρθενίαν,
 Τέταρτον ἀπὸ τὸν Σμάραγδον, τὴν Πίστιν τὴν τελείαν.
 Πέμπτον ἀπὸ τὸν Σαρδόνυχα, τὴν ἄμετρον σοφίαν,
 Ἑκτον ἀπὸ τὸν Σάρδιον, ταπεινώσιν βαθείαν.
 Ἑβδομον τὸν χρυσόλιθον, ἀπὸ τὴν φρόνησίν της,
 Ὀγδοον ἀπὸ τὸν Βήρυλλον, ἀπὸ τὴν προσευχὴν της.
 Ἐνατον δὲ τοπάζιον, ἀπὸ τὴν θεωρίαν,
 Δέκατον δὲ Χρυσόπρασσον, ἀπὸ τὴν μακροθυμίαν.
 Ἐνδέκατον Ἰάκινθον, ἀπὸ τὴν εὐψυχίαν.
 Δωδέκατον, καὶ ἔσχατον, καὶ πρῶτον κατ' ἀξίαν,
 Ἀπὸ τὴν ὑπεράμωμον τὴν θεομητορίαν,
 Ὡς ἀπὸ τὸν Ἀμέθυσον, κατὰ ἀναλογίαν.
 Τοῦτο ἡ Παναγία μου, τοῦτο ἡ Δέσποινά μου,
 Καὶ σὲ δοξάζω πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ Κυρά μου.
 Αὕτη λοιπὸν εἰς τὸν σεφὸν Γρηγόριον ἐφάνη.
 Αὐτὴν ὁ πάντων Κύριος διδάσκαλον τοῦ κάνει.
 Ὅτι νὰ μάθῃ ζήτησε πάσης μετ' ἀκριβείας
 Τριάδος τὸ μυστήριον ἐκ θείας ἐπιπνοίας.

Διότι ἦταν περισσαῖς αἵρεσεις στὸν καιρὸν του,
 Καὶ ἐφοβᾶτο φρόνιμος πολλὰ τὸν λογισμὸν του.
 Ὅτι θνητῶν οἱ λογισμοὶ δειλοὶ βεβαιωμένα,
 Καὶ τὰ νοήματα αὐτῶν ψευδῆ καὶ ἐσφαλμένα.
 Ἦτον καὶ πρὸ τῆς πρώτης δὲ Συνόδου τῆς ἀγίας,
 Καὶ τᾶρθρα δὲν εἶχαν γενῆ τῆς Πίστεως τῆς θείας.
 Καὶ δὲν τοῦ ἐξαπέστειλε τὸν Ἀρχιστράτηγόν του,
 Καθὼς ποτὲ στὸν Δανιήλ, ἄνθος τῶν προφητῶν του,
 Ἦ τὸν Παρθένον Μοναχόν, καὶ Πρωταπόστολόν του.
 Μέγα καὶ τοῦτο μοναχό, πολὺ προνόμιόν του,
 Ἄμῃ μὲ τὴν Μητέρα του μαζί τὴν Παναγίαν.
 Ἴδέτε δόξαν πρὸς αὐτὸν θεῖθεν θαυμασίαν.
 Ὅπου θαρρῶ δὲν δόθηκεν εἰς ἄλλον τῶν Ἀγίων.
 Εἰμὴ στὸν ἀγιώτατον Γρηγόριον τὸν θεῖον.
 Διάπυρος, ὡς φαίνεται, ἦτον, ἐπ' ἀληθείας
 Λάτρης, ἀλλὰ καὶ ἐραστής, τῆς θείας Παναγίας.
 Αὐτὴν πάντα στοχάζετον, αὐτὴν ἐλαχταροῦσε,
 Γιὰ τοῦτο τοῦ ἐφάνηκε, καθὼς ἐπιθυμοῦσε.
 Συνήθειαν οἱ βασιλεῖς ἔχουσιν ὅταν μέλλουν
 Τινὰ τῶν Μεγιστάνων τους νὰ κράξουν, ἂν τὸν θέλουν,
 Ἦ καὶ νὰ τοῦ μηνύσωσιν ὑπόθεσιν καμμίαν,
 Δὲν στέλνουν ὑποκείμενον εἰς εὐτελεῆ ἀξίαν,
 Ἄμῃ ἐκ τῶν Ἀρχόντων τους, καὶ τῶν ἐγκρίτων πάλιν,
 Διὰ νὰ δείξουν εἰς αὐτὸν μαῦτὸ τιμὴν μεγάλην.
 Οὕτω καὶ ὁ Παμβασιλεύς εἰς τὸν Γρηγόριόν του
 Ἐπεμψε τὴν Μητέρα του, καὶ τὸν Πρωτόθρονόν του.
 Διὰ νὰ δείξῃ σοί, κἄμοί, καὶ ἅπασιν τοῖς ζῶσι,
 Καὶ τοῖς γενησομένοις δὲ οἱ πάντες ἵνα γνῶσι,

Τοῦ Γρηγορίου ἡ ζωὴ ὡς πόσο τὸν εὐφραίνει,
 Τοῦ Γρηγορίου ἡ ψυχὴ πόσον ἀγαπημένη.
 Καὶ πῶς εἰς δόξαν καὶ τιμὴν οὐδεὶς τὸν ὑπερβαίνει.
 Ὡ δόξα κατ' ἀλήθειαν ὅπου σωστὰ ἐμφαίνει.
 Τὶ ἦτον ὁ Γρηγόριος ζῶν ἐν τοῖς ἐπιγείοις,
 Καὶ τί ἐστὶ, καὶ ἔσεται, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.
 Καὶ νύκτα προσευχόμενος, ὄχι εἰς τῶναιρόν του
 Τὴν εἶδεν ὁ μακάριος διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.
 Καὶ μὲ τὸν Θεολόγον δέ, τὸ σῶμα τὸ Παρθένον,
 Τὸν δευτερόν της τὸν υἱόν, καὶ τὸν ἀγαπημένον.
 Καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ μετὰ βραχυλογίας
 Πίστεως τὸ μυστήριον πάσης μετ' ἀκριβείας,
 Καὶ ἀληθείας πάσης δὲ καθότι Θεολόγος
 Τόγραψε, καὶ τὸ δίδαξε καὶ δὲν εἶναι πλιὸ λόγος.
 Ζησῆσατε τὸν βίον του διὰ νὰ τὸ εὐρήτε,
 Καὶ νὰ τὸ ἐκστηθήσετε, καὶ νὰ τὸ ἐκφωνήτε.
 Εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς Ὑπεραγίας,
 Καὶ δόξαν τῆς ἀληθινῆς Πίστεως καὶ ἀγίας.
 Πράγμα πολλὰ πολύτιμον, ὡς ἐκ Θεοῦ δομένον
 Διὰ τῆς Θεοτόκου του, ὡς εἶπα, καὶ γραμμένον.
 Ἄρά γε πόσο δι' αὐτὸ ὁ Ἅγιος ἐχάρη;
 Ἄρά γε πόσῃν καὶ χαρᾷ, καὶ δόξαν εἶχε πάρη;
 Τὴν Παναγίαν νὰ θωρῆ, τὸν μέγαν θεολόγον;
 Χαρὰ κατὰ ἀλήθειαν, καὶ δόξαν ὑπὲρ λόγον.
 Καὶ νὰ θωρῆ, καὶ νὰ μιλῆ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου,
 Ἄπεσταλμένους δι' αὐτὸν αὐτοὺς ὅπως δι' ὄλου,
 Ὡσαν εἰς τὸν Παράδεισον, μέσα στὴν ἐρημίαν.
 Καὶ ἔτι μετὰ σώματος ἔτι τὴν ἐξορίαν.

Καὶ νὰ θωρῆ, καὶ ὁ καιρὸς, νύκτα πολλὰ βαθεῖα,
 Νὰ φέγγῃ ἡ Κυρία μου, νὰ λάμπ᾽ ἡ Παναγία.
 Ὅσον οὐδὲ ὁ Ἥλιος ἡμέρα μεσημέρι,
 Δοξάζεται ὁ Ἅγιος, χαίρεται, ἢ δὲν χαίρει;
 Νὰ βλέπῃ μίαν νοητὴν, καὶ ἔμφυχον σελήνην,
 Λάμπουσαν ὑπὲρ ἥλιον μὲ πᾶσαν εὐφροσύνην.
 Νὰ βλέπῃ ἓνα νοητόν, ἔμφυχον ἑωσφόρον,
 Νὰ τοῦ διδάσκῃ αὐτοφει τῆς Πίστεως τὸν ὄρον.
 Μακάριος Γρηγόριε, μακάριος τῆς θεᾶς,
 Καὶ δὶς, καὶ τρὶς μακάριος τῆς θεᾶς τῆς χρυσέας.
 Μεγάλῃ τρισμακάριστε ἡ δόξα σου μεγάλη,
 Δόξα, καὶ χάρις, καὶ χαρά, ὡς οὐδὲ μία ἄλλη.
 Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἁγίοις,
 Καθὼς ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς σεπτοῖς λογιῶις
 Θαρρῶ θεῖε Γρηγόριε, πῶς δὲν εἶδες ἡμέραν,
 Ἐκ τῆς νύκτα βέβαια ἐκείνην λαμπροτέραν.
 Δὲν ἀμφιβάλλω Ἅγιε, πῶς εἶχες τὴν ὁμοίαν
 Χαράν, καὶ χάριν τοῦ Μωσῆ διὰ ὁμοτροπίαν.
 Ἄλλος Μωσῆς μακάριε ἐφάνηκες καὶ ὄντως
 Θεράπων γνησιώτατος, καὶ δούλος Θεοῦ ζώντος.
 Ἅγιος ὡς ὁ Μωϋσῆς, δίχως ἀντιλογίαν,
 Θαυματουργός, ὡς ὁ Μωσῆς, δίχως ἀμφιβολίαν
 Ἐκεῖνος εἶδε τὸν Θεόν, ἐσὺ τὴν Παναγίαν.
 Εἶδεν ἐκεῖνος τὸν Υἱόν, Μητέρα σὺ τὴν θεῖαν.
 Μωσῆς τὸν Νόμον ἔλαβε τότε διὰ χειρὸς του,
 Τὸν ὄρον δὲ τῆς Πίστεως σὺ διὰ τῆς Μητρὸς του.
 Ἐκεῖνος ἀνεξίκακος, κατὰ τὴν ἱστορίαν.
 Καὶ σὺ μακαριώτατε δι' ἀνεξίκακίαν.

Λυπήθης, καὶ ἰάτρευες τὴν δαιμονιζομένην,
 Τὴν σὲ συκοφαντήσασαν, καθὼ μειςθωμένην.
 Ἐκεῖνος τὸν Αἰγύπτιον εἶχε τὸν θανατώσῃ.
 Ἐσὺ τὸν Ἰουδαῖον δὲ εἶχες ἀπονεκρώσει.
 Ὁ Μωϋσῆς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν εἶχε σχίσει,
 Σὺ δὲ τὴν λίμνην ξήρανες, ποτάμι εἶχες στήσει.
 Ἡ ῥάβδος ἡ Μωσαϊκὴ ὄφιν ἐγένη πάλαι,
 Ἡ ἐδική σου δένδρο δέ, Γρηγόριε μεγάλη.
 Μεγάλῃ τρισμακάριστε ἡ δόξα σου μεγάλη,
 Δόξα, καὶ χάρις καὶ χαρά, ὡς οὐδὲ μία ἄλλη.
 Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἁγίοις,
 Καθὼς ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς σεπτοῖς λογιῶις.
 Καὶ μὴ γὰρ εἶναι μοναχὰ αὐτὰ τὰ θαύματά του;
 Ἄπειρα εἶναι Ἄδελφοὶ τὰ κατορθώματά του.
 Ἡ μὴ γὰρ εἶναι μοναχὰ ὅσα ἡ ἱστορία
 Μᾶς ἔδωκε διὰ γραφῆς; ὄχι τῇ ἀληθείᾳ.
 Πολλὰ ἀπεσιώπησε διὰ τὴν συντομίαν,
 Πολλὰ καὶ δὲν ἐγράφησαν, τίς ἄδε τὴν αἰτίαν.
 Πολλὰ καὶ δὲν εὐρέθησαν γιὰ τὴν πολυκαιρίαν,
 Παράπεσαν, ἐχάθησαν, χωρὶς ἀμφιβολίαν,
 Ὁ χρυσοχὸς τὸν ἄργυρον, ἢ τὸν χρυσὸν ρινίζει,
 Καὶ βάλλει ἀπὸ κάτω του πετζί, νὰ μὴ σκορπίζη.
 Πόσα δὲ πέφτουν χάνονται ἀπὸ ρινίσματά του.
 Τοῦτο θαρρῶ νὰ ἐγινε καὶ εἰς τὰ θαύματά του
 Τίς εἶδε πόσους ὀφθαλμοὺς φώτισε θαυμασίως,
 Καὶ πόσων ὄτα ἀνοιξε Γρηγόριος ὁ θεῖος.
 Τίς οἶδε πόσους γιάτρεψε, κουλλοὺς, κουτζοὺς, ἀλάλους,
 καὶ πόσους παραλυτικούς, πυρέττοντας καὶ ἄλλους.

Γιατί πλέον τις ἄρρωστος ἤθελ' ἐπιθυμήσῃ
 Νὰ πάγῃ εἰς τοὺς ἰατρούς, τὸν Ἅγιον νὰ φήσῃ;
 Τις οἶδε πόσοι ἤρχονταν ἄρρωστοὶ ἀλλαχόθεν
 Εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν, ἐγγύθεν καὶ μακρόθεν.
 Τις οἶδε πόσοι κείτογταν εἰς τὴν Μητρόπολιν του.
 Ἴσως οὐδέ χωρούσανε μέσα εἰς τὴν αὐλήν του.
 Καθὼς ποτὲ ἐγίνονταν εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα
 Τοῦ Ἰησοῦ μου τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸν αὐτὸν ἀγῶνα.
 Καὶ μετὰ ταῦτα στὸν καιρὸν τῶν θείων Ἀποστόλων
 Ὅπου τὰ πλήθη ἔτρεχαν ἀπὸ τὸν Κόσμον ὅλον.
 Πρῶτος ὅπου μετὰ Χριστόν, μετὰ τοὺς Ἀποστόλους
 Ἐφάνηκε θαυματουργὸς τόσο πολὺς εἰς ὅλους.
 Ἐστάθη ὁ Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας.
 Καθὼς διάδοχος αὐτῶν χάριτος καὶ ἀξίας.
 Τρέχουσιν, ἢ δὲν τρέχουσιν λοιπὸν ἄρρωστημένοι,
 Καὶ οἱ δαιμονισμένοι δέ, καὶ ποῖος δὲν πηγαίνει;
 Καλοί, κακοί, καὶ ὑγιεῖς, τρέχουσι χιλιάδες,
 Γίνονται, ἢ δὲν γίνονται θαύματα μυριάδες;
 Ὡ πόσον' ἐδοξάζετο Χριστὸς ὁ Κύριός μας,
 Ὅταν τὸ θαῦμα ἔκανε τοῦτος ὁ Ἅγιός μας.
 Ὡ πόσον τὸν ἐχαίρονταν οἱ Ἄγγελοι οἱ θεῖοι,
 Βλέποντες ὁ αἰδίδιμος αὐτὸς πόσον ἰσχύει.
 Ὡ πόσον τὸν ἐτρόμαζαν δαίμονες οἱ ἀχρεῖτοι,
 Βλέποντες πῶς τοὺς δαίμονας διώκει ἐν ἰσχύϊ.
 Ἄρά γε πόσαις ἀρεταῖς, πόσαις ἀγιωσύναις.
 Ἐγκράτειαις, καὶ προσευχαῖς, καὶ ἐλεημοσύναις
 Σώματος κακοπάθειαις, νηστεῖαις, σωφροσύναις,
 Καὶ ἄλλαις λέγω ἀρεταῖς, ὡσὰν αὐταῖς κέκεῖνες.

Μαζώχθησαν, καὶ ἔπλεξαν δι' εὐδοκίας θείας
 Τὸ στέμμα τὸ διάδημα, τὸ τῆς θαυματουργίας;
 Καὶ ἐστεφάνωσαν μαῦτὸ τὴν θείαν κορυφήν του
 Εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ δόξαν ἐδικήν του;
 Καὶ ἄλλη μὲν τοῦ ἔπλεκε, τυφλοὺς νὰ δμνατῶνῃ,
 Ἄλλη δὲ παραλυτικούς, χωλοὺς νὰ τοὺς σηκώνῃ.
 Ἄλλη κωφοὺς τὴν ἀκοήν, ἄλλη φωνὴν ἀλάλοισ
 Νὰ διδῇ ὁ Γρηγόριος, καὶ ἄλλη ἄλλα ἄλλοις.
 Ἄλλη τοὺς λίθους, τὰ βουνά, νὰ τὰ μετασηκώνῃ.
 Ἄλλη νεκροὺς νὰ ἀνιστᾷ, καὶ ζῶντας νὰ νεκρώνῃ.
 Ἄλλη νὰ κάνῃ τὰ ξηρὰ χλωρά, νὰ τὰ φυτρώνῃ,
 Τοὺς ποταμοὺς νὰ σταματᾷ, ταῖς λίμναις νὰ ὀργώνῃ,
 Ἄλλη τὸ νὰ προβλέπῃ, δὲ καὶ τὸ νὰ προγνωρίζῃ,
 Νὰ ἀπελαύνῃ δαίμονας, ψυχὰς νὰ σωφρονίζῃ.
 Ἄλλη δὲ πλέον τεχνικὴ, Χριστόν, καὶ Παναγίαν,
 Ἄγγελους, Ἀποστόλους τε, νὰ βλέπῃ μευκολίαν.
 Ἴδια καθὼς ἔπλεκαν ἡ κόραις τῶν Ἑβραίων
 Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μωϋσῆ ἐκεῖνον τὸν ἀρχαῖον.
 Τὰ πράγματα, τὰ κόσμια, Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου,
 Κατὰ τὴν πρὸς τὸν Μωϋσῆ διαταγὴν Κυρίου.
 Καὶ ἔτι ὁ Μακάριος Σκηνὴ Θεοῦ ἀγία
 Ἐμφυχος ἐχρημάτισεν ὄντως τῇ ἀληθείᾳ.
 Τις οἶδε πόσα δάκρυα στὸ ὄρος εἶχε χύσει,
 Καὶ πόσα χόρτα καὶ φυτὰ μαῦτὰ εἶχε ποτίσει;
 Τις οἶδε πόσους στεναγμοὺς ἔπεμπε πᾶσα μέρα,
 Καὶ πόσον ἐκατάκαιαν καὶ τὸν ψυχρὸν ἀέρα;
 Τις ἄλλος, παρὰ ὁ Θεός, κ' οἱ θεῖοι Ἄγγελοί του,
 Οἱ ἐπὶ τῶν δεήσεων, ὡς λέγει ἡ Γραφή του.

Ὅπου τοῦ ἐπροσφέρνασι πάντα τὴν προσευχὴν του,
 Τὰ δάκρυα, τοὺς στεναγμούς, ἀφ' ὅλην τὴν ψυχὴν του,
 Καὶ πάντα τὰ ἐδέχονταν, ὡς δῶρα εὐσεβείας,
 Καὶ πάντα τοῦ ἐμύριζαν, ὡς μῦρον εὐωδίας
 Τίς οἶδε πόσον καίονταν, πάντοτε διψασμένοι,
 Καὶ ἔλυον' ἐμαραίνονταν ἄσιτος πεινασμένος;
 Τίς οἶδε πόσον ἀναπτε, ποσάκις ἐπυροῦτο
 Ἄπτην ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ πόσον ἐπτεροῦτο;
 Τίς οἶδεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πόσαις βολαῖς ἀνέβη
 Ἐπὶ πτερύγων τοῦ νοός, καὶ πάλιν ἐκατέβη
 Εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς διὰ εὐγνωμοσύνην,
 Διὰ τὴν θεοπόθητον τὴν ταπεινοφροσύνην.
 Μεγάλῃ τρισμακάριστε ἡ δόξα σου μεγάλη,
 Δόξα, καὶ χάρις, καὶ χαρά, ὡς οὐδὲ μία ἄλλη.
 Θαυμαστός ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἁγίοις,
 Καθὼς ἀναγινώσκωμεν ἐν τοῖς σεπτοῖς λογίοις.
 Γιὰ τοῦτο τώρα ἐβλεπες τὴν λίμνην κυματοῦσαν,
 Καὶ ὕστερα τὴν ἐβλεπες ξηρὰν γῆν, χέρσον οὔσαν.
 Ἀπὸ βραδῆς τὴν ἐβλεπες θάλασσαν πλεομένην,
 Καὶ τὸ ταχὺ χέρσον ξηρὰν τὴν λίμνην ὀργουμένην.
 (Διότι δὲν ἐνέρωσε, πάλιν νερὸ νὰ γένη,
 Καθὼς ποτὲ ἡ ἐρυθρά, ἀλλ' ἔτσι εἶχε μένη)
 Τὴν πρώτην πελαγίζουσαν, καὶ τὴν ἰχθυοτρόφον,
 Σήμερον δὲ χλοῖζουσαν ὅλην, καὶ κτηνοτρόφον.
 Τοὺς μαχομένους δι' αὐτήν, καλῶς ἠγαπημένους,
 Καὶ ἅπαντας θαυμάζοντας, ὑπερεκπληττομένους.
 Ῥαβδί, ξηρὸ ἐκύταζες στὴν γῆν πῶς εἶχε μπήξει,
 Καὶ μεθ' ἡμέρας κύταζες, καὶ εἶχε πλιὸ ἀνοίξει.

Καὶ μέγα δῆδρο τόβλεπες, καὶ εἰς τὸν ἰσκιὸν του,
 Ἐκάθουσαν, κεθαύμαζες πολλὰ τὸν φυτουργὸν του.
 Κι' ὁ Λύκος ἐκατέβαινε ὅλος θυμὸν γεμάτος,
 Πλημμύρης, καὶ ὑπερχειλῆς, ἀφρίζων, καὶ τρεχάτος.
 Νὰ πνίξη φοβερίζοντας καὶ ζῶα, καὶ ἀνθρώπους,
 Σπήττια, καὶ ἀμπέλια, καὶ ἄλλους πολλοὺς τόπους.
 Καὶ εἰς αὐτὸ σὰν ἔφθανεν, εὐθύς ἀλητμονοῦσεν,
 Ὡσὰν νὰ εἶχε λογικόν, τὰ ὅσα ἀπειλοῦσεν.
 Ὡς μαθηταὶ εἰς τὸ σχολεῖδ ὀπόταν ἀτακτοῦσι.
 Καὶ βλέποντες τὸν δάσκαλον, σύρνονται, σωφρονοῦσι.
 Κῆστρεφε πίσω, γυρίζειν εἰς τὸν δικὸν του δρόμον
 Μὲ μίαν του εὐλάβειαν, καὶ μ' ἓνα τόσον τρόμον,
 Ὡσὰν νὰ ἦτον ἄνθρωπος ὁ Λύκος, κένισοῦσε.
 Καὶ ἄλλο τι δὲν ἔκανε, μόνον πῶς ἐτολμοῦσε.
 Καὶ τρέχοντας ἐπήγαινε, καὶ τοῦ καταφιλοῦσε
 Τοὺς πόδας του, τὰς ρίζας του, καὶ ἄρεσιν ζητοῦσε
 Μ' ἓνα ποτάμι δάκρυα γιὰ τὰ προσητερνὰ του
 Σφάλματα, καὶ ζημίας του, δι' ἀχρειότητά του.
 Κῆστεκε μέραις δύο τρεῖς, ὡς πρὸς ἐξιλασμόν του,
 Ἀπέκει ἐμαζώνονταν στὸν τόπον τὸν δικὸν του
 Λύκος (α) ὁ πρῶην φοβερός, ἀρνάκι εἶχε γένη,
 Κεπήγαινε τὴν στρατά του, ὡσὰν γάτα βρεμένη.
 Ὡσὰν ὁ Λύκος τόπαθεν, ὅπου κινᾶ νὰ πάγη
 Εἰς τὸ κοπάδι, στὸ μανδρί, ν' ἀρπάξῃ, καὶ νὰ φάγη.
 Καὶ εἰς τὸν δρόμον ἔξαφνα Λιοντάρι ἀπαντήσῃ,
 καὶ μὲ τὸν φόβον ὁ φτωχός, καὶ μὲντροπὴ γυρίσει.

(α) Λύκος ὁ ποταμὸς ὠνομάζετο.

Ἦ ὡσάν ἓνας ποταμός, πολλά πλημμυρισμένος,
 Τεῖχος τυχαίωνωντας χοντρὸν, μένει ἐμποδισμένος.
 Ἄμῃ ἐκείνη ἡ γραφή στὸν πρῶτον τῶν δαιμόνων,
 „Γρηγόριος τῷ σατανᾶ εἰσελθε, τόσο μόνον;
 Ἐπιστολὴ λακωνικὴ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ,
 Προστακτικὴ, δεσποτικὴ ὅμως, καὶ ὅλως θεία.
 Ὀλίγο τοῦτο Ἀδελφοί; μικρὸ Ἀκροαταί μου;
 Ἐγώταν τὸ ἐνθυμηθῶ, φρίττω, πιστεύσατέ μου.
 Μεγάλῃ τρισμακάριστε ἡ δόξα σου μεγάλη,
 Δόξα, καὶ χάρις, καὶ χαρά, ὡς οὐδὲ μία ἄλλη.
 Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἁγίοις,
 Καθὼς ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς σεπτοῖς λογίοις
 Ἐτοῦτος ἐκατέβηκε (τώρα νὰ σᾶς θυμίσω,
 Πῶς ἦτον νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, καὶ νὰ σᾶς τὸ μιλήσω)
 Ἀπάνω ἀπὸ τὸ βουνό, ἀπὸ τὴν ἐρημίαν
 Εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν, τὴν πόλιν τὴν ἰδίαν,
 Διὰ ποιμὴν, Ἀρχιερεὺς τῆς Νεοκαιρείας,
 Ἀπὸντας Χειροτονηθεὶς παρὰ τοῦ Ἀμασειᾶς.
 Ἰδία ὡς ὁ Μωϋσῆς διὰ τὴν στρατηγίαν
 Λαοῦ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
 Καὶ πάλιν ὡς ὁ Μωϋσῆς μετὰ τὴν ὀπτασίαν
 Τῆς Βάτου ἐκατέβηκε μὲ προσταγὴν τὴν θείαν.
 Οὕτω καὶ ὁ Γρηγόριος μετὰ τὴν ὀπτασίαν,
 Ἀφ' οὗ, ὡς εἶπα ἄνωθεν, εἶδε τὴν Παναγίαν,
 Ὅστε ὁποῦ Γρηγόριος, καὶ Μωϋσῆς ὁ θεῖος
 Τὴν ὀπτασίαν τὴν αὐτὴν εἶδαν σχεδὸν ἀξίως.
 Ὅστε ὁποῦ ὁ Μωϋσῆς διὰ τὴν ὀπτασίαν,
 Διὰ τὴν στρατηγίαν του, καὶ τὴν τερατουργίαν,

Ἦτονε τύπος καὶ εἰκὼν τοῦ θεοῦ Γρηγορίου
 Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον λόγου μου τοῦ ἰδίου.
 Νυκτῶνωνωντας εἰσέβηκεν εἰς ἓνα εἰδωλεῖον.
 Τὸ δὲ ταχὺ ὁ μιερεὺς καὶ μὲ τὸ μιερεῖον
 Πῆγε κατὰ τὸ σύνηδες, ἔκαμε τὴν θυσίαν.
 Ἄλλ' ὅμως δὲν τοῦ ἔδωκαν ἀπόκρισιν καμίαν.
 Ὅθεν εὐγῆκε δυνατὰ νὰ φύγη πικραμένος.
 Ἐκεῖ τοῦ ἐφανίσθηκεν ὁ τρισκαταραμένος.
 Καὶ λέγει, ὁ Γρηγόριος ἀπόψε εἶχε μείνη,
 Κεδιώξέ μας ἀπ' ἐδώ, τίς νὰ τὸν ἀντιτείνῃ.
 Καὶ δὲν δυνόμεθα ἡμεῖς ἐδῶ πλέον νὰμποῦμεν,
 Ἄλλ' οὔτε πλιὸ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σὲ ἀποκριθοῦμεν.
 Θυμώνεται ὁ μιερεὺς, καὶ νὰ τὸν μαστιγώσῃ
 Ἐτρεξεν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ τὸν παραδώσῃ.
 Λέγει του δὲ ὁ Ἅγιος, ἡμεῖς ὅσοι ὑμνοῦμεν
 Τὸν μόνον ἀληθῆ Θεόν, καὶ τὸν ἐπροσκυνοῦμεν,
 Δαίμονας νὰ διώκωμεν ἔχομεν ἐξουσίαν,
 Καὶ πάλιν τοὺς προστάζομεν, κέρχονται μεύκολίαν.
 Δεῖξαιτο δὲ νὰ σὲ ἰδῶ, κέτζι νὰ σὲ πιστέψω,
 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθηκεν, εἶδέ, νὰ σὲ παιδέψω.
 Ἐγραψεν οὖν ὁ Ἅγιος, καθὼς τοῦ κοπελιοῦ σου
 Γράφεις ἡ ἐντιμότης σου, ἡ ἄλλου ἐδικοῦ σου,
 Τὸ γράμμα τὸ ἀφεντικό, τὸ ἄνω εἰρημένο.
 Ὁ Νεωκόρος τόλαβεν ἐκεῖνο τὸ γραμμένο.
 Καὶ βάλλωντάς το στὸν ναόν, ὁ δαίμων μπῆκε πάλιν,
 Κεδῶκε τὴν ἀπόκρισιν, καθὼς χθές, καὶ τὴν ἄλλην.
 Ὁ Νεωκόρος νὰ ἰδῇ ταύτην τὴν ἐξαισίαν
 Εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ ἰσχύν, καὶ ἐξουσίαν.

Ἐτρεξε, δὲν ἐβάσταξε, στὸν Ἅγιον τῆς ὥρας,
 Καὶ ἐξῶθεν τὸν πρόσθασε τῆς πόλεως τῆς χώρας.
 Καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε γιὰ νὰ τοῦ φανερώσῃ
 Τίς εἶναι τοῦτος ὁ Θεός, καὶ ἔχει ἰσχὺν τόσῃ;
 Τοῦ ἐδείξεν ὁ Ἅγιος μετὰ βραχυλογίας
 Πάραυτα τὸ Μυστήριον τὸ τῆς Θεογνωσίας.
 Ἄν θέλῃς νὰ βεβαιωθῶ, εἶπεν ἐκεῖνος πάλιν,
 Νά, μετατόπισε αὐτὴν τὴν πέτραν τὴν μεγάλην,
 (Ἔταν κοντὰ ὡσὰν βουνὸ μεγάλη ριζωμένη)
 Καὶ σκλάβος σου παντοτεινὸς εὐθύς θέλω σοῦ γέννη.
 Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος δίχως ποσῶς νάργήσῃ,
 Καὶ δίχως νὰ προσευχηθῇ, ἢ ἄλλο νὰ ποιήσῃ,
 Ἐπρόσταξεν ὡς ἔμψυχον, τὸν λίθον νὰ κινήσῃ,
 Νὰ σηκωθῇ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ νὰ μετατοπίσῃ.
 Ἐδῶκε δὲ εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ τὴν ἐξαισίαν
 Φωνὴν δυνάμεως Θεός, κατὰ τὴν ψαλμωδίαν
 Κεῖξεριζώθηκεν εὐθύς ὁ λίθος προσταγμένος,
 Τόσος λαός, κόσμος πολὺς, ἐκεῖ συμμαζωμένος.
 Ὅπου εὐγῆκαν ὅλοι τους νὰ τὸν προῦπαντήσουν,
 Ὅσων Ἀρχιερέα τους, καὶ νὰ τὸν θεωρήσουν.
 Καὶ ἐσηκώθη ἀπ' ἐκεῖ, ὡσὰν νᾶχεν ἀκούσῃ,
 Θέαμα μέγα καὶ φρικτόν, ὅλοι νὰ τὸν θωροῦσι,
 Ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παιδιὰ, κέλληνες τοῦτοι ὅλοι,
 Ποῦ ἄνθρωπος Χριστιανὸς ἐτότε ἐν τῇ πόλει.
 Κεκίνησε μανάχος του. Βαβαὶ τῆς Πίστεώς σου,
 Πανθαύμαστε Γρηγόριε, καὶ τῆς δυνάμεώς σου.
 Ἐκίνησε μονάχος του ὁ λίθος, ὡσὰν ὄρος,
 Δίχως κανεῖς νὰ τὸν κουντᾶ, ἐκεῖ κι' ὁ Νεωκόρος.

Καὶ βλέπων ἐξεπλάγηκεν, ἐφριξεν ἐφοβήθη,
 Πῶς τόση πέτρα φοβερὴ ἀτήτης ἐκινήθη.
 Ὅσων ἓνα τρικούβεργο γαλοῦνι ἐν πελάγει,
 Ὅπου κινεῖται μοναχό, καὶ περπατεῖ καὶ πάγει.
 Κεπήγε καὶ ἐστάθηκεν, ὡς ἓνας ὑπηρέτης,
 Ὅπου τὸν εἶπε νὰ σταθῇ πάλιν ὁ μεταθέτης.
 Ὁ Μωϋσῆς κᾶν κτύπησε τότε μὲ τὸ ραβδί του
 Τὴν πέτραν, κῆρυγε τὸ νερό, κέτρεμεν ἡ ψυχὴ του.
 Φοβούμενος μὴ δὲν εὐγῆ, νερό δὲν ἀναδρύσῃ,
 (Μὲ ὄλον ὅπου ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ κτυπήσῃ)
 Καὶ ὁ λαὸς πλιὸ ἤθελε νὰ τὸν καταφρονήσῃ.
 Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Μωϋσῆς εἶχεν ἀγανακτήσει.
 Καὶ εἰς αὐτὸ ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸ νὰ δυσπιστήσῃ,
 Τὸ ἀτελὲς τῆς Παλαιᾶς μᾶς εἶχε παραστήσει.
 Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος, οὔτε ἀδημονία,
 Οὔτε ραβδί, οὔτε εὐχή, ὄλος δὲ Πίστις θεία,
 Ἐκύλησεν ἓνα βουνό, καθὼς ἐσὺ ταῖς μπάλαις.
 Καὶ ἄλλος πέτραις εὐκολαῖς, μικραῖς ὄχι μεγάλαις.
 Καὶ ἐτελείωσεν ἐδῶ ὁ Λόγος σου κυρίως,
 Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὃν εἶπας ἐπαξίως,
 Ὅστις πιστεύει εἰς ἐμέ, καὶ μὲ ἀκολουθήσει,
 Ἄπτὰ δικὰ μου θαύματα μεῖζονα νὰ ποιήσῃ.
 Καὶ τοῦ βουνοῦ ἐτουτουνοῦ, σήκω, νὰ τοῦ μιλήσῃ,
 Ἀνάγκη νάνασηκωθῇ, καὶ νὰ μετατοπίσῃ.
 Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς Χριστὲ τὴν δυνάμιν σου,
 Διὰ τοῦ Γρηγορίου σου ἄπλωσες τὴν τιμὴν σου.
 Μεγάλῃ τρισμακάριστε Γρηγόριε μεγάλῃ
 Ἡ δόξα, καὶ ἡ χάρις σου, ὡς οὐδὲ μία ἄλλη.

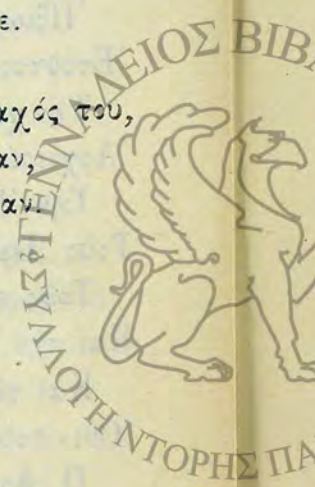
Θαυμαστός ὄντως ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αὐτοῦ Ἁγίους,
 Καθὼς καλᾶ τὸ βλέπομεν, σαυτόν, καὶ εἰς μυρίους.
 Ἄλλ' ὦ τῆς ἀχρειότητος, τῆς ἀθλιότητός σου,
 Καὶ τῆς μεγίστης σατανᾶ ἐλεεινότητός σου,
 Ἐσὺ ὁ πρὶν καυχώμενος τὸν Κόσμον νὰ χαλάσῃς,
 Νὰ ἐξαλείψῃς πᾶσαν γῆν μετὰ καὶ τῆς θαλάσσης,
 Ἐσὺ τώρα προστάζεις καίμενε σὰν κοπέλι,
 Καὶ σὲ μεταχειρίζεται ὁ Ἅγιος ὡς θέλει.
 Γρηγόριος τῷ σατανᾶ, εἰσελθε, σὲ προστάζω.
 Καὶ πάλιν ὅταν ἤθελεν, ἔγραφε λογιάζω,
 Γρηγόριος τῷ σατανᾶ, ἐξελθε, σὲ προστάζω.
 Ποῦ σοῦ ἡ καύχησις λοιπόν, τὴν γῆν τὴν ἐρημάζω;
 Ἐσένα ὁ Γρηγόριος, σέμπάζει, καὶ σευγάζει,
 Τοὺς δούλους σου δεσποτικῶς ἰσχύει καὶ ἀρπάζει.
 Ἐσένα ὁ Ἀβέρκιος τὸν ἴδιον βωμόν σου
 Ἀπάνω τὸν ἐφόρτωσε στὸν ὦμον τὸν δικόν σου.
 Καὶ εἰς τὴν Ἱεράπολιν, εἰς τὴν μητρόπολιν του
 Σέστειλεν ὀλοφάνερα εἰς δόξαν ἐδικὴν του.
 Ἐσένα τόσο Ἅγιοι ἀντὶς διὰ ἐργάτην
 Σὲ ἐμεταχειρίσθησαν, καὶ ἀμπελιοῦ δραγάτην
 Καὶ σὺ καυχᾶσαι κνώδαλο τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃς;
 Νὰ ἐξαλείψῃς ξόανο τὴν γῆν μετὰ θαλάσσης;
 Ὅπου τὸ πλήρωμα τῆς γῆς, καὶ γῆ δὲ ἡ ἴδια
 Ὑπάρχει τοῦ Αὐθέντου σου, βοᾷ ἡ ψαλμωδία;
 Καὶ μετ' αὐτῆς βοᾷ καὶ γώ, καὶ οἱ ἀκροαταί μου,
 Καὶ πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, ἡ γῆ σὴ, Κυριέ μου.
 Καὶ μεθ' ἡμῶν πᾶσα ἡ γῆ βοᾷ, καὶ πᾶσα κτίσις,
 Καὶ τὸν ὑμνεῖ, ὡς Κύριον, πᾶσα πνοή, καὶ φύσις.

Ἐσὺ καίμενε δὲν μπορεῖς ἓνα πουλὶ νὰ γγίξῃς,
 Ἄνθος νὰ βλάβῃς δὲν μπορεῖς, φύλλο δένδρου νὰ ῥίξῃς,
 Νὰ κινηθῆς δὲν ἔμπορεῖς δίχως τὴν προσταγὴν του,
 Δίχως (οἷς οἶδε κρίμασι) τὴν παραχωρησὶν του.
 Ἄμῃ μπορῶ, μπορεῖς νὰ πῆς, κἄν νὰ σὲ ἀτιμάσω,
 Ἐσένα ὁποῦ μὲ μιλεῖς κέ ὦ νὰ σὲ κολάσω.
 Καίμενε ἡ κακία μου, καὶ ἡ ἀμέλειά μου,
 Κόλασις, ἀτιμία μου, καὶ ἡ ἀνωφελιά μου.
 Ὅχι ἐσὺ ταλαίπωρε, ὄχι ἐσὺ καίμενε,
 Ἀπρόκοπε, ἀδύνατε, ψεύτη, τετυφωμένε.
 Ὅτι ἀφόντες ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν Παναγίαν
 Γιὰ μένα ἐγεννήθηκε δι' ἄκραν εὐσπλαχίαν,
 Ἀπώλετο ὁ ἀσεβής, κατὰ τὴν προφητείαν,
 Ἐξάλειψε τοῦ δαίμονος καὶ τὴν ὀνομασίαν.
 Τὰς πόλεις σου ἀφάνισε, καὶ τὸ βασίλειόν σου,
 Ἀπώλετο μετ' ἡχοῦ δὲ καὶ τὸ μνημόσυνόν σου.
 Ἐκεῖν' ὁποῦ καυχῆθηκες νὰ κάμῃς ἐπαθές το,
 Καὶ ἐκαταρημάχθηκες, ἤθελες κεῦρηκές το.
 Σὰ νὰ μὴν ἄκουσες ποτὲ τὸ λέγον, Μὴ καυχᾶσθε,
 Καὶ μὴ λαλεῖτε ὑψηλά, γιατί; γιατί χαλᾶσθε.
 Ὁ Ναβουχοδονόσορας γιὰ ὑπερηφανείαν
 Πέφτωντας, ἐσηκώθηκε, καὶ ἤυρε σωτηρίαν.
 Καὶ σὺ καίμενε δι' αὐτὴν ἐπεσες, σήκω πάλιν,
 Μὴ τόχης διὰ ἐντροπήν, τιμὴν μᾶλλον μεγάλην,
 Ντροπὴ κάτω νὰ κείτεσαι, καὶ καταφρονημένος,
 Καὶ ἄθλιος τόσον καιρόν, καὶ καταλελυμένος,
 Ὡς καὶ γυναῖκες, καὶ παιδιά, πλὴν τώρα σὲ νικοῦσι,
 Καὶ οἱ τελῶνες, κοὶ λησταί, σὲ φεύγουν, σὲ μισοῦσι.

Κ' ἐγὼ ἐλπίζω στὸν Χριστὸν μὲ τό, ἰλάσθητί μου,
 Καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου Κύριε μνήσθητί μου,
 Νὰ σὲ νικήσω δυνατά, καὶ νὰ σὲ ταπεινώσω,
 Καί, ὡς ὁ Νεωκόρος σου, κ' ἐγὼ νὰ σὲ πληγώσω,
 Καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοί· ναι, Ἰησοῦ Χριστέ μου,
 Δέσποτα Πολυέλεε, Κύριε, καὶ Θεέ μου.
 Ὁκεανὲ τῶν οἰκτιρμῶν, πέλαγος εὐσπλαγχνίας,
 Ἄβυσσος ἀγαθότητος, πηγή τῆς σωτηρίας,
 Πανάχραντε Λόγε Θεοῦ, Δύναμις, καὶ Σοφία,
 Καὶ χαρακτήρ δέ, καὶ σφραγίς, αἶδιε, τελεία,
 Σοφία περιεκτικὴ κτίσεως τῆς συστάσης.
 Καὶ Δύναμις ποιητικὴ τῆς κτίσεως ἀπάσης.
 Ὁ Ποιητὴς τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ διαδήματός σου,
 Καὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ σοῦ, τῆς θεομήτορός σου,
 Ὁ θαυμαστός Θεὸς ἡμῶν εἰς πάντας τοὺς Ἁγίους,
 Καθὼς πάντες τὸ βλέπομεν, σαυτόν, καὶ εἰς μυρίους.
 Τοῦ Γρηγορίου ὁ Θεός, τὸ φῶς τοῦ Γρηγορίου,
 Τοῦ Γρηγορίου ἡ τιμὴ, τοῦ θαυμαστοῦ Ἁγίου,
 Χριστιανῶν, ὁ Βασιλεὺς, Χριστιανῶν ἡ Πίστις,
 Χριστιανῶν ὁ ἰλασμός, ὁ λυτρωτής, καὶ ῥύστης.
 Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅλους δυνάμωσαί μας
 Νὰ τὸν νικήσωμεν αὐτόν, καὶ ἔτζι ἑπαρέ μας.
 Πρεσβείαις τῆς Παρθένου σου Μητρὸς τῆς Παναγίας,
 Τῆς ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν μεγάλης σου πρεσβείας.
 Πρεσβείαις τῶν Ἀγγέλων σου, καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν σου,
 Καὶ διὰ τὸν Γρηγόριον τὸν μέγαν Ἁγίόν σου.
 Γνωρίζω ὦ Ἀκροαταί, γνωρίζω Ἀδελφοί μου,
 Τὸν πόθον ὁποῦ ἔχετε εἰς τὴν ἀκρόασίν μου.

Διὰ τὴν πρὸς τὸν Ἁγίον πολλὴν εὐλάβειάν σας,
 Καὶ πῶς μὲ ἀκροάζεσθε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σας.
 Ἐγὼ δ' ἐπολυλόγησα, καὶ συμπαθήσετέ με
 Γιὰ τὴν αὐτὴν εὐλάβειαν κ' ἐγὼ πιστεύσατέ με.
 Εἶναι δὲ χρεῖα νὰ εἰπῶ καὶ τὰ τῆς θαυμασίας
 Κατὰ ἀλήθειαν αὐτοῦ θείας χειροτονίας.
 Εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ δόξαν τοῦ Ἁγίου,
 Καὶ ἔτζι πλέον νὰ δοθῇ τέλος τοῦ ἐγκωμίου.
 Φαίδιμος ὁ Ἀρχιερεὺς πόλεως Ἀμασείας,
 Ἡξιωμένος χάριτος πολλῆς καὶ θαυμασίας.
 Ἐτοῦτος προγνωρίζωντας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου
 Τὴν χάριν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ θείου Γρηγορίου.
 Ἀρχιερέα σπούδαζε νὰ τὸν χειροτονήσῃ,
 Τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τοῦτο νὰ πλουτίσῃ.
 Τοὺς Ἱεράρχας τοῦ Χριστοῦ ἀξίως νὰ στολίσῃ,
 Τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς πολὺ νὰ ὠφελήσῃ.
 Καὶ τὴν Νεοκαισάρειαν μεγάλως νὰ τιμήσῃ,
 Καὶ τὸν ἀφέντη μας Χριστὸν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.
 Ὅθεν τοῦ μήνυσε νὰ λθῆ ἀπὸ τὴν ἐρημίαν,
 Ὁ Ἁγίος δὲν ἤθελε διὰ φιλησυχίαν.
 Ἐστειλεν, ἐξανάστειλε νὰ τὸν παρακινήσουν,
 Ὁ Ἁγίος ἐκρῦφθηκε, μηδὲ νὰ τοῦ μιλήσουν.
 Τέλος ὁ θεῖος Φαίδιμος θεόθεν φωτισμένος
 Κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μᾶλλον ἀναγκασμένος.
 Ἴνα τεθῆ, ὡς γέγραπται, τὸ φῶς εἰς τὴν λυχνίαν,
 Ἐτέλεσεν ἀπόντος του καὶ τὴν χειροτονίαν.
 Τῆ τοῦ Φαίδιμου, καὶ Θεοῦ, ψήφῳ, δοκιμασίᾳ,
 Ἁγία καὶ ἡ ἐκλογή, καὶ γε ἡ μαρτυρία.

Καὶ τοῦ τὴν ἐξαπέστειλεν ἐγγράφως, ὡς τυχαίνει,
 Ὅρκίζωντάς τον πρὸς Θεὸν παρήκοος μὴ γένη.
 Ἄλλ' εὐπειθῆς νὰ τὴν δεχθῆ, ὡς ἀπὸ τῆς Προνοίας,
 Καὶ εἰς τὴν πόλιν νὰ ἔλθῃ τῆς Νεοκαισαρείας,
 Ὡς πόλιν πολυάνθρωπον, ὄλην τῆς ἀσεβείας,
 Δεκαφτὰ ἦταν μοναχὰ ψυχαῖς τῆς εὐσεβείας.
 Καὶ ὄλους τοὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θεογνωσίαν.
 Ἐμειναν μόνον δεκαφτὰ στὴν εἰδωλολατρείαν,
 Ὅσους ὁ Παναοίδιμος Χριστιανούς εὐρῆκε,
 Τόσους εἰς τὴν ἀσέβειαν μὲ λύπην του ἀφῆκε.
 Καθὼς ὁ τῆς Ναζιανζοῦ, ὁ συνωνόματός του.
 Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς γράφει μοναχός του,
 Μίαν καὶ μόνην τῶν Πιστῶν εὐρῆκεν Ἐκκλησίαν,
 Ἡ ἄλλαις τῶν Ἀρειανῶν ἦταν μὲ δυναστείαν.
 Καὶ ὅταν ἀναχώρησε, τὸν θρόνον παρατήσας,
 Τὸ ἐναντίον ἄφηκε, στὸν τόπον του γυρίσας.
 Τὸν Πέτρον ἢ Βηθσαῖδά, τὸν Παῦλον Κιλικία,
 Τὸν δὲ θεῖον Χρυσόστομον ἔχ' ἢ Ἀντιοχία,
 Ναζιανζῶ Γρηγόριον τὸν οὐρανοπολίτην,
 Καισάρεια Βασίλειον, τὸν νοητὸν Κομήτην.
 Ἡ δὲ Νεοκαισάρεια ἔχει τὸν Ἅγιόν μου,
 Τὸν Πανυπερτρισμαγίστον τοῦτον Γρηγόριόν μου.
 Λοιπὸν Νεοκαισάρεια ἀπέλαβες ἀξίως
 Τὰ θρέπτρα τούτου τοῦ παιδός, ἀξίως, καὶ πλουσίως.
 Ἡ χώρας τέτοια παιδιὰ παντοῦ νὰ ἐγενοῦσαν,
 Οἱ οὐρανοὶ νὰ γένουσι χώρας ἐπιθυμοῦσαν.
 Οἱ Ἄγγελοι νὰ γένουσι γόνεῖς ἐλαχταροῦσαν,
 Τὸν ἄδην οἱ διάβολοι μόνον ἐκατοικοῦσαν.



Ὁ δὲ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καθὼς στὸν οὐρανόν του,
 Ἦθελεν ἔχη φανερά θρόνον τὸν θεϊκόν του.
 Καὶ νόμοι δὲν ἐγίνονταν, κατὰ γὰρ τῶν τοιούτων
 Οὐκ ἔστι νόμος, ὡς φησὶν ὁ Παῦλος ὑπὲρ τούτων
 Καὶ ἐπομένως βασιλεῖς, καὶ ἀκολούθως τᾶλλα.
 Καὶ κρίσεις, καὶ κρητήρια, κιᾶλλα κακὰ μεγάλα.
 Ἐδῶ ἄς ἔλθῃ τὸ λοιπὸν ἄλλος νὰ τὸν δοξάσῃ,
 Καὶ ἐπαξίως, ὡς εἰκός, νὰ τὸν ἐγκωμιάσῃ.
 Καὶ δὲν πιστεύω νὰ βρεθῆ κανεὶς νὰ ἠμπορέσῃ
 Τὸν πάντιμον Γρηγόριον σωστᾶ νὰ ἐπαινέσῃ.
 Διότι ὑπερέβηκε τοὺς ὅρους τῶν ἐπαίνων
 Ὁ ἐνδοξὸς Γρηγόριος, τοὺς πάντας ὑπερβαίνων,
 Καὶ εἰς τὴν πολιτείαν του, καὶ στὴν θαυματουργίαν,
 Καὶ στὴν χειροτονίαν του, καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν.
 Διότι ποῖος ἔσωσε μετὰ τοὺς Ἀποστόλους
 Ὅλης τῆς ἐπαρχίας του τοὺς ἐγκατοίκους ὄλους;
 Καὶ ἐπαρχίας οὐ μικρᾶς, Σκιάθου, καὶ Σκοπέλων,
 Δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι ποίμνιον μόλις πέλον.
 Ἀλλὰ μεγάλης καὶ πολλῆς, τῆς Νεοκαισαρείας.
 Αὐτῆς, καὶ τῶν χωρίων τῆς, ὄλης τῆς ἐπαρχίας,
 Ἐὰν εἰπῶ, δὲν ψεύδομαι, καὶ δέκα μυριάδες
 Ἄνθρωποι, ὄλοι ἀσεβεῖς, πόρνοι, φονεῖς, ληστὰδες.
 Τοῦ διαβόλου ποίμνιον, λαὸς τῆς ἀπωλείας,
 Καὶ νὰ τοὺς κάμη ποίμνιον ὄλον τῆς σωτηρίας.
 Νὰ ἀναστήσῃ εἰς αὐτὸς τὴν Πίστιν πεθαμμένην,
 Τὴν ἀπιστίαν ἀναιρῶν, ζῶσαν, εὐθυνουμένην.
 Τὰ εἰδῶλα, καὶ τοὺς βωμοὺς παντοῦ νὰ ἀφανίσῃ.
 Εἰκόνας, καὶ Ναοὺς Θεοῦ, ἀντὶς αὐτῶν νὰ κτίσῃ.

Ἄνομους ὄλους παντελῶς νὰ τοὺς νομοθετήσῃ,
 Καὶ τοῦ Θεοῦ ξένους, ἐχθρούς, νὰ τοὺς νίοθετήσῃ.
 Καὶ τοῦτο πῶς; μὲ θαύματα, καὶ μὲ διδασκαλίας·
 Καθὸ πολλὰ Φιλόσοφος, καὶ πρὸς Θεὸν πρεσβείας
 Ἰδού, νά, ὁ καλὸς ποιμὴν μετὰ τοὺς Ἀποστόλους,
 Ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ὄλους.
 Τίς χειροτονήθηκε, καὶ τὴν χειροτονίαν
 Ἄμέσως ὀφθαλμοφανῶς δὲν ἶδε τὴν ἰδίαν;
 Καὶ ἡ χειροτονία του δεκτὴ παρὰ Κυρίῳ,
 Ὡς γινομένη ἐκ Θεοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.
 Τίς δὲ ἐθαυματούργησε τόσας θαυματουργίας;
 Ὅπου ἀπ' ὅσας εἶπαμεν, καὶ ἄλλας δὲ μυρίας,
 Ἐθαυματούργησε κ' αὐτό, καὶ ποῦ; στὸν ἑαυτόν του,
 Διὰ μεγάλο θαύμασμα στὸν κόσμον κ' ἐπαινόν του.
 Καὶ προσευχόμενος ποτὲ ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος,
 Μαζί του δὲ καὶ ὁ ῥηθεὶς παρὰ Νεωκόρος
 Ἐφαίνονταν, ὡσὰν φυτά, εἰς τοὺς αὐτοὺς ζητῶντας,
 Κ' ἐγύρισαν, δένδρα αὐτοὺς καθολικὰ θαρῶντας.
 Τὶ πολιτείας ἦταν δέ, καὶ ἡ θαυματουργίας,
 Καὶ ἡ χειροτονία του, λαμπραῖς του μαρτυρίαις,
 Ἐτι καὶ τὸ πρόβλεπτικόν. Βαβαὶ τῶν θαυμασιῶν,
 Θαυματουργὲ Γρηγόριε, τῶν σῶν, καὶ ἐγκωμίων.
 Μὲ τὸ ὅποιον καθαρὰ ἐβλεπε καταμόνας
 Τοὺς ἄθλους εἰς τὸ θέατρον, τὰ πάθη τοὺς ἀγῶνας.
 Ὅπου οἱ Μάρτυρες Χριστοῦ διὰ τὴν μαρτυρίαν
 Ἐπασχαν οἱ μακάριοι μὲ πᾶσαν καρτερίαν.
 Μὲ τὸ ὅποιον ἐντελῶς μετὰ τοῦ Μωϋσέως
 Ὅμοιος ὁ Μακάριος ἐγένετο βεβαίως

Μᾶλλον καὶ πλειότερος, καθὸ Ἀρχιερέας,
 Ὅπου δὲν ἐχρημάτισε τοῦτο ὁ Μωϋσέας.
 Ὁ Μωϋσῆς σοφώτατος, (ἀφίνω τὴν ἀγίαν)
 Τῶν Αἰγυπτίων ὡς μαθῶν ἅπασαν τὴν σοφίαν.
 Τόσους καὶ ὁ Γρηγόριος, πᾶσαν Φιλοσοφίαν
 Τοῦ Ὀριγένους ὡς μαθῶν διὰ τὴν μαθητείαν.
 Ὁ Μωϋσῆς δὲν βλάβηκεν ἀπὸ τῆς αἰγυπτίας
 Οὕτω καὶ ὁ Γρηγόριος ἐκ τῆς Ὀριγενείας.
 Ὅθεν θαρρῶ καὶ δι' αὐτόν, ὡς τόσο πολλὰ θείον.
 Νὰ εἶπε πάλιν ὁ Θεὸς πρὸς τινὰς τῶν Ἀγίων.
 Ὅτι πολλοὶ θαυματοουργοί, καὶ δοῦλοι ἐδικοί μου
 Γεννηθῆ θέλουσιν ἐν γῆ τῇ θείᾳ χάριτί μου.
 Δὲν θέλει δὲ θαυμασθῆ, ὡς τὸν Γρηγόριόν μου,
 Οὐδεὶς μεταγενέστερος πλέον εἰς τὸν λαόν μου.
 Οὐδεὶς λοιπὸν, οὐδεὶς ποτέ, ἄξιός νὰ δοξάσῃ
 Ἐτοῦτον μας τὸν Ἅγιον, τὸν θαυμαστὸν ἐν πᾶσι.
 Ἀλλὰ νὰ τὸν καταπλαγῆ, ἀλλὰ νὰ τὸν θαυμάσῃ,
 Καὶ ἐπαξίως μὲ αὐτὸ νὰ τὸν ἐγκωμιάσῃ.
 Θαῦμα, καὶ ὄχι ἔπαινος, πρέπει τῷ Γρηγορίῳ,
 Διότι θαῦμα ἀληθῶς ἐφάνη ἐν τῷ βίῳ·
 Οὕτω δοξάζεται αὐτός, ἔτι αὐτὸς τιμᾶται,
 Μονάχα θαυμαζόμενος, ἀξίως ἐπαινᾶται.
 Ἄνίσως ἤμουν Ἀρχοντας, ὡς πάλαι ἐξ ἀγνοίας
 (Ὅτι ἐγὼ ἐστάθηκα ἀγνοία τῆς Προνοίας.
 Καθὼς πολλοὶ τὴν σήμερον, πολλοὶ ἐπ' ἀληθείας)
 Κατὰ τὰ μέρη μάλιστα τῆς Βλαχομπογδανίας.
 Δύω νὰ κτίσω ἤθελα ἀγίας Ἐκκλησίας
 Ἐξ ὄλης τῆς καρδίας μου μετὰ χειρὸς πλουσίας.

Τῆ μίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πανοσιωτάτου
 Ὁρφανοτρόφου (α) Ζωτικοῦ, καὶ φιλανθρωποτάτου.
 Ὅτι πολλοὶ ἀπέθαναν μόνον γιὰ τὸν Χριστὸν μας,
 Ἐτοῦτος δέ, ὡσάν Χριστός, ναί, μὰ τὸν Κύριόν μας.
 Τὴν ἄλλην ἐπ' ὀνόματι τοῦ Θαυμασιωτάτου
 Ἐτούτου Γρηγορίου μας, καὶ μακαριωτάτου.
 Διότι τὸν Γεώργιον, Νικόλαον τοὺς θείους,
 Σπυρίδωνα, Χαράλαμπον, θαυματουργοὺς Ἁγίους,
 Τοὺς ἐπροσκύνησα παντοῦ, καὶ πάντες προσκυνοῦμεν
 Εἰς τοὺς ἰδίους των Ναοὺς, ὡς πρέπει, καὶ τιμοῦμεν.
 Τὸν θεῖον δὲ Γρηγόριον, τὸν ἄνδρα τῶν θαυμάτων
 Τόσων μεγάλων, καὶ πολλῶν, σημείων καὶ τεράτων,
 Τὸν πάνσοφον Γρηγόριον τῶν Νεοκαισαρέων,
 Τὸ θαυμαστὸν διήγημα τῶν παλαιῶν καὶ νέων,
 Τὸν ἐν Ἁγίοις Ἁγίον λαμπρῶς δεδοξασμένον,
 Καὶ ἐν Ἀγγέλοις Ἁγγελὸν θείως λελαμπρυσμένον.
 Τὸ ὄργανον τῆς χάριτος, τοῦ Πνεύματος τὸν θρόνον,
 Τὸ μέγα κλέος τῶν Πιστῶν, τὸ τραῦμα τῶν δαιμόνων,
 Τὸν τόσον λέγω καὶ πολὺν, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμα,
 Ὅπου νὰ πῆ δὲν εὐπορεῖ ἐτοῦτο μου τὸ στόμα,
 Τὸν πάμμεγαν Γρηγόριον, τὸ γρήγορον τὸ ὄμμα
 Εἰς θεωρίαν τοῦ Θεοῦ, τὸ θεοφόρον σῶμα,
 Στόμα τὸ διδασκαλικόν, τὸ πάντα θεηγόρον,
 Τὸν νοῦν τὸν φωτοστόλιστον, καὶ τὸν πνευματοφόρον,
 Τὴν τοῦ Χριστοῦ μου δύναμιν, Χριστιανῶν τὸ κέρας,
 Ἱεραρχῶν τὴν καλλονήν, τῶν ἀρετῶν τὸ πέρας.

(α) Δεκέμβριος. λ'.

Τῶν καρδιῶν τὴν χαρμονήν, καὶ τῶν ψυχῶν τὸ γέρας,
 Τὸν πρέσβυν μου πρὸς τὸν Χριστὸν νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας.
 Ἀνατολῆς τὸν Ἥλιον, Δύσεως τὸν Φωστῆρα,
 Βορρᾶ, καὶ νότου τὸν χρυσόν, καὶ ἄδυτον λαμπτήρα,
 Τὸν πανταχοῦ, ἐν Οὐρανῷ, καὶ γῆ ἐπαινεμένον,
 Δὲν τὸν προσκύνησα ἄλλοῦ, εἰ μὴ μέσα στὴν Αἶνον.
 Ὅπου καὶ πόλεις, καὶ χωριά, ἔπρεπε νὰ τοῦ κτίζουν.
 Καὶ ἐτῆσίως καὶ λαμπρῶς νὰ τὸν πανηγυρίζουν.
 Τὸν ἅγιον Γρηγόριον, τὸν στύλον Ἐκκλησίας,
 Ὅπου ἐστάθηκε Ναός, ἐνδοξος τῆς Προνοίας,
 Τὸν τοῦ Προδρόμου ζηλωτὴν διὰ τὴν ἐρημίαν,
 Τῶν Ἀποστόλων ὄμοιον δι' ἀρχιερατείαν,
 Τῶν Ἀσωμάτων σύσκιον διὰ τὴν πολιτείαν,
 Συγκληρονόμον τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν Σωτηρίαν.
 Τρία τ' ἀναγκαιότατα, ἐγὼ τὰ δύο ἔχω,
 Ἀντὶς δὲ τρίτον εἶν' αὐτός, διὸ θαρρουντῶς τρέχω.
 Τοῦτον ἐόρταζε λαμπρῶς, ὦ θεία Ἐκκλησία,
 Καὶ προσκυνεῖτε εὐλαβῶς καὶ πόλεις, καὶ χωριά.
 Τοῦτον πλουτεῖτε Ἀδελφοὶ πάντοτε καύχημά σας,
 Πρέσβυν μεγάλον πρὸς Θεόν, τεῖχος, στερέωμά σας.
 Τοῦτον πανηγυρίζετε, τοῦτον ἐπικαλεῖσθε,
 Καὶ εὐτυχεῖς, καὶ θαυμαστοί, εἰς ὄλους γιὰ νὰ εἰσθε.
 Τοῦτου Ναοὺς νὰ κτίζετε, τοῦτον νὰ ἱστορῆτε,
 Καὶ ὡς μεγάλον θησαυρὸν στὰ σπήτια σας κρατεῖτε.
 Τοῦτον ἐόρταζε ἡ γῆ σύμπασα αἰωνίως,
 Θαυμάζετε οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν ἀξίως.
 Δοξάζετε δὲ σύμπαντες, καὶ τὸν Θεὸν αἰνεῖτε.
 Τὸν ἐν Ἁγίοις θαυμαστὸν, καθὼς τὸ θεωρεῖτε.

Ὡ δόξα πρέπει. καὶ τιμὴ, βρότειος, οὐρανία,
 Νῦν καὶ αἰεὶ καὶ πάντοτε, ἄπαυστος, αἰωνία, Ἀμήν.

Μεγαλυνάριον.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, Νεοκαισαρείας τὸν
 Φωστῆρα τὸν φαιινόν, τὸν τῆς Ἐκκλησίας θερμότα-
 τον προστάτην, Γρηγόριον τὸν μέγαν πάντες τιμῆσωμεν.

ῬΜΝΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ

Ἄλλ' ἐπειδὴ Πανύμνητε τὸ θεῖον ὄνομά σου
 Τὸ προσκυνῶ καὶ τὸ τιμῶ, δι' ἀγιότητά σου,
 Τὸ ψάλλω, καὶ τὸ ἀνυμνῶ, ὡς σφόδρα ἅγιόν μου,
 Τὸ ἀγαπῶ, καὶ τὸ ποθῶ, ὡς λίαν ποθητόν μου.
 Τὸ ἔχω εἰς τὸ στόμα μου, ὡς ἄρτον θρεπτικόν μου,
 Τὸ ἔχω στήν καρδίαν μου, ὡς πνεῦμα ζωτικόν μου.
 Τὸ βάλλω στὰ βιβλία μου, ὡς θεῖον θησαυρόν μου,
 Τάφινω εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὡς πλοῦτον Ἱερόν μου.
 Εἰς τὴν ζωὴν μου τὸ βαστῶ, ὡσὰν κειμήλιόν μου,
 Εἰς τὴν θανήν μου τὸ θαρρῶ, ὡς μόνον γλυκασμόν μου.
 Εἰς τὸ φρικτὸν κριτήριον, ὡς μέγαν βοηθόν μου.
 Εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὡς στέφανον λαμπρόν μου.
 Ὡς ὄνομα ὑπ' οὐρανὸν μόνον σωτήριόν μου,
 Ὡς ὄνομα ἐν οὐρανῷ μόνον προσκυνητόν μου.

Ἵστερον ἀπ' τὸ Ἰησοῦς, ὡς ὄνομα Θεοῦ μου,
 Ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ γῆς, τοῦ μόνου λατρευτοῦ μου.
 Ὡς ὄνομα γλυκύτατον, Μαρία μου, Κυρία,
 Ὡς ὄνομα βασιλικόν, Κυρία μου Μαρία.
 Ἰδοὺ καὶ ὕμνος τέταρτος, καὶ τοῦτος ἐδικὸς σου,
 Καὶ τοῦτος, ὡς καθὼς οἱ τρεῖς, ἀπὸ τῆς χάριτός σου.
 Ἐκ τῶν σῶν Κόρη δωρεῶν, ἀπὸ τῶν σῶν ναμάτων,
 Σὺ γὰρ σοφίας θησαυρός, ἄβυσσος νοημάτων,
 Καὶ ὕμνολόγος ἄμεσος τῶν σὲ ὕμνολογούντων,
 Καὶ δόξα ἀνεκκλάλητος τῶν σὲ δοξολογούντων.
 Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ τέταρτος ὕμνος σου, καὶ ἰδίως
 Εἰς τὸ σεπτὸν σου ὄνομα Μαρία μου Κυρίως.
 Μαρία, τὸ ὄνομά σου τὸ ἐνδοξόν σου δοξάζω,
 Μαρία δεδοξασμένη, καὶ σοὶ ἐνδόξως κραυγάζω.
 Δόξα σοὶ Κόρη Μαρία, Μαρία, Σωτήριόν μου,
 Μαρία, ὄνομα, πρᾶγμα, Μαρία, καὶ σεβαστόν μου.
 Μαρία, γλυκύτατόν μου, Μαρία, παμπόθητόν μου,
 Μαρία, ὄνομα εἶσαι, Μαρία, καὶ φοβερόν μου.
 Καὶ Ἄγγελοι, ὦ Μαρία, οἱ φοβεροὶ σὲ φοβοῦνται,
 Ὡς τῶν Ἀγγέλων Κυρίαν, Μαρία, καὶ εὐλαβοῦνται.
 Χαῖρε τριπάρθενε Μῆτερ, Μαρία τρισερασμία,
 Μαρία, τρισμακαρία προσηγορία, Μαρία.
 Ἰωακείμ ἡ Μαρία, τὸν Ἰωσήφ μνηστευθεῖσα,
 Τὸν Ἰησοῦν μου τεκοῦσα, Μαρία, καὶ μὴ φθαρθεῖσα.
 Μαρία Ὑπεραγία, Ἀγιάσόν με, Μαρία,
 Τὸν Ἅγιον τῶν Ἁγίων, Μαρία, ἡ τετοκυῖα.
 Μαρία Κυριοτόκε, κυριευόντων Κυρία,
 Παθῶν με Κύριον δεῖξον, Κυρίου Μῆτερ, Μαρία.

Μαρία μου Θεοτόκε, ἡ τὸν Θεόν μου τεκοῦσα,
 Μαρία, σῶσόν με μόνον, Θεότητα πᾶσι δοῦσα.
 Μαρία μου φωτοτόκε, Μαρία μου, φῶς τοῦ Κόσμου,
 Μαρία, φώτισον, λῦσον τὸ σκότος τὸ τοῦ νοός μου.
 Μαρία μου ζωοδόχε, Μαρία, Μήτηρ ζωῆς μου,
 Ζώωσον Κόρη Μαρία, τὸ Πνεῦμα τὸ τῆς ψυχῆς μου.
 Μαρία μου ἐλεοῦσα, ἐλέησόν με Μαρία,
 Κλαίω, καὶ λέγω, Μαρία, ἐλεεινῇ τῇ καρδίᾳ.
 Σῶσόν με, Μήτηρ Μαρία, Μαρία, ἡ Σωτηρία.
 Κόσμου παντός τὸν Σωτῆρα ἡ γαλουχοῦσα Μαρία.
 Ἄγιασθήτω, Μαρία τὸ Ἅγιον ὄνομά του
 Καὶ ἀπ' ἐμένα (α), Μαρία, τὸ εὐτελὲς ποίημά του.
 Ἄς βασιλεύσῃ, Μαρία, ὁ Βασιλεύς, καὶ Θεός μου,
 Καὶ εἰς ἐμένα, Μαρία, παντός βασίλισσα Κόσμου.
 Ἄς γένη τὸ θέλημά του, Μαρία, τὸ ἅγιόν του
 Καὶ εἰς ἐμένα, Μαρία, καθὼς εἰς τὸν οὐρανόν του.
 Τὸν Ἐπιούσιον ἄρτον, Μαρία μου, ἄς μὲ δίνῃ,
 Μαρία μου, καθ' ἡμέραν ἡ πατρικὴ χεὶρ ἐκείνη.
 Ἄς μὲ ἀφήσῃ, Μαρία, τὰ χρέη μου τὰ μυρία,
 Εἰς πειρασμὸν μήμει βάλῃ τὸν σὸν οἰκέτην, Μαρία.
 Ἄλλ' ἄς μὲ ῥύσῃ, Μαρία, ἐκ τῆς πολλῆς πονηρίας
 Τοῦ παμπονήρου ἐκείνου, Μαρία, Μήτηρ Προνοίας.
 Ὅτι αὐτοῦ μὲν Μαρία, ἡ δόξα, κ' ἡ βασιλεία,
 Σοῦ δὲ Βασίλισσα εἶναι, Μαρία, ἡ παρρησία,
 Μητὴρ ἐκ Μήτηρ, Μαρία, ἥσουν Ἄγία, Μαρία,
 Νῦν δὲ καθὸ Θεομήτωρ, Μαρία, Ὑπεραγία.

(α) Καὶ εἰς ἐμένα λέγεται.

Καὶ Μακαρία, Μαρία, ἡ τῆς Μητρός σου κοιλία,
 Ὅπου σέβάσταξε Κόρη, Μαρία τρισμακαρία.
 Καὶ οἱ μαστοὶ δέ, Μαρία, μακαριστοὶ οἱ τῆς Ἄννης,
 Ὅπου ἐβύζαξες Κόρη, Μαρία, ἐν τοῖς σπαργάνοις.
 Καὶ Μακαρία, Μαρία, ἐκεῖν' ἡ ὥρα, καὶ μέρα,
 Μαρία μου, ὅπου εἶπαν, γεννήθηκε θυγατέρα.
 Μακαριζέσθω, Μαρία, ἐτούτῃ ἡ Μακαρία
 Δυὰς καὶ ἐκ τῶν Ἀνθρώπων, καὶ ἐξ Ἀγγέλων Μαρία.
 Χαιρέτωσαν οὖν Μαρία, Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα,
 Μαρία μου, ὁ Πατήρ σου, καὶ ἡ χρυσοῦ σου ἡ μάνα.
 Χαιρέτω καὶ Ἰωσήφ δέ, Μαρία, ὁ φύλακάς σου,
 Μαρία μου Παναγία, ὁ Ἅγιος γέροντάς σου,
 Βλέπωντας ὅμως, Μαρία, τὰ ὑπὲρ φύσιν σου κάλλη,
 Μαρία μου, ἄς προσέχῃ, τὸ χεῖρι του μὴ τὸ βάλῃ,
 Καὶ μὴν ἀπλώσῃ, Μαρία, ὡς ὁ Ἀδάμ εἰς τὸ ξύλον
 Τοῦ Παραδείσου, Μαρία, νὰ κατεβάσῃ τὸ μῆλον.
 Τοῦ σοῦ προσώπου, Μαρία, ὁ κῆπος γιὰ τὸν υἱόν σου,
 Οὐχὶ δι' αὐτόν, Μαρία, τὸν ἀρραβωνιαστικόν σου.
 Γιὰ τὸν Υἱόν σου, Μαρία, ὅπου φυτεύει τὰ κάλλη
 Τοῦ Παραδείσου, Μαρία, τοὺς ὑμνητάς σου νὰ βάλῃ.
 Κόλπος, καὶ στῆθος, Μαρία, καὶ τοῦτα τοῦ Ἰησοῦ σου,
 Οὐχὶ, οὐχὶ δέ, Μαρία, τοῦ Ἰωσήφ τοῦ παπποῦ σου.
 Τοῦ Ἰησοῦ σου, Μαρία, τοῦ ὄντος αἰεὶ ἐν κόλποις
 Πατρὸς Ἀνάρχου, Μαρία, ὑπερουσίους δὲ τρόποις.
 Τοῦ Ἰωσήφ χεὶρ, Μαρία, Λεπρώνεται παρευθέως,
 Ἀπλώνωτάς την, Μαρία τὸ πάλαι τοῦ Μωϋσέως.
 Τὰ χεῖλη σου δὲ Μαρία, καὶ στόμα δὲ τὸ χρυσόν σου,
 Εἶναι καὶ τοῦτα, Μαρία, γιὰ τὸν χρυσόν τὸν Υἱόν σου.

Θεοῦ τὸν Λόγον, Μαρία, τὸν λύσαντα τοὺς ἀνθρώπους,
 Τῆς ἀλογίας Μαρία, μεῦ ὑπὲρ λόγον δὲ τρόπους.
 Οἱ δὲ μαστοὶ σου, Μαρία, οἱ θαυμαστοὶ σου Μαρία,
 Οἱ Θεοτρόφοι, Μαρία, καὶ ζωηροὶ σου Κυρία,
 Εἶναι, Μαρία μου, μόνον διὰ ἐκεῖνον τὸν μόνον
 Πατρὸς ὑψίστου τὸν θεῖον, καὶ σοῦ, Μαρία, τὸν γόνον.
 Οἱ ὀφθαλμοὶ σου, Μαρία, οἱ ἰλεοὶ σου Κυρία,
 Οἱ εὐμενέστατοι Κόρη, καὶ πάνσεπτοὶ σου, Μαρία,
 Εἶναι νὰ βλέπουν Μαρία, τὸ τριλαμπέστατον κάλλος
 Τὸ τοῦ Υἱοῦ σου, Μαρία, εὐφραينوμένη μεγάλως.
 Τὰ χερίά σου, Μαρία τὸ μὲν διὰ τὸν Υἱόν σου,
 Νὰ τὸν βαστάζης, Μαρία, τὸ θεῖκόν νηπίόν σου,
 Τὸ δ' ἄλλο διὰ τὸν Κόσμον, Μαρία, μὴ τὸν βουλήσῃ
 Τὸ νηπίόν σου, Μαρία, ὅταν δικαίως, κακίση.
 Ὁ Ἰωσήφ δέ, Μαρία, ἄς χαίρεται τὰ λοιπά σου
 Καλά, καὶ κάλλη, Μαρία τὰ τόσα, καὶ θαυμαστά σου,
 Τὴν ἄμωμόν σου, Μαρία, διαγωγὴν, πολιτείαν,
 Τὴν ἄμετρόν του τὴν γνῶσιν, Μαρία, καὶ τὴν σοφίαν,
 Τὴν ἄμεμπτον παρθενίαν, Μαρία καὶ τὴν ἀγνείαν,
 Τὴν ἄκραν ταπεινωσύνην Μαρία καὶ προθυμίαν,
 Καὶ τὰλλα, ὅπου ἐκεῖνος εἶδε, κ' ἐξέστη, Μαρία,
 Ἀγγέλικά ὄλα ὄλα, Μαρία τῆ ἀληθεία,
 Καὶ οὐρανὸς ἄλλος ἦτον, Μαρία τὸ σπήτιόν σου,
 Ἐχωντας μέσα, Μαρία ἐγκάτοικον τὸν Θεόν του.
 Ἐγὼ δὲ χαίρομαι πάλιν εἰς τὰ πολλά σου Μαρία,
 Ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους, Μαρία μου Παναγία.
 Ἄς χαίρεται δὲ Μαρία, καὶ ὕψος τὸ σὸν καὶ θεῖον,
 Ὡς ὁ Υἱός σου, Μαρία στὸν ἐπαινον τῶν νηπίων.

Χαῖρε Μαρία Παρθένε, Παρθένων ἡ ὠραιότης.
 Χαῖρε ὦ Μῆτερ Μαρία, δόξα Μητέρων, λαμπρότης,
 Χαῖρε Μαρία, ἡ στήλη τῆς Ἱερᾶς Παρθενίας
 Χαῖρε Μαρία, ἡ πύλη τῆς θείας θεογονίας.
 Χαῖρε Μαρία, ἡ στήλη τῆς αἰωνίου εἰρήνης.
 Χαῖρε Μαρία, ἡ πύλη τῆς θείας Δικαιοσύνης.
 Χαῖρε Μαρία, δαιμόνων τὸ πολυθρήνητον τραῦμα.
 Χαῖρε Μαρία, ἀνθρώπων τὸ πολυθρύλητον θαῦμα.
 Χαῖρε Μαρία, Ἀγγέλων τὸ πολυῦμνητον βλέμμα.
 Χαῖρε Μαρία, Κυρίου τὸ πολυτίμητον στέμμα.
 Χαῖρε Μαρία, ψυχῆς μου τὸ τρισμακάριον πλάσμα,
 Χαῖρε Μαρία, ζωῆς μου τὸ τρισεράσμιον ἄσμα.

Λ Ο Γ Ο Σ

**Ἡ Εὐχή Ἐξαγορευτική, καὶ Ἱστορική,
 καὶ Θεολογική.**

Πρόσδεξαι σὺν παρακαλῶ ταύτην τὴν ὑμνωδίαν.
 Δέξου τὴν Παναγία μου, ὡσὰν δωροφορίαν.
 Ὅπου μ' αὐτὴν προσφέρωσι κι' ὄλην μου τὴν καρδίαν.
 Οὐσαν ὑπὲρ χρηματικὴν πᾶσαν φορολογίαν.
 Καὶ ἐκ τοῦ ἄδου τοῦ φρικτοῦ Παρθένε γλύτωσαί με.
 Κόρη ἀπὸ τὴν κόλασιν σὺ ἐλευθέρωσέ με.
 Ὅτι κατὰ τὰ ἔργα μου στήν κόλασιν πηγαίνω,
 Νὰ κολασθῶ ὁ ἄθλιος ἐγὼ ἀποτυχαίνω.

Καὶ εἶναι κρίμα νὰ χαθῶ, θαρρῶντας εἰς ἐσένα,
 Ἄν ἄξια κολάσεως ἔκαμα, ὡς κανένα.
 Διότι ἂν ἐχάθηκε γιὰ μίαν ἁμαρτίαν (α)
 Ὁ Ἐωσφόρος μοναχὰ τὴν Ἰπερηφανίαν.
 Ἐγὼ ὅπου ἔχω καὶ αὐτήν, καὶ τὰς λοιπὰς κακίας,
 Βέβαια βεβαιότατα εἶμαι τῆς ἀπωλείας.
 Ὁ Ἐωσφόρος Ἄγγελος, καὶ μηδὲ ἠλεήθη,
 Μαζὶ καὶ τόσοι Ἄγγελοι ἀλλὰ ἐτιμωρήθη.
 Ἐγὼ ὁ σκωληκόβρωτος σὰν τί πλέον ἐλπίζω,
 Ἄτός μου τὸ ὁμολογῶ, καὶ τὸ ἀποφασίζω.
 Ἄν ὁ πρωτόπλαστος Ἀδάμ διὰ τὴν λαιμαργίαν (β)
 Κόλασιν ἐδοκίμασε τόσῃν πολυχρονίαν,
 Ἐγὼ ἔπου ἔχω καὶ αὐτήν, καὶ δάσκαλον ἐκεῖνον,
 Πῶς νὰ γλυτώσω τῆς φρικτῆς κολάσεως τὸν θρόνον;
 Ὁ Ἄβελ ἐθυσίαζε τὰ πλιὸ καλῆτερά του (γ)
 Πρόβατα εἰς τὸν Κύριον διὰ χρηστότητά του.
 Καὶ πάλιν ἐφθονήθηκε, καὶ φεῦ ἐθανατώθη,
 Καὶ τοῦ θανάτου φαγητὸ πρῶτο αὐτὸς ἐδόθη.
 Ἐγὼ ὅπου εἰς τὸν πτωχὸν ταυτὸν εἶπεν Θεὸν μου,
 Ἐχωντας καὶ παράδειγμα τὸν Ἄβελ δάσκαλόν μου,
 Δίδω τὰ πλιὸ χειρότερα καὶ καταφρονεμένα,
 Νὰ πάθω τ' εἶναι δίκαιον; τί πρέπει εἰς ἐμένα;
 Διὸ αὐτὸς δοξάζεται χρόνους ἑπτὰ χιλιάδες,
 Ἐγὼ θεὸν νὰ κολάζωμαι εἰς χρόνους μυριάδες.

(α) Ἐωσφόρος. Ἱστορία, α'.

(β) Ἀδάμ, β'.

(γ) Ἄβελ, γ'.

Ὁ Κάϊν ἐθανάτωσε Ἄβελ τὸν ἀδελφόν του (α)
 Κ' ἐστέναζε, καὶ ἔτρεμεν, ἕως τὸν θάνατόν του.
 Ἐγὼ ὅπου τὸ ἔκαμα καὶ τοῦτο, συμβουλεύσας
 Στὸ Γιάσι τὸν Αὐθέντη μου, ὅπερ ἐστὶ φονεύσας,
 Τί στεναγμούς, καὶ ὄδυρμούς, καὶ τί τρόμους καὶ
 κλόνους,
 Θεὸν νάχω εἰς τὴν κόλασιν εἰς αἰωνίους χρόνους;
 Ἐμετετέθη ὁ Ἐνώχ ζῶντας, καὶ ὁ Ἡλίας (β)
 Εἰς τὸν Παράδεισον μαζὶ διὰ ζωῆς Ἀγίας.
 Θαῦμα πῶς εἰς τὸν ἄδην δε διὰ τὰς ἁμαρτίας
 Δὲν μετατίθεται ἐγὼ ζῶντας ἐπ' ἀλθείας.
 Ὁ Μαθουσάλας ἔζησε, λέν, ἔνεακοσίους (γ)
 Χρόνους καὶ ἑβδομήκοντα, τρόπους διὰ Ὀσίους
 Θαῦμα ἐγὼ πῶς πέρασα καὶ τοὺς ἐξήντα χρόνους,
 Καὶ δίχως μάλιστ' ἀρρωστιαῖς, δίχως μεγάλους
 πόνους.
 Λέγουν εἰς τὸν κατακλυσμὸν τινὲς πῶς νὰ ἐζοῦσε,
 Καὶ ὁ Θεός, ὡσὰν Θεός, τὸν ἐδιατηροῦσε.
 Καὶ μετὰ δεκαπέντε δὲ χρόνους ἐτελειώθη,
 Ἀπέθανεν ὡς ἄνθρωπος καὶ τοῦτος, καὶ ἐσώθη.
 Ἐγένεν ὁ Κατακλυσμὸς, γιὰ νὰ καταβυθίσῃ (δ)
 Τὴν ἁμαρτίαν τὴν πολλήν, ὅπουχε πλημμυρήσῃ,
 Τῶν κατοικούντων εἰς τὴν γῆν τότε ἀνθρώπων πάντων,
 Καὶ πρὸς ἡμῶν σωφρονισμόν, τῶν νῦν κατοικησάντων.

(α) Κάϊν, δ'.

(β) Ἐνώχ καὶ Ἡλίας, ε'.

(γ) Μαθουσάλας ζ'.

(δ) Κατακλυσμὸς ζ'.

Ἄμῃ ἐσωφρονίσθηκα; ἕκαμα ὁ ἀχρεῖος

Τίποτες εἰς διόρθωσιν; ὀλότελα τελείως.

Ἐμεινα δὲ ὁ Κολοῖός, κατὰ τὴν παροιμοίαν,

Κολοῖός πάλιν, ὁ αὐτός, ἤγουν εἰς τὴν κακίαν.

Μὲ ἀναμένει τὸ λοιπὸν δικαίως καὶ ἀξίως

Ὁ τοῦ πυρὸς κατακλυσμός τοῦ ἄδου αἰωνίως.

Ὁ Νῶε (α) μὲ τὴν Κιβωτὸν σώζει τὸν ἑαυτὸν του,

Σώζει καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος μὲ ἔπαινόν του.

Ἐγὼ δὲ μὲ τὴν κιβωτὸν τῶν ἀρετῶν δὲν θέλω

Νὰ σώσω καὶ τοῦ λόγου μου, γνωστὸν λοιπὸν τί μέλλω

Σὺ δὲ Ἁγία Κιβωτέ, ἡ σωστικὴ τοῦ Κόσμου,

Σῶσον Παρθένε σῶσόν με, Σωτὴρ ὁ ἐδικός μου.

Μελχισεδὲκ (β) τῶν Ἐκλεκτῶν τῆς Παλαιᾶς ὁ πρῶτος

Ἀφωμοιώθη τῷ Χριστῷ, ὡς πατροπαραδότως,

Διὰ τὴν ὑπεράνθρωπον αὐτοῦ ἀγιωσύνην,

Διὰ τὴν Θεοδίδακτον αὐτοῦ Ἱερωσύνην.

Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλάχιστος τῆς Παλαιᾶς, καὶ Νέας,

Ἐξωμοιώθην τῷ Σατᾶν εἰς πράξεις βδελυκτέας.

Λέγουν πῶς ὁ Μελχισεδὲκ προσεύχεται Κυρίῳ,

Ἐστώντας εἰς τὴν ἔρημον, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ.

Καὶ ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς ἡ γῆ, καὶ καταπίνει

Τὴν γενεολογίαν του, ψυχὴ δὲν εἶχε μείνη.

Καὶ ἀγενεαλόγητος, γιὰ τοῦτο ὠνομάσθη.

Ὅτι αὐτοῦ ἡ γενεὰ φθορὰν κατεδικάσθη.

Κινήθηκε δὲ εἰς αὐτὸ Πατὴρ δι' ἀθείαν,

Ὅτι τὸν ἄλλον του υἱὸν ἐτοιμάζ' εἰς θυσίαν.

(α) Νῶε ἡ.

(β) Μελχισεδὲκ ὁ'.

Μὲ πεντακόσια ἄλλα παιδιὰ εἰς τοῦ δωδεκαθέου

Τῆς πανηγύρεως τιμῆ, ἢ μᾶλλον τοῦ ἀθέου.

Ἐγ' ὁποῦ ἀναξίως διὰ τὴν γῆν πατῶ, θαυμάζω,

Πῶς μὲ βαστᾶ, δὲν μὲ ρουφᾶ, θαυμάζω καὶ τρομάζω.

Ὁ Πατριάρχης (α) Ἀβραὰμ ἔκαψε τοῦ Πατρὸς του

Τὸ σπῆτι μὲ τὰ εἰδῶλα ζήλω Θεοῦ ἀτός του.

Ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀφράν ἔτρεξε νὰ τὸ σβύσῃ,

Ἐκάηκε μαζί κι' αὐτός Θεοῦ παραχωρήσει.

Ὁ οἶκος τῆς καρδίας μου εἶναι Ναὸς Εἰδώλων,

Θυμοῦ, φυλαργυρίας τε, καὶ τῶν κακῶν δὲ ὄλων,

Γιατὶ λοιπὸν τῶν ἀρετῶν τὸ πῦρ νὰ μὴν ἀνάψω,

Κέγῳ τὰ τῆς καρδίας μου εἰδῶλα νὰ τὰ κάψω;

Διόπερ νὰ συγκαίωμαι ἐγὼ πρέπει ἀξίως

Εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, ἀξίως αἰωνίως.

Ὁ Ἀβραὰμ τόσῳ δεκτός, καὶ διὰ τὸν Θεόν του

Τρέχει νὰ σφάξῃ τὸν υἱὸν τὸν μοναχακριβόν του.

Ἐγὼ δὲ τόσῳ βδελυκτός, καὶ δίχως ἓνα πάθος,

Ποῦ εἰς τοῦ ἄδου τοῦ φρικτοῦ νὰ μὴ ρίφθῳ τὸ βάθος;

Ἄλλ' ἡ τεκοῦσα τὸν υἱὸν τὸν ἀπὸ τῆς ὁσφύος

Τοῦ Ἀβραάμ, σῶσόν με σύ, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος.

Τὰ Σόδομα (β) ἐκάησαν μετὰ τῶν κατοικούντων

Τῶν πονηρῶν τῶν πολιτῶν, τῶν ἀρσενοκοιτούντων.

Ἐγὼ ὁποῦ δὲν καίομαι, φεῦ, ἀρσενοκοιτῶντας,

Ἄρά γε εἰς τὴν κόλασιν τί μέλλω παθεῖν ὄντας;

Ὅθεν ἀτός του ὁ Χριστὸς ἔχει ἀποφασίσει,

Πῶς ἔσται ἀνεκτώτερον ἐκείνοις ἐν τῇ κρίσει,

(α) Ἀβραὰμ ἰ. (β) Σόδομα ἰά.

Ἦ εἰς ἐμέ, ὁποῦ ἐδῶ κ' ἐγὼ δὲν τιμωροῦμαι,
 Ὅποῦ ἐγὼ διδάσκομαι, καὶ πάντα νουθετοῦμαι.
 Ὁ Λῶτ (α) συνουσιάσθηκεν, ὄντας δὲ μεθυσμένους,
 Μετὰ τῶν θυγατέρων του, τούτέστι βιασμένος,
 Καὶ πάλιν ἀπ' τὸν Ἀβραάμ τὸν θεῖόν του κανόνα
 Ἐλαβε, λέγουν, χρόνους τρεῖς, καὶ μὲ πολὺν ἀγῶνα.
 Ἐγὼ δὲ καὶ βιάζωντας, καὶ νήφων, ἀμαρτάνων,
 Καὶ τοῦ Πνευματικοῦ μου ἡ δὲ τὸν κανόνα μὴ κάνων,
 Σὰν τί κανόνα ὁ πικρὸς μέλλεται νὰ ποιήσω
 Μέσα στὸν ἄδη, φανερό, τί νὰ τὸ ἐξηγήσω.
 Ὁ Ἰσμαήλ (β) τὸν Ἰσαὰκ ἔδειρεν αὐθαδεῖα
 Ἀπὸ μικρὸς φερόμενος, καὶ ὑπερηφανεία,
 Ὁ δοῦλος τὸν Αὐθέντην του, τὸ τέκνον τῆς Κυρίας,
 Τὸ τέκνον τῆς δουλεύτριας, Ἄγαρ τῆς Αἰγυπτίας.
 Αὐτὸς δὲ μόνον μιὰ φορά, ἐγὼ δὲ σὰρξ ἀθλία,
 Τὴν ταπεινήν μου τὴν ψυχὴν, ἥτις ἐστὶ Κυρία,
 Τὴν δέριω καθημερινά, πάντοτε τὴν βιάζω
 Στὴν σάρκα νὰ ὑποταχθῆ, καὶ τὴν καταναγκάζω.
 Ὅθεν αὐτὸς διώχθηκε μετὰ καὶ τῆς Μητρὸς του
 Ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸ χρυσὸ Ἀβραμ τοῦ ἀφεντός του.
 Πρέπει λοιπὸν νὰ διωχθῶ κ' ἐγὼ ἐκ τοῦ Ἁγίου
 Οἴκου τοῦ Βασιλέως μου, Πατρὸς τοῦ οὐρανοῦ.
 Ὁ Ἰσαὰκ (γ) τόσο πολλὰ ὑπήκοος ἐστάθη,
 Ὅποῦ, ὡς Πρόβατον σφαγῆς, ὀλίγο νὰ τὸ πάθη.
 Ἐγὼ πάντα παρήκοος Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων,
 Λοιπὸν ἀνάγκη νὰ σφαχθῶ βέβαια χοίρου τρόπον.

(α) Λῶτ, εἶ'. (β) Ἰσμαήλ, εἴ'. (γ) Ἰσαὰκ, εἶ'.

Ἦσαῦ (α) πρωτότοκος υἱὸς διὰ θηλυμανίαν
 Χάνει καὶ πρωτοτόκια, χάνει καὶ εὐλογίαν.
 Δι' αὐτὴν ἔχασα κ' ἐγὼ πλοῦτον, καὶ ἀρχοντίαν,
 Ἐκέρδισα δὲ φυλακὴν εἰς εἰκοσιμηνίαν.
 Ὁ Ἰακώβ (β) ἐδούλευσε δεκατεσσάρους χρόνους
 Γιὰ δυὸ γυναῖκες μοναχά, μὲ τόσους κόπους πόνους.
 Ἐγὼ διὰ νὰ λυτρωθῶ τοῦ ἄδου αἰωνίως,
 Ἡμέρες δεκατέσσαρες δὲν δούλευσα Ὀσίως.
 Ἦ ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐξήντα τόσους χρόνους
 Δουλεύω γιὰ νὰ κολασθῶ μαζὺ μὲ τοὺς δαιμόνους.
 Σὺ δὲ ἡ κλίμαξ Ἰακώβ, Παρθένε, λύτρωσαί με,
 Καὶ εἰς τὰ ἐπουράνια κ' ἐμὲ ἀνέβασέ με.
 Ἰούδας ὁ υἱὸς αὐτοῦ, φυλὴ ἡ πλειὸ τιμία, (γ)
 Κοιμήθηκε τὴν νύμφην του, ἀλλ' ὅμως ἐν ἀγνοίᾳ.
 Ἐν γνώσει δὲ τὸ ἔκανα ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ,
 Ἀνίσως καὶ μ' ἐδέχετο τῶν συγγενῶν μου μία.
 Σὺ δὲ ἡ ἀπὸ τῆς φυλῆς Ἰούδ' ἀξίωσαί με,
 Καὶ καθαρὸς εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζῶ δυνάμωσαί με.
 Ὁ μὴ μοιχεύσας Ἰωσήφ πάλιν ἐφυλακώθη, (δ)
 Καὶ χρόνους ἄδικα ἐπτὰ, θαρρῶ, ἐταπεινώθη.
 Ἐγὼ δὲ πόρνος, καὶ μοιχός, καὶ μὲ παρανομίαν,
 Πῶς νὰ γλυτώσω φυλακὴν καὶ τὴν καταχθονίαν;
 Ὅθεν ἐκεῖνος Βασιλεὺς διὰ ἐμπιστοσύνην
 Ὑστερα ἐχρημάτισε, καὶ διὰ σωφροσύνην.
 Ἀλλὰ κ' ἐγὼ ὅσον καιρὸν ζοῦσα ἐν Παρθενίᾳ,
 Αὐθέντευα καθολικά, Μάρτυς ἡ Μπογδανία.

(α) Ἦσαῦ, εἶ'. (β) Ἰακώβ, εἴ'. (γ) Ἰούδας, εἴ'. (δ) Ἰωσήφ, εἴ'.

Ἰώβ (α) ὁ Ἀγιώτατος, καὶ πάλιν εἰς κοπρίαν,
 Μὲ λώβην ὄντας μάλιστα, καὶ μὲ πολλὴν πτωχείαν.
 Ἐγὼ ὁ προθυμώτατος πάντοτε στὸ νὰ πταίσω,
 Μέσα στὰ καταχθόνια γίνεται νὰ μὴ πέσω;
 Ὅθεν ἐκείνου ὁ Θεὸς δι' Ἀγιότητά του
 Εὐλόγησε τὰ ὑστερνά, πλειὸ ἢ τὰ μπροστινά του.
 Ἐμοῦ ἐξ ἐναντίας δὲ δι' ἀχρειότητά μου
 Ἐκαταράσθη ὁ Θεὸς θωρῶ τὰ ὑστερνά μου.
 Μωσῆς (β) στὸν Νεῖλον ποταμόν, καὶ δὲν πνίγεται πάλιν,
 Πατεῖ κορώνα Φαραῶ μὲ ἀφοβιὰ μεγάλην.
 Σκοτώνει τὸν Αἰγύπτιον, τὴν Αἴγυπτον μαστίζει,
 Τὴν θάλασσαν περιπατεῖ, τὸν Φαραῶ ποντίζει.
 Νικᾷ τοσοῦτους Βασιλεῖς Ἑβραίους, βασιλεύει,
 Νομοθετεῖ, Θεῷ λαλεῖ, Χριστὸν τὸν προφητεύει.
 Καὶ πάλιν Ἱερουσαλήμ ἰδεῖν δὲν ἤξιώθη
 Εἰς τὰ τῆς πέτρας νάματα ὅτι ἐναντιώθη.
 Ἐγὼ δὲ ὅπου πάντοτε φαίνομαι ἐναντίος,
 Πῶς νὰ ἰδῶ τὸν Ἅγιον Παραδείσον τελείως;
 Σὺ δὲ ἡ βάρτος τοῦ Μωσῆ, σὺ καταξίωσαί με,
 Τοῦ Παραδείσου Δέσποινα, κέμενα ἐμβασαί με.
 Ὁ Φαραῶ (γ) δέκα σκληρὰς ἔλαβε τιμωρίας,
 Καὶ πάλιν δὲν ἀφέθηκεν ἐκ τῆς σκληροκαρδίας.
 Ἀμὴ ἐγὼ ὀλιγοστάς νόσους, καὶ δυστυχίας;
 Καὶ πάλιν δὲν ἀφίνομαι ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας.
 Ὅθεν αὐτὸς ἐπνίγηκεν ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ,
 Ἐγὼ δὲ ἐν τῇ ζοφερᾷ πίστει, καὶ πόνοις πᾶσι.

(α) Ἰώβ, ιθ'. (β) Μωσῆς, κ'. (γ) Φαραῶ, κζ'.

Ὁ Ἀαρών (α) Ἀρχιερεὺς, καὶ εἶχε κατακρίνη,
 Ἀντάμα καὶ ἡ ἀδελφή, ἡ Μαριάμ ἐκείνη,
 Τὸν ἀδελφόν τους Μωϋσῆ, πῶς πῆρε παρανόμως
 Γυναῖκα Αἰθιοπίσαν, αὐτὸς ὁ ἄλλων νόμος.
 Καὶ ἐλεπρῶθ' ἡ Μαριάμ, ἔπρεπε νὰ τὸ πάθη
 Καὶ τοῦτος, πλὴν δὲν τῶπαθεν, Ἀρχιερεὺς δ' ἐστάθη.
 Ὁ Μωϋσῆς δέ, ἐν ἀρνί, καὶ εἶχεν ἰκετεύσει
 Τὸν Κύριον, τὴν Μαριάμ διὰ νὰ ἰατρεύσῃ.
 Ἐγὼ ποῦ κατακρίνω δὲ ὄλους καὶ ὄλο ἕνα,
 Δὲν ἔπρεπε νὰ λεπρωθῶ; πρέπει βεβαιωμένα.
 Σὺ δὲ ἡ ράβδος Ἀαρών Μαρία φύλαξαί με,
 Πλέον νὰ μὴ καταλαλῶ τινὰ ἀξίωσαί με.
 Βούλλα σὺ βάλλε, κλειδωνιά, στὸ στόμα μου Κυρία,
 Καὶ θύραν εἰς τὰ χεῖλη μου τὰ ἄθυρα, τὰ χρεῖα.
 Καλῆτερα νὰ βουβαθῶ, παρὰ νὰ κατακρίνω,
 Παρὰ κατάλαλος ἐγὼ, κάλλιο βουβὸς νὰ γίνω.
 Κορέ, Δαθάν, καὶ Ἀβειρών, (β) τοὺς καταπίνει ζῶντας,
 Ἡ γῆ ἐμπρὸς εἰς τὸν λαόν, ὡς ἀποστάτας ὄντας,
 Μὲ τὸ νὰ ἀποστάτησαν τότε κατὰ Μωσέως,
 Καὶ τ' ἀδελφοῦ τοῦ Ἀαρών, πρώτου Ἀρχιερέως.
 Ἐγὼ ὅπου ἀποστατῶ κατὰ Θεοῦ τοῦ ζῶντος
 Τὴν ὥραν ἑκατὸ φοραῖς, ὁ ἀποστάτης ὄντως,
 Πῶς ὀλοζώντανον κάμῃ νὰ μὴ μὲ καταπίη
 Ἄδης ὁ μεγαλόστομος; ἢ μὴ γὰρ δὲν ἰσχύει;
 Ἑβραῖοι οἱ γογγύζοντες (γ) ἀπὸ τῆς ἐρημίας
 Δὲν ἤξιώθησαν ἰδεῖν τὴν γῆν ἐπαγγελίας.

(α) Ἀαρών, καὶ Μαριάμ, κβ'. (β) Κορέ, Δαθίδ, καὶ Ἀβειρών κγ'.
 (γ) Ἑβραῖοι γογγυσταί, κδ'.

Ὅλοι ἐξολοθρεύθησαν, καὶ ἔδωκαν τὰ κῶλα
 Πάλιν ἐκεῖ στήν ἔρημον, ὡς ἀπειθεῖς εἰς ὅλα.
 Ἐγὼ ὁμοίως γογγυστής, ὅλος τῆς ἀπειθείας,
 Γίνεται νὰ ἀξιωθῶ τῆς θείας βασιλείας;
 Ὅθεν, ὡς εἶπεν ὁ Θεός, τὸ πῶς χρόνους σαράντα,
 Προσώχθησα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ κατὰ πάντα.
 Ὡμοσα ὅθεν ὀργισθεῖς, καὶ εἶπα μὲ ὀργὴν μου,
 Εἰ εἰσελεύσονται αὐτοὶ εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.
 Οὕτω φοβοῦμαι μὴν εἰπῆ κάμοι τῷ ὀργισμένῳ,
 Ὅπου ἐξῆντα χρόνια ἐγὼ τὸν ἐπικραίνω.
 Σὺ δὲ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ κόρη τῶν Ἑβραίων,
 Ἡ Δέσποινα Χριστιανῶν, Βασίλισσα Ῥωμαίων,
 Ἀξίωσόν με σὺν αὐτοῖς δι' ἀγαθότητά σου,
 Τῆς βασιλείας οὐρανῶν, ὑμνεῖν τὸ ὄνομά σου.
 Ὁ Ἰησοῦς (α) τὸν Ἥλιον εἶχε τὸν σταματήσει,
 Καὶ τὸ Φεγγάρι, τοὺς ἐχθροὺς διὰ νὰ ἀφανίσῃ.
 Μὲ ἓνα λόγον μοναχὸν ὁποῦχε τὰ λαλήσει,
 Καὶ λόγον δὲ προστακτικόν, ὡσάν ν' ἄχε τὰ κτίσει.
 Ἐγὼ δὲ τὴν κακίαν μου διὰ νὰ ἀφανίσω,
 Φωνάζω, καὶ παρακαλῶ, κι' ὡς τώρα νὰ ἰσχύσω,
 Δὲν ἰσχυσά ὁ ἄθλιος, καὶ τρέμω μὴ πεθάνω
 Πάλιν μὲ τὴν κακίαν μου, καὶ τὴν ψυχὴν μου χάνω.
 Σὺ δὲ ἡ Μήτηρ Ἰησοῦ, οὗ τύπος ἦν ἐτοῦτος,
 Σὺ λέγω Παντοδύναμι, ὁ τῆς ἰσχύος πλοῦτος,
 Κόψαι πλὴν τὴν κακίαν μου, κόψαι τὴν Παναγία,
 Ἡλίου, καὶ Σελήνης τε, καὶ Οὐρανοῦ Κυρία.

(α) Ἰησοῦς Ναυῆ, κέ.

Ὁ Γεδεὼν (α) κατέβασε βροχὴν, καὶ ὑγρασίαν
 Εἰς τὸ μαλὶ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ πάλιν ξηρασίαν.
 Καὶ μὲ τρακόσιους μαναχοὺς τὴν πολυανθρωπίαν
 Τοῦ Βασιλέως Μαδιὰμ νικᾷ μὲ εὐκολίαν.
 Γιατί; γιατί Θεοφιλῆς, διὰ Θεοφιλίαν.
 Ἐμοῦ δὲ τοῦ θεομισοῦς διὰ θεομισίαν
 Ἄνυδρος εἶναι ἡ ψυχὴ, πάντοτ' ἐξηραμμένη,
 Κ' ἐκ τῶν ἐχθρῶν τῶν νοητῶν πάντοτε νικημένη.
 Σὺ δὲ ὁ πόκος Γεδεῶν ὀρόσισον τὴν ψυχὴν μου,
 Καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀπέλασον ἀπὸ τὴν ταπεινήν μου.
 Ὁ Ἀβιμέλεχ (β) ὁ υἱὸς τοῦ Γεδεῶν φονεύει
 Ἀδέλφια ἐξηνταεννιά, καὶ μόνος βασιλεύει.
 Ἐγὼ μὴ, γὰρ δὲν τόκανα καὶ τόδε πρὸς τοῖς ἄλλοις
 Μυρίοις πλημμελήμασι, καὶ πταίσμασι μεγάλοις;
 Σαμφὼν (γ) ἀνδρείας ὁ υἱὸς διὰ τὴν Δαλιδά του
 Ἐχασε τὴν ἀνδρείαν του, καὶ τὰ ὀμμάτιά του.
 Ἐγίνηκε καὶ παίγνιον ὄλων τῶν Ἀλλοφύλων,
 Ὡστε ὁποῦ τὸν ἔδεσαν στὸν στύλον, ὡσάν σκύλον.
 Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνόητος γιὰ τὴν ἀσέλγειά μου,
 Ἐχασα καὶ τὰ νειάτα μου, καὶ ὅλα τὰ καλά μου.
 Ἐγίνηκα καὶ παίγνιον, καὶ γέλωσ τῶν δαιμόνων,
 Ὡστε ὁποῦ μὲ ἔδεσαν ἀπ' τὸν λαιμόν, ὡς ὄνον.
 Ὅμως αὐτὸς θαυματουργεῖ, ἀπὸ τὸ σιαγῶνι
 Ὅπου ἐβάστα ἐν χειρί, καὶ τόσους θανατώνει,
 Νὰ τρέξῃ ἔκαμε νερό, παράδοξος μιὰ βρύσι,
 Τὴν δίψα του τὴν περισσὴ ἐκείθεν νὰ ὀροσίση.

(α) Γεδεῶν, κς'. (β) Ἀβιμέλεχ, κς'. (γ) Σαμφὼν, κη'.

Ἐγὼ δὲ ὁμῶς ἂν διψῶ, καὶ πάγω εἰς τὴν βρύσιν,
Στίφτει φοβοῦμαι καὶ αὐτή, καὶ μὲ δικαίαν κρίσιν.

Ὁ Ἰεφθάε (α) ἔσφαξε διὰ τὴν σωτηρίαν
Λαοῦ τὴν θυγατέρα του, τὴν ἔκαμε θυσίαν.

Ἐγὼ οὐδὲ τὸ Πρόβατον διὰ τὸν ἀδελφόν μου,
Καὶ ἄς χαθῆ ὁ ἀδελφός, παρὰ τὸ Πρόβατόν μου

Ἡλεὶ καλός μου Ἰερεὺς, μὲ τὸ νὰ μὴ μαλώνῃ (β)
Ὅμως τὰ τέκνα του κακά, καὶ νὰ τὰ διορθώνῃ,

Ἐχασε καὶ τὰ δύο του τέκνα ἡμέραν μίαν,
Ἐχασε δὲ καὶ τὴν ζωὴν ἀντάμα τὴν ἰδίαν.

Ἐγὼ δὲ καὶ καλόγηρος κακός, καὶ τὴν κακίαν
Τῶν ἄλλων μὲν ἐλέγχωντας, ἀλλ' οὔτε τὴν ἰδίαν,

Τί καρτερῶ, καὶ τί θαρρῶ, παρὰ τὴν παρομοίαν
Παιδείαν στήν ἀχρείαν μου ζωὴν καὶ παναθλίαν.

Ὁ Σαμουὴλ (γ) μικρὸ παιδί, καὶ διὰ ἀρετὴν του
Φωνὴν Ἀγγέλου ἤκουσεν, ἄς ἔχω τὴν εὐχὴν του.

Ἐγὼ δὲ γέρος ἤκουσα φωνὴν ποτὲ Ἀγίου;
Γιατί; διὰ φαυλότητα τοῦ μιανοῦ μου βίου.

Σαοὺλ (δ) διὰ παρακοὴν μίαν πρὸς τὸν Θεόν του,
Διότι δὲν ἐφόνευσε τὸν Ἄγαγ τὸν ἐχθρόν του,

Ἐχασε τὸ βασίλειον, καὶ τὴν τῆς βασιλείας
Διαδοχὴν τοῦ γένους του, φεῦ τῆς πολλῆς ζημίας.

Ἐγὼ διὰ μυρίας δέ, τὴν ἄνω βασιλείαν
Ἀνάγκη νὰ ὑστερηθῶ, οὐαὶ εἰς τὴν ζημίαν.

Ἄν ἢ τὸν Βασιλέα σὺ τῶν οὐρανῶν τεκοῦσα,
Δὲν μὲ τὴν δώσης δωρεάν, βασίλισσα ὡς οὐσα.

(α) Ἰεφθάε, κθ'. (β) Ἡλεὶ, λ'. (γ) Σαμουήλ, λα'. (δ) Σαοὺλ, λδ'.

Δαβὶδ (α) ὁ θεοπάτορας, ἔμψυχος ἀγιότης,

Καὶ ὅλος μία ἀρετὴ, αὐτόχρομα χρηστότης,
Τόσας παιδεΐας ἔλαβε σκληρὰς καὶ ξακουσμένας
Γιὰ δύο ἁμαρτίας του καὶ μετανοημένας.

Ἐγὼ ὅλος πλημμέλεια, ἔμψυχος μιαιρότης,
Ἀκαθαρσία, βόρβορος, αὐτόχρομα σκληρότης.

Δίχως ποσῶς μετάνοιαν, καὶ μὴ διορθωμένος,
Γίνεται νὰ μὴ παιδευθῶ, καὶ ζῶν, καὶ πεθαμμένος;

Σὺ δὲ θυγάτηρ τοῦ Δαβὶδ, ἡ περιβεβλημένη
Ἰματισμὸν ὅλον χρυσόν, καὶ ἡ παρισταμένη

Ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοῦ, Παμβασιλέως
Μὲ ἐλεεῖς βασίλισσα, δὲν γίνεται ἀλλέως.

Ὁζᾶ (β) ὁποῦ τὴν Κιβωτὸν ἔτρεξε· νὰ πιάσῃ,
Ἐθανατώθη ἐκ Θεοῦ πριχοῦ νὰ πλησιάσῃ.

Ἐγὼ ὁποῦ τὰ ἄχραντα Μυστήρια πιάνω,
Καὶ ἀναξίως τρώγω τα, καὶ τὰ μεταλαμβάνω.

Τοῦ ἄδου μέλλει βέβαια τὸ στόμα νὰ μὲ φάγῃ,
Ὁ μαῦρος εἰς τὴν κόλασιν ἐγὼ θέλω ὑπάγει.

Σὺ ὁμῶς ἡ κενώσασα τὸν ἄδην μὲ εὐγάξεις,
Καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς σου δὲ Κυρία· μ' ἀνεβάξεις.

Κατηγορεῖται Σολομών, (γ) ὅτι διὰ τὰ κάλλη
Εἶδωλα ἐθυμίασε, καὶ πάνσοφο κεφάλι.

Πόσαις φοραῖς θυμίασεν ἡ ἀχρειότητά μου
Τὴν Ἀφροδίτην δι' αὐτὸ καὶ μόνον σφάκελά μου.

Ὁ Σολομών θεόσοφος, αὐτόχρομα σοφία,
Καὶ ἂν εἰς τὸν Παράδεισον εἶναι ἀμφιβολία.

(α) Δαβὶδ, λγ'. (β) Ὁζᾶ, λδ'. (γ) Σολομών, λε'.

Ἐγὼ ὄντας θεότυφος, αὐτόχρομα μωρία,
 Νὰ πάγω στὸν Παράδεισον εἶναι ἐλπίς καμμία;
 Σὺ δὲ τὸ ἄσμα Σολομών, καὶ κλίνη Σολομώντος,
 Τοῦ Βασιλέως δηλαδή, τοῦ ἐν ὑψίστοις ὄντος.
 Μὲ πάγεις στὸν Παράδεισον, ἀδίστακτα ἐλπίζω,
 Ὡς βρέφος στὴν μητέρα του, πρὸς σὲ γὰρ ἀτενίζω.
 Ὁ Ἐζεκίας (α) ἄβρωστος διὰ νὰ ἀποθάνῃ,
 Καὶ κλαίει, καὶ παρακαλεῖ, καὶ τὴν ζωὴν λαμβάνει.
 Καὶ ἔγινε γερὸς εὐθύς, ὅπ' εἶχε τόσους πόνους,
 Καὶ τοῦ χαρίζει ὁ Θεὸς καὶ δεκαπέντε χρόνους.
 Ἐγὼ γερὸς καὶ δειλιῶ, μὲ τρώγει τὸ σκουληκι,
 Μήπως, ὡς ξύλον ἄκαρπον, μὲ κόψ' ἡ θεία δίκη.
 Ὁ Ἡσαΐας (β) φίλτατος Θεοῦ ἐπριονίσθη.
 Ὅς εἶδε τὸν οὐράνιον Ἄνθρακα κ' ἔταγίσθη.
 Ἐγὼ ὄντας ἀνάξιος καὶ τούτου τοῦ ψωμίου,
 Πῶς νὰ μὴ γίνω φαγητὸ σκώληκος αἰωνίου;
 Σὺ δὲ λαβὴς τοῦ Ἄνθρακος οὕσα βεβαιωμένως,
 Καὶ ἡ γεννήσασα υἱὸν Ἐμμανουὴλ Παρθένος,
 Πρεσβείαις τοῦ Προφήτου σου ἐπούτου Ἡσαΐου
 Μὲ ἐλεεῖς, μ' ἐλευθεροῖς, ἐλέει τοῦ Κυρίου.
 Ἡλίας (γ) ὁ ἀθάνατος, καὶ βρέχει, καὶ δὲν βρέχει,
 Ἄλλος Θεὸς ἐπίγειος, Θεοῦ τόπον ἐπέχει.
 Ἀφίνω ὄλα τ' ἄλλα του, γνωστὰ κ' εἰς τὰ παιδία.
 Καὶ μ' ὄλα τούτα τὰ φρικτὰ καμώματα καὶ θεία,
 Τὴν Ἰεζάβελ φοβηθεῖς, γυναῖκα μόνον μίαν,
 Σαράντα μέραις νηστικὸς φεύγει ἀπ' τὴν δειλιάν.

(α) Ἐζεκίας, λς'. (β) Ἡσαΐας, λς'. (γ) Ἡλίας, λη'.

Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνάξιος κοπέλι του νὰ γένω,
 Οὐδὲ φοβοῦμαι τὸν Θεόν, λοιπὸν τί παντεχαίνω;
 Τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα, καὶ ζῶντα, καὶ θανόντα,
 Νὰ μὲ παιδεύσῃ, ἄξιον πάσης παιδείας ὄντα.
 Ὁ Ἐλισσαῖος (α) ἔλαβε τὴν χάριν διπλασίαν,
 Ἐκαμνε ἡγουν θαύματα διπλᾶ ἀπ' τὸν Ἡλίαν.
 Γιατί; διὰ τὴν ἀρετὴν, ἐγὼ δι' ἁμαρτίαν
 Τὰς χάριτάς μου ἔχασα, καὶ δὲν ἔχω καμμίαν.
 Ὁ Γιεζῆς (β) ὁ δοῦλος του ὁ μαῦρος ἐλεπρώθη,
 Γιατ' ἓνα δῶρον ἔλαβε μόνον ὅπου τοῦ δόθη.
 Ἐγὼ δὲ ὅπου ἔλαβα τόσα καὶ τόσα δῶρα,
 Νὰ μὴ μὲ λάβῃ γίνεται τοῦ σατανᾶ ἡ χώρα;
 Σὺ δὲ ἡ δόξα Προφητῶν, καὶ τῶν δαιμόνων τραῦμα,
 Ἐρῦσαί με Παναγία μου διὰ μεγάλο θαῦμα.
 Ὁ Ἰωνᾶς (γ) εἰς τοῦ ψαριοῦ τὰ ἄντερα εἰσέβη,
 Διότι ἓνα μοναχὸν λόγον Θεοῦ παρέβη,
 Κ' ἐκείνον εἶχε δίκαιον, ζήλω τῆς προφητείας,
 Ἐγὼ τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ ὄλους ἐπ' ἀληθείας.
 Δίκαιον εἶναι τὸ λοιπὸν νὰ μπῶ εἰς τὴν κοιλίαν
 Τοῦ ἄδου, εἰς τοῦ νοητοῦ κήτους τὴν κατοικίαν.
 Μάλιστα κοιλιόδουλος ὄντας, καὶ τὴν κοιλίαν
 Διὰ Θεόν μου ἔχωντας, ὦ εἰς τὴν ἀθείαν.
 Ἰερεμίαν (δ) ἔχοντα ζωὴν πάντα θρηνώδη,
 Οἱ Ἰουδαῖοι ἐβρίψαν εἰς λάκκον βορβορώδη.
 Ἐγὼ δὲ ὄντας βόρβορος, ὄλος ἀκαθαρσία,
 Χαίρων, καὶ εὐφραινόμενος, καὶ ζῶν ἐν ἀσωτίᾳ,

(α) Ἐλισσαῖος, λθ'. (β) Γιεζῆς, μ'. (γ) Ἰωνᾶς, μα'. (δ) Ἰερεμίας, μδ'.

Πῶς εἰς τοῦ ἄδου τοῦ δεινοῦ τὸν λάκκον τὸν δυσώδη
 Νὰ μὴ ριφθῶ ὁ ἄθλιος, ἐκείνον τὸν φρικώδη;
 Ὁ Ἀβδεμέλεχ εὐγαλε δὲ τὸν Ἱερεμίαν,
 Σὺ δὲ ἐμὲ Κυρία μου δίχως ἀμφιβολίαν.
 Ὁ θεῖος Ἰεζεκιήλ (α) δι' ἀγιότητά του
 Βλέπει ἐκεῖνα τὰ φρικτὰ θεῖα ὀράματά του.
 Ἐγὼ δὲ εἰς τὸν ὕπνον μου βλέπω τὰ ἐναντία.
 Καὶ τρομερά, καὶ ῥυπαρά, καὶ ἀσχημα, ἀχρεῖα.
 Ὁ Δανιήλ (β) ὄλος Θεοῦ, καὶ εἰς τὸν λάκκον μπαίνει,
 Εἰς τὰ θηρία λέοντας φαγὶ διὰ νὰ γένη.
 Ἐγὼ δὲ ὄλος σατανᾶ, καὶ ἐδικό του βρῶμα,
 Πῶς νὰ γλυτώσω τῶν φρικτῶν θηρίων του τὸ στόμα;
 Σὺ δὲ τοῦ Ἰεζεκιήλ Πύλη ἢ κεκλεισμένη,
 Τὸ ὄρος δὲ τοῦ Δανιήλ, Μῆτερ εὐλογημένη,
 Τὸ κλέος πάντων Προφητῶν, τῶν δὲ δαιμόνων τραῦμα,
 Ῥῦσαί με Παναγία μου, διὰ μεγάλο θαῦμα.
 Οἱ τρεῖς Παῖδες (γ) δὲν ἔστερξαν ποσῶς νὰ προσκυνήσουν.
 Εἰκόνα τὴν βασιλικήν, διὰ νὰ τὴν τιμήσουν.
 Κ' ἐβάλλθηκαν στὴν κάμινον τὴν φοβεράν ἐκείνην,
 Ἐκείνην τὴν Χαλδαϊκὴν, ἐκείνην τὴν πυρίνην.
 Ἐγὼ ὅπου τὰ πάθη μου, τὰς ἡδονὰς λατρεύω,
 Καὶ εἰς αὐτά, ὡς βασιλεῖς, μετὰ χαρᾶς δουλεύω,
 Πῶς ποταμὸς ὁ πύρινος νὰ μὴ μὲ κατεβάσῃ,
 Εἰς τὴν τοῦ ἄδου κάμινον μέσα νὰ μὴ μ' ἐμβάσῃ,
 Σὺ δὲ ἢ τῆς Θεότητος τὸ πῦρ μὲν δεξαμένη,
 Ὡς ἀπὸ τῆς καμίνου δὲ ταύτης ζωγραφουμένη,

(α) Ἰεζεκιήλ, μγ'. (β) Δανιήλ, μδ'. (γ) Τρεῖς Παῖδες, με'.

Μὴ φλογισθεῖσα, ῥῦσαί με πῦρὸς τοῦ αἰωνίου,
 Ῥῦσαί με Παναγία μου, ἐλέει τοῦ Κυρίου.
 Τοῦ Ναβουχοδονόσορος τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου (α)
 Τοὺς δούλους, ὅπου ἀναψαν τὸ πῦρ τὸ τῆς καμίνου,
 Αὐτὸ τὸ πῦρ τοὺς ἄρπαξε, καὶ ἐκατάκαυσέ τους,
 Τὴν πληρωμὴν τοῦ κόπου τους ἔτξι ἐπλήρωσέ τους.
 Ἐγὼ δὲ ὅπου ἔκαψα Θεοῦ μου τὴν εἰκόνα,
 Ψυχὴν μου τὴν ταλαίπωρον μὲ τόσον μου ἀγῶνα,
 Δίκαιον εἶναι νὰ καῶ εἰς πῦρ τὸ τῆς γέεννης,
 Ἀνίσως σὺ Κυρία μου αὐτὸ τὸ ὑπομένης.
 Σὺ δὲν τὸ ὑπομένεις δὲ διὰ φιλανθρωπίαν,
 Ἀνάγκη οὖν νὰ μὴ καῶ χωρὶς ἀμφιβολίαν.
 Ὁ Ναβουχοδονόσορ δὲ (β) διὰ ἀλαζονείαν
 Μετεμορφώθηκεν εἰς βοῦν κατὰ τὴν Ἀσσυρίαν.
 Ὁ Τηριδάτης πάλιν δὲ κατὰ τὴν Ἀρμενίαν
 Εἰς χοῖρον μετεβλήθηκε διὰ σκληροκαρδίαν.
 Ἐγὼ δὲ καὶ διὰ τὰ δυὸ αὐτὰ πρέπει εἰς ὄνον,
 Ἡ καὶ εἰς ἓν ἀλλόκοτον τεράστιον καὶ μόνον.
 Ἴσως κ' ἐγὼ, ὡσὰν αὐτούς, μὲ τοῦτο ταπεινώσω
 Τὴν ὑπερηφανίαν μου, καὶ τὴν ψυχὴν μου σώσω.
 Τωβίτ (γ) διαγομίσθηκεν, ἐφτώχυν', ἐτυρλάθη.
 Καὶ τοῦτα ὅλα τὰ καλὰ αὐτὸς τὰ εἶχε πάθη,
 Διότι ὅπου ἤκουεν, ἢ ἐβλεπε ρίχμενον
 Νεκρόν, εὐθὺς τὸν ἔθαπτεν, Ἑβραῖον, ἢ καὶ ξένον.
 Ἐγὼ δὲ ἔθαψα νεκρόν; ἐνδύσα γυμνωμένον;
 Ὑπῆγα καὶ ἐκύτταξα ἄρρώστον ἐρριμμένον;

(α) Χαλδαῖοι, μς'. (β) Ναβουχοδονόσορ καὶ Τηριδάτης, μς'.
 (γ) Τωβίτ, μη'.

Ὅθεν ἐποῦτος καὶ τὸ φῶς ἔλαβε, κ' εὐτυχίαν,
 Κ' ἑκατὸν πενήνταοκτὼ χρόνους μακροζωίαν.
 Ἐγὼ δὲ τρέμω ὁ πτωχὸς μὴ χάσω καὶ τὸ φῶς μου,
 Κέψη καὶ τὰς ἡμέρας μου ὁ Πλάστης καὶ Θεὸς μου.
 Τωβίας (α) ὁ υἱὸς Τωβίτ' εἰς ἐλεημοσύνας
 Ὅμοιος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ εἰς ταῖς καλωσύνας,
 Μὲ ἄγγελον περιπατεῖ, ἄγγελος τὸν πανδρεύει,
 Συντρώγει, καὶ συνομιλεῖ, μῆνες τὸν συντροφεύει.
 Μακροζωεῖ, ὡς ὁ Πατήρ, μὲ τόσην εὐτυχίαν.
 Τέλος λαμβάνει καὶ αὐτὸς τὴν θεῖαν Βασιλείαν.
 Ἐγὼ δὲ ὡς ὑστερηθεὶς τῆς γῆς τὴν εὐτυχίαν,
 Φεβοῦμαι μὴν ὑστερηθῶ καὶ τὴν ἐπουρανίαν.
 Καὶ ἤθελα τὴν στερηθῆ, ἀνίσως Παναγία
 Δὲν ἦσουν σὺ βασίλισσα, Δέσποινα οὐρανια.
 Ὁ Ζοροβάβελ (β) ἐραστής, καὶ ῥήτωρ Ἀληθείας,
 Τοῦ βασιλέως ἔμπροσθεν μετ' ἄκρας παρρησίας,
 Τοῦ Σολομῶντος τὸν Ναὸν νὰ τὸν ἀνακαινίσῃ
 Καμένον ἀξιώθηκε, τίς νὰ μὴ τὸν τιμήσῃ;
 Ἐγὼ δὲ ψεύδους ἐραστής, λοιπὸν πῶς νὰ ἰσχύσω,
 Ναόν, ἢ ἕτερον καλόν, ὁ ψεύτης νὰ ποιήσω;
 Ὁ Νεεμίας (γ) ἰσχυσεν αὐτὸς ν' ἀνακαινίσῃ
 Τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ὅπ' εἶχαν τὴν κρημνίσει.
 Ὁ Ζοροβάβελ, καὶ αὐτὸς, σκλάβοι, ὄβριοι καὶ δύο.
 Σκλάβοι καὶ ἑκατόρθωσαν τεράστια τῷ βίῳ,
 Σκλάβοι αὐτοὶ τῷ σώματι, ἀλλὰ τῇ πολιτείᾳ
 Ἐλεύθεροι, ἀδούλωτοι, τέκνα Θεοῦ, παιδιὰ.

(α) Τωβίας, μβ'. (β) Ζοροβάβελ, ν'. (γ) Νεεμίας, να'.

Ἐγὼ δὲ δοῦλος τῶν παθῶν, σκλάβος τῆς ἀμαρτίας,
 Πρᾶγμα δὲν κάνω τὸ λοιπὸν δόξης, καὶ ὠφελείας.
 Οἱ Μακκαβαῖοι (α) καὶ παιδιὰ, καὶ μήπως μιλῶσι.
 Τρώγοντες κρέας χοιρινό, ἔστερξαν νὰ καοῦσι.
 Ἐγὼ ἐξ ἐναντίας δὲ διὰ νὰ μὴ λιγνέψω,
 Χαλάσῃ τὸ στομάχι μου, στέργω νὰ μὴ νηστέψω.
 Καὶ καταλύω ἄφοβα νηστείας τὰς ἀγίας
 Εἰς τὰς πολυφαγίας τε, καὶ τὰς πολυποσίας
 Καὶ λέγω ἀθεόφοβος, καὶ πῶς δὲν συλλογοῦμαι
 Τί λόγον λέγω, καὶ μιλῶ, οὐδὲ ποσῶς φοβοῦμαι.
 Ὅτι τὰ ἐξερχόμενα τὸν ἄνθρωπον μολύνουν,
 Οὐχὶ τὰ εἰσερχόμενα μολύνουσι καὶ κτείνουν.
 Καὶ τὴν γαστριμαργίαν μου, οἶμοι, τὴν βεβαιώνω
 Μὲ τῆς Γραφῆς τὰ λόγια, κ' ἔτ' εἰς τὴν ἀθωώνω.
 Ὅσάν νὰ εἶναι ἅγια, θεάρεστα, καὶ θεῖα,
 Τὰ ἐξερχόμεν' ἀπ' ἐμοῦ, στοχάσου τί κακία.
 Ἡ Ἄγαρ (β) δι' ἀπίθειαν πρὸς Σάρραν τὴν κυρά της,
 Πρεπόντως ἐδιώχθηκεν ἀπὸ τὰ σπήτιά της.
 Ἐγὼ δὲ δι' ἀπίθειαν τὴν πρὸς τὸν Κύριόν μου
 Γίνεται μέσα νὰ ἐμβῶ εἰς τὸν Παράδεισόν μου;
 Πάρεξ διὰ εὐλάβειαν πρὸς σέ μου τὴν Κυρίαν
 Ἴσως καὶ καταξιωθῶ, ἐὰν καὶ παρ' ἀξίαν.
 Λῶτ (γ) τοῦ δικαίου ἢ γυνή, ἔγιν' ἡ μαύρη ἄλας
 Μίαν διὰ παρακοήν, ὄχι κακίας ἄλλας.
 Ἐγὼ δὲ πάντα ἄδικος, ἀλλὰ καὶ μὲ μυρίας
 Κακίας, καὶ παρακοάς, λέγω ἐπ' ἀληθείας,

(α) Μακκαβαῖος, νβ'. (β) Ἄγαρ, νγ'. (γ) Λῶτ γυνή, νδ'.

Ἐνάγκ᾽ εἶναι νὰ βράζωμαι στὸν ἄδη μὲ μεγάλας
 Παιδείας, μὲ τὰ φεΐδια, καὶ ὄχι μὲ τὸ ἄλας.
 Ἐὰν Μῆτερ τὸ ἔλεος τὸ σὸν δὲν μὲ γλυτώσῃ,
 Ὡς ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ πυρὸς τὸν Λῶτ εἶχε λυτρώσει.
 Κατηγορεῖται δυνατὰ ἐκεῖν' ἡ Αἴγυπτία (α),
 Ὅτι πολὺ τὸν Ἰωσήφ ἐβίασεν ἐν βίᾳ.
 Πόσαις φοραῖς ἐβίασα ἐγὼ ταῖς ἐδικαῖς μου,
 Καὶ ξέναις μάλιστα ἐγὼ, καὶ ταῖς γειτόνισσαις μου.
 Ἐκεῖνη ἐβιάσθηκε, κ' ἐβίασεν ἡ μαύρη,
 Διὰ τὸ κάλλος τὸ πολὺ, ὅπ' οὔχε τύχη ν' αὔρη.
 Ἐμένα δὲ καὶ γύφτισσα ἀνίσως μὲ βιάσῃ,
 Βέβαια μὲ ἐκέρδισε, δὲν εἶναι νὰ μὲ χάσῃ.
 Ἐκεῖνη καὶ δὲν ἤκουσε ποτὲ τὸ μὴ μοιχεύσῃς,
 Ἐγὼ δὲ καθημερινά, ἀλλ' οὔτε νὰ πορνεύσῃς.
 Ἡ κόλασις λοιπὸν αὐτῆς εἶναι ἐλαφροτέρα
 Ἀπὸ τὴν ἐδικὴν μου, ναί, καὶ συγγνωμονεστέρα.
 Δεβώρα (β) ἐβασίλευσε τοῦ γένους τῶν Ἑβραίων
 Διὰ τὴν ἀξιότητα, καὶ διὰ τὸ γενναῖον.
 Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλάχιστος ὑπάρχω τῶν Ῥωμαίων
 Διὰ ἀναξιοτητα, καὶ διὰ τὸ χυδαῖον.
 Ἡ Ἄννα (γ) στεῖρα καὶ καλὴ, καὶ μὲ τὴν προσευχὴν της
 Ἐγέννησε πεντέξ παιδιά, ἅς ἔχω τὴν εὐχὴν της.
 Ἐγὼ δὲ στεῖρος ἀρετῶν, καὶ μὲ τὴν προσευχὴν μου
 Κ' ἐγὼ γεννοῦσα δύο τρεῖς βέβαια στὴν ζωὴν μου.
 Ἀμὴ δκνός, καὶ προσευχὴν δὲν ἀγαπῶ, δὲν κάνω,
 Ἀρετῶν ἔρημος λοιπὸν, στεῖρος θέλ' ἀπεθάνω.

(α) Αἴγυπτία, νε'. (β) Δεβώρα, νς'. (γ) Ἄννα, νζ'.

Γεννῶ δέ, ἂν θελήσῃς σύ, Κόρη χρυστῆ τῆς Ἄννης,
 Ὅσα γὰρ θέλεις δύνασαι, καὶ εἴ τι θέλεις κάνεις.
 Ἡ Ἰαήλ (α) παλούκωσεν ἐκεῖνον τὸν Σισάρα,
 Ὅπου ἐχθρός, κοιμᾶτο δὲ μέσα εἰς τὴν καμᾶρα.
 Καὶ ἐλευθέρωσε μ' αὐτό, ὡς Ἰουδίθ τὸ γένος,
 Ἦτον γὰρ σκλάβοι εἰς αὐτόν, αὐτὸς καὶ ὠργισμένος.
 Ἐγὼ δὲ στὴν καρδίαν μου τόσοι ἐχθροὶ κοιμοῦνται,
 Μέσα μου ἀναπαύονται, καὶ νὰ μὲ φᾶν καυχοῦνται.
 Σκότωσα ἕναν ἀπ' αὐτούς, νὰ τὴν ἐλευθερώσω
 Τὴν μαύρην τὴν καρδίαν μου, δόξαν Θεῷ νὰ δώσω;
 Ἡ Ἰουδίθ (β) μία γυνή, καὶ ἄνδρα θανατώνει,
 Ὅπου ἡ γῆ ἐσεῖετο μόνον νὰ τὸν σικῶνῃ.
 Ἐγὼ δὲ ἄνδρας, καὶ μιᾶς ἔρωτα νὰ σκοτώσω
 Δὲν εἶμαι ἄξιος ποτέ, νὰ τὸν ἐξερρίζωσω.
 Ὅθεν αὐταῖς δοξάζονται, τιμῶνται αἰωνίως,
 Ἐγὼ δὲ ἀτιμάζομαι πρεπόντως ὡς ἀχρεῖος.
 Σαββᾶ (γ) μία Βασίλισσα ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων,
 Τὸν Σολομῶντα νὰ ἰδῇ, ὡς ἐν τῶν θεαμάτων.
 Ἐγὼ ἀχρεῖος, ἀμελής, διὰ δλίγον κόπον
 Στεροῦμαι τὸν πλησίον μου τοῦ Παραδείσου τόπον.
 Ὅτι ἐγγὺς ὑμῶν ἐστί, Γραφὴ λέγ' ἡ ἀγία,
 Ὁ ποθητὸς Παράδεισος, ἡ θεία Βασιλεία.
 Ἡ Ἰεζάβελ (δ) ἔθρεφε τοῦ Βάαλ τοὺς προφῆτας,
 Τοὺς τῆς αἰσχύνῃς ἱερεῖς, ἡ βρώμα τοὺς κοπρίτας.
 Ἡ δὲ ψυχὴ μου λογισμοὺς κάθε λογῆς αἰσχύνῃς,
 Καὶ πάσης ἀσεβείας τε, καὶ πάσης κακωσύνης.

(α) Ἰαήλ, νη'. (β) Ἰουδίθ, νθ'. (γ) Σαββᾶ Βασίλισσα, ζ'-
 (δ) Ἰεζάβελ, ζα'.

Ὅθεν αὐτὴν τὴν ἔβριψαν ἀπὸ τὸ παραθύρι,
 Καὶ τὰ σκυλιὰ τὴν ἔφαγαν, ὡς ταῖς κοπριαῖς οἱ χοῖροι.
 Τὴν δὲ ψυχὴν μου καὶ αὐτὴν Θεὸς μόνος ἤξευρει,
 Τί τέλος μαῦρο καὶ κακὸ μέλλεται νὰ τὴν εὕρη.
 Ἐσθῆρ (α) κορίτζι ὀρφανό, μάλιστα σκλαβοποῦλα,
 Καὶ ἔγινε βασίλισσα μεγάλη περσοποῦλα.
 Ἄνδρας ἐγώ, καὶ βασιλεὺς πάντων τῶν ἐπιγείων,
 Καὶ δοῦλος σκλάβος ἔγινα δαιμόνων τῶν ἀχρείων.
 Ὅθεν Ἐκεῖνη ἔσωσε τὸ γένος τῶν Ἑβραίων
 Ὅλον ἀπὸ τὸν θάνατον, ἔργον πολλὰ γενναῖον.
 Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος μόνον τὸν ἑαυτὸν μου
 Νὰ σώσω ἀπ' τὸν θάνατον αὐτὸν τὸν ψυχικόν μου.
 Σωσάνα (β) γιὰ νὰ μὴ δεχθῆ νὰ χάσῃ τὴν τιμὴν της,
 Ἐστερξε νὰ θανατωθῆ, νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν της.
 Ἐγὼ διὰ νὰ κάμω δέ, ναί, τὰς ἐπιθυμίας,
 Ἐστερξα, καὶ ὑπόφερα μεγάλας ἀτιμίας.
 Ὅθεν αὐτὴ ἐκέρδισε καὶ τόνα, καὶ τὸ ἄλλο,
 Καὶ τὴν ζωὴν, καὶ τὴν τιμὴν, καὶ στέφανο μεγάλο.
 Ἐγὼ ἐξ ἐναντίας δὲ ἐφθειρα τὴν ζωὴν μου,
 Ἐκέρδισα τὴν φυλακὴν, καὶ κλαίω τὴν ψυχὴν μου.
 Ἡ Ἄννα, καὶ Ἰωακείμ, (γ) τὸ τῶν συνοικεσιῶν
 Τῶν ἀπ' Ἀδὰμ ἐξαίρετον ἀπάντων τῶν ἀγίων,
 Ἐγιναν τέλος, καὶ ἀρχή, τέλος μὲν τῶν ἀρχαίων,
 Ἀρχὴ δὲ πρώτη σὺν Θεῷ τῶν νέων καὶ ἐνθέων.
 Διὰ σοῦ Μητὲρ τοῦ Θεοῦ, τέκνον εὐλογημένον
 Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης τε, καὶ κοσμαγαπημένον.

(α) Ἐσθῆρ, ξβ'. (β) Σωσάνα, ξγ'. (γ) Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ξδ'.

Λοιπὸν γενοῦ καὶ εἰς ἐμὲ τέλος τῆς ἀμαρτίας,
 Ἀρχὴ δὲ πάσης ἀρετῆς, καὶ ἀγαθοεργίας.
 Ἡ Ἐλισάβετ ἡ καλὴ, καὶ θεῖος Ζαχαρίας, (α)
 Καὶ τοῦτο τὸ ἀνδρόγυνον χάριτος ἐξαισίας
 Ἐκεῖνος εἰς τὰ Ἅγια σ' ἔμβασε τῶν Ἁγίων,
 Βασίλισσα βασιλισσῶν, τριῶν χρόνων παιδίον.
 Αὐτὴ δὲ σὲ ὠνόμασε Μητέρα τοῦ Κυρίου,
 Καὶ σ' ἐπροσκύνησε μαζὺ καὶ μετὰ τοῦ ἐμβρύου.
 Σὲ προσκυνῶ δὲ καὶ ἐγώ, καὶ σὲ ἐγκωμιάζω,
 Καὶ κόρην, καὶ Μητέρα δὲ Θεοῦ σὲ ὀνομάζω.
 Ἐμβασε δὲ καὶ σὺ καμὲ εἰς τῶν ἐπουρανίων
 Τὰ Ἅγια, ἔνθα καὶ σὺ νῦν μετὰ τῶν Ἁγίων.
 Καιρὸς πλὴν τώρα νὰ ἐμβῶ, ἐγὼ νὰ ἀρχινίσω
 Τὰ νέα, καὶ τὰ παλαιά, νὰ τὰ ἀπαρατήσω.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ κεφάλαιον τῶν νέων τῶν δογμάτων
 Ὑπάρχεις, καὶ προσίμιον τῶν τοῦ Χριστοῦ πραγμάτων
 Ἀρχομαι ἤδη ἀπὸ σοῦ, Κυρία μου Μαρία,
 Ἀρχὴ τῆς σωτηρίας μου καὶ νῦν καὶ αἰωνία.
 Ἀρχίζω τώρα ἀπὸ σοῦ, Παρθένε Παναγία,
 Ἡ τὸν Χριστὸν γεννήσασα Ἄγνη ἐν Παρθενίᾳ,
 Ἀρχομ' ἐξαγορεύωντας τὰ ἀμαρτήματά μου
 Πάλιν, καὶ θριαμβεύωντας τὴν ἀχρειότητά μου.
 Τῶν δὲ ἀχρειοτήτων μου, καὶ τῶν ἀμαρτιῶν μου
 Πρώτη ἐστὶ Κυρία μου, ὄνομα τίμιόν μου,
 Ἡ πρὸς τὴν ἄκραν χάριν σου ἄκρα ἀχαριστία,
 Καὶ ἀσυνειδησία μου, καὶ ἀδιακρισία.

(α) Ζαχαρίας καὶ Ἐλισάβετ, ξε'.

Καὶ δὲν ἀρκεῖ Κυρία μου πῶς δὲν εἶχα θελήσω
 Ἐργοῖς καὶ λόγοις πῶποτε νὰ σὲ εὐχαριστήσω.
 Ἀμὴ καὶ σὲ πικραίνω, ναί, πάντοτε γλυκυτάτη,
 Τὸν τῶν Ἀγγέλων γλυκασμόν, Παρθέν' εὐμενεστάτη,
 Τὸν πρὸς Θεόν μου ἰλασμόν, σὺ δὲ ἐλέησόν με
 Κόρη, ὡς ἀμνησίκακος, Μητέρα συγχώρησόν με.
 Ποιμένες, (α) ἄνδρες τοῦ βουνοῦ, καὶ βλέπουν, καὶ μιλοῦσι
 Μὲ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν Χριστὸν ὠροῦσι.
 Καὶ προσκυνοῦσι τὸν Χριστόν, κ' ἐσένα τὴν Μητέρα,
 Ὅπου ἐγέννησες αὐτὸν Ἀγνή δίχως Πατέρα.
 Ἐγὼ δὲν ἀξιώθηκα εἰς ὄλον μου τὸν βίον
 Νὰ συλλαλήσω, ἢ νὰ δῶ τινὰ ἐκ τῶν Ἀγίων.
 Ὅθεν ἐκεῖνοι ἤκουσαν, Δόξα τῶ ἐν ὑψίστοις
 Θεῶ φανέντι ἐπὶ γῆς, πιστοῖς τε καὶ ἀπιστοῖς.
 Κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἄκουσα, ἀλλ' ὄχι μὲ ἐκείνην
 Τὴν δόξαν, καὶ πολλὴν αὐτῶν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.
 Ἡ Ἄννα, καὶ ὁ Συμεὼν, (β) οἱ δοῦλοι τοῦ Κυρίου,
 Οἱ ἐν καλοῖς γηράσαντες, τὰ τέρατα τοῦ βίου,
 Ἐτοῦτοι προῦπήντησαν βρέφος τὸν πρὸ αἰῶνων,
 Καὶ ἐν χερσὶν ἐδέχθησαν, Θεοῦ, καὶ σοῦ τὸν γόνον.
 Τὴν δὲ σὴν ἀγιότητα καὶ εἶχασι θαυμάσει,
 Ὑπεραγία Δέσποινα, καὶ εἶχασι δοξάσει.
 Καθὼς δοξάζω καὶ ἐγὼ, ὁ ἐν κακοῖς γηράσας.
 Ἀλλ' ἄνες τὰς κακίας μου, ἄφες Παρθένε πάσας.
 Οἱ Μάγοι, (γ) λάτραι τοῦ πυρός, καὶ ἀπὸ τὴν Περσίαν
 Ἦλθαν εἰς Ἱερουσαλήμ, τόσῃν ὁδοπορίαν.

(α) Ποιμένες, ζς'. (β) Συμεὼν καὶ Ἄννα, ζς'. (γ) Μάγοι, ξη'.

Καὶ ἐπροσκύνησαν Χριστόν, κ' ἐσένα τὴν Μαρίαν,
 Ὅπου ἐγέννησες αὐτὸν μὲ ἄκραν παρθενίαν.
 Ἐγὼ καὶ λάτρης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπ' ἐδῶ πλησίον,
 Ἦλθα διὰ προσκύνησιν τάφων σας τῶν ἁγίων;
 Πῶς τὸ λοιπὸν ν' ἀξιωθῶ, καὶ πῶς νὰ προχωρήσω,
 Τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ διὰ νὰ προσκυνήσω;
 Οἱ Μάγοι ἐπροσκύνησαν μετὰ δωροφορίας
 Τὸ νήπιον, τὰ βρέφη δέ, μετ' αἵματοχυσίας.
 Ἐγὼ δὲ μὲ τὴν Πίστιν μου κ' ἐσένα Δέσποτά μου, (α)
 Σὲ προσκυνῶ, καὶ προσκυνῶ κ' ἐσένα Δέσποινά μου.
 Ἀλλ' ἀξιώσατέ με δὲ καὶ μὲ τὰ ἔργατά μου,
 Τότε γε τιμιώτερον, ναί, τὸ προσκύνημά μου.
 Πρεσβείαις τούτων τῶν Βρεφῶν, καὶ τοῦ παρασταθέντος
 Ἐν τῇ γεννήσει Ἰωσήφ σοῦ τοῦ βρεφουργηθέντος.
 Ἰοὺς Ἀποστόλους (β) τοῦ Χριστοῦ μία φορὰ καὶ μόνη
 Τό, Δεῦτε πρὸς με, φωνηθέν, τόσο τοὺς ἐσπλαγίζωναι.
 Ὅπου ἀφίνουν ἐν ταύτῳ καὶ σπῆτι, καὶ πατέρα,
 Καὶ τὸν Χριστὸν ἀκολουθοῦν ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ.
 Ἐγὼ ἀφ' οὗ γεννήθηκα ἄρά γε ἕως τῶρα
 Πόσαις φεραῖς τὸ ἄκουσα; σάλεψα δὲ ἡ ψώρα;
 Ὅθεν αὐτοὺς οἱ οὐρανοὶ εἶναι νὰ τοὺς τιμήσουν,
 Καὶ νὰ τοὺς στήσουσι θρονιά διὰ νὰ συγκαθίσουν.
 Ἐγὼ δὲ τότε νὰ θρηνῶ, τὴν κεφαλὴν νὰ κρούω,
 Ὅπου τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ δὲν θέλω νὰ τ' ἀκούω.
 Σὺ δὲ Παρθένε ἡ χαρὰ τῶν θείων Ἀποστόλων,
 Σὺ ποίησόν με ποιητὴν τῶν θείων λόγων ὄλων.

(α) Βρεφοφορία, ζθ'. (β) Ἀπόστολοι, σ'.

Στὸν (α) γάμον ὄντας ὁ Χριστός, μαζὺ καὶ σὺ Κυρία,
 Τὸν εἶπες, καὶ τὰ ὕδατα τὰ ἔκαμε κρασία,
 Εἰς εὐφροσύνην τῶν ἐκεῖ τραπεζοκαθημένων,
 Καὶ ἐδικὴν σου, καὶ αὐτοῦ, εἰς δόξαν τε καὶ αἶνον.
 Εἶπέ τον Παναγία μου, καὶ τὴν ἐμὴν κακίαν
 Νὰ μετατρέψῃ εἰς καλὸν χωρὶς ἀργοπορίαν.
 Ἐκεῖ ἐθαυματούργησε, διὰ νὰ εὐθυμήσουν
 Οἱ εἰς τὸν γάμον ἄνθρωποι, καὶ νὰ τὸν ἐτιμήσουν.
 Τῶρ' ἄς θαυματουργήσῃ, δέ, διὰ νὰ εὐθυμήσουν
 Οἱ Ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, καὶ νὰ τὸν ἀνυμνήσουν.
 Χαρὰ γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ διὰ τὴν σωτηρίαν
 Μιᾶς ψυχῆς ἀμαρτωλῆς, ὡς τὴν ἐμὴν ῥθλίαν.
 Τοῦτο δὲ τιμιώτερον, τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον
 Μήτηρ Θεοῦ σὺ δι' αὐτό, καὶ τοῦτος παιδὶ νέον.
 Ζακχαῖος, (β) ὅταν ὁ Χριστὸς εἰς τὸ ὀσπήτιόν του
 Ὑπῆγε κ' ἔφαγε ψωμὶ μετὰ τῶν Μαθητῶν του,
 Ἴδου τῶν ὑπαρχόντων μοι, Κύριε, τὰ ἡμίση
 Τὰ δίδω, εἶπε, τοὺς πτωχοὺς, οὓς πρότερον ἐμίσει.
 Καὶ εἰ τινος ἠδίκησα, τὴν δίδω τὴν πληρώνω
 Τὴν ἀδικίαν τετραπλῆν, ἔργω τὸ βεβαιώνω.
 Ἐγὼ, ὅποτεν ὁ Χριστὸς διὰ τῆς κοινωνίας
 Ὑπὸ τὴν στέγην ἔρχεται τοῦ οἴκου τῆς καρδίας,
 Εἶπα ποτέ μου, ἔταξα, ἢ νέος, ἢ καὶ γέρος;
 Ἴδου τῶν ὑπαρχόντων μου νὰ δώσω ἓνα μέρος;
 Διὸ ἐκεῖνος ἤκουσε, Σήμερον Σωτηρία
 Τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγινε, χαρὰ, καὶ θυμηδία.

(α) Ὁ ἐν Κανῶ γάμος, σσ'. (β) Ζακχαῖος, σβ'.

Ἐγὼ δὲ πάλιν ἤκουσα, ὅτι εἰς τὴν καρδίαν
 Τοῦ ἀσυνέτου καὶ μωροῦ, ὡς τὴν ἐμὴν ἰδίαν,
 Θεὸς οὐκ εἰσελεύσεται, ὡς λόγος ὁ ἀρχαῖος,
 Ἐὰν δὲ εἰσελεύσεται, ἐξέρχεται ταχέως.
 Ὁ Κύριος (α) γιατρούωντας ἓνα σεσαπημένον
 Σῶμα, τὸν Παραλυτικόν, τὸν εἶπεν, ὡς γραμμένον,
 Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμαρτάνης,
 Μὴ χειρόν τι σοὶ γένηται, πλὴν παρὰ ν' ἀποθάνης.
 Ἐγὼ ὅπου γιατρεύθηκα τόσαις φοραῖς, καὶ πάλιν
 Δὲν παύω ἀμαρτάνωντας μὲ ἀφοβία μεγάλην
 Πῶς νὰ μὴ πάθω τὸ λοιπὸν, φωνὴν κατὰ τὴν θείαν,
 Ἐκεῖνο τὸ χειρότερον, ἀνίατον παιδείαν;
 Ὁ ἐκ γεννήσεως τυφλὸς (β) ἱατρευθεὶς, δοξάζει
 Τὸν ἱατρὸν Χριστὸν εὐθύς, καὶ τοῖς λαοῖς φωνάζει,
 Ὁ Ἰησοῦς μ' ἐγιάτρεψε, πύσας, πηλὸν ποιήσας,
 Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου δὲ βαλὼν αὐτὸν καὶ χρίσας.
 Κ' εὐθύς τὸν ἠκολούθησεν, ἐμένα δὲ ποσάκις
 Ὁ Κύριος μ' ἐγιάτρεψεν ἀπὸ πολλά, πολλάκις.
 Μὰ δὲν τὸν ἠκολούθησα, ἀμὴ τὰ ἐδικά μου
 Θελήματα ἀκολουθῶ τὰ πονηρότατά μου.
 Μετὰ τῶν ἐβδομήκοντα διὸ συνηριθμήθη
 Αὐτός, καὶ τοῦ Κυρίου μου Ἀπόστολος ἐκλήθη.
 Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος, λέγω τῇ ἀληθείᾳ,
 Οὐδὲ μὲ τοὺς Χριστιανούς, οἴμοι, ψυχὴ ἀθλία.
 Ὁ Λάζαρος (γ) τοῦ Ἰησοῦ φωνὴν καὶ μόνον μίαν
 Ἀκούσας, ἀναστήθηκε μὲ τόσην προθυμίαν.

(α) Παράλυτος, σγ'. (β) Τυφλός, σδ'. (γ) Λάζαρος, σε'.

Ὁ Λάζαρος, καὶ ἄλλοι τρεῖς, εἶχαν ἀναστηθεῦσι
 Μὲ τοῦ Χριστοῦ μου τὴν φωνὴν δίχως ν' ἀργοποροῦσι.
 Ἐγὼ τόσαις ἀκούωντας, ποτέ μου ἐκινήθην;
 Ἀπὸ τὸν τάφον τῶν κακῶν εὐγῆκα; ἀνεστήθην;
 Ὁ σταυρωθεὶς σὺν τῷ Χριστῷ Ληστής (α) μὲ ἓνα μόνον
 Τό, Μνήστητί μου Κύριε, χωρὶς πολλῶν ἀγώνων,
 Ὑπῆγε στὸν Παράδεισον ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
 Ἴσως δὲν ἐκαρτέρεψεν οὐδ' ἕως τὴν δευτέραν.
 Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον αὐτὸ παντοτεινὰ φωνάζω,
 Καί, Μνήστητί μου Κύριε, μέρα καὶ νύκτα κραζῶ.
 Μ' ὄλον αὐτὸ Παράδεισον μαζὺ δὲν ἀποκοτοῦμεν,
 Ὅτι ἐγὼ, καὶ ὁ Ληστής, σωστὰ δὲν συμφωνοῦμεν.
 Ὅτι γινώσκει Κύριος ἐκείνου τὴν καρδίαν
 Βεβαίαν, ἀμετάτρεπτον, ἐμοῦ δὲ ἐναντίαν.
 Ὅτι ἐκεῖνος ὁ Ληστής (β) ἀνίσως καὶ ἐξοῦσε,
 Πλέον ποτὲ ἀπ' τὸ καλὸ δὲν ἐπαραστρατοῦσε.
 Ἐγὼ, ὡς Μαθουσαάλας δὲ ὁ προρῶρηθεὶς, κι' ἂν ζήσω,
 Τὰς ἀμαρτίας μου ποτὲ δὲν θέλει τὰς ἀφήσω.
 Ἰούδας (γ) ἐπαράδωκε μίαν φορὰν καὶ μόνην
 Εἰς τοὺς Ἑβραίους τὸν Χριστόν, καὶ ἔλαβεν ἀγχόνην.
 Ἐγὼ ὅπου καθημερινὰ αὐτὸν τὸν παραδίνω,
 Τί ἔχω ὁ τρισάθλιος στὸ ὕστερο νὰ γίνω;
 Ἰούδας τὸν ἐπρόδωκε διὰ φιλαργυρίαν,
 Καὶ ἀγκαλὰ θανάσιμον, πλὴν μίαν ἀμαρτίαν.
 Ἐγὼ ὅπου καὶ δι' αὐτήν, καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην,
 Πῶς νὰ μὴ λάβω κόλασιν λοιπὸν πλέον μεγάλην,

(α) Ληστής, ος'. (β) Δημῶς τὸ ὄνομά του. (γ) Ἰούδας, ος'.

Ἰούδας τὸν ἐπρόδωκε, πλὴν διὰ σωτηρίαν,
 Καὶ σωτηρίαν δι' αὐτὸ δὲν εὕρηκε καμμίαν.
 Ἐγὼ ὅπου χωρὶς ἄλλο, δίχως νὰ ὠφελήσω,
 Πῶς ποτὲ νὰ ἀξιωθῶ ἵνα μετανοήσω;
 Ὁ δὲ εὐσχήμων Ἰωσήφ μετὰ τοῦ Νικοδήμου (α)
 Θάπτουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, νεκροῦ του σωζομένου,
 Εἰς τάφον πέτρινον, καινόν, μ' ἀρώματα, καὶ μῦρα,
 Καὶ μὲ σινδόνια καλά, μὲ πλοῦσιόν τους χεῖρα,
 Ἐγὼ δὲ ἐξοδίασα ποτὲ ἀποθαμμένον
 Νὰ θάψω ὁ βιοθανής, πτωχὸν ἀποβρίχμενον;
 Ὅθεν, ὁπόταν οἱ ὄβριοι κακίᾳ κινημένοι,
 Τὸν ἐβρίψαν τὸν Ἰωσήφ, ἄνθρωποι ὠργισμένοι,
 Εἰς ἓνα βόθρον ζωντανόν, ὁ Κύριος ἐφάνη
 Χρεωστικῶς, τολμῶ εἰπεῖν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν βγάνει.
 Ἐμένα εἰς τὸν ἄδη δέ, ὅταν τὰ ἔργατά μου.
 Κακοὶ ἐχθροί, ὡς οἱ ὄβριοί, μὲ ρίψουσι Κυρά μου,
 Τίς νὰ φανῆ; ποιὸς νὰ ἐλθῆ, ἐκεῖθεν νὰ μ' εὐγάλη;
 Τίς ἄλλος, Κέρη, εἰμὴ σύ, ἐλπίς μου ἢ μεγάλη;
 Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ (β) εἶναι καὶ μυροφόρος,
 Εἶναι εὐαγγελίστρια, εἶναι καὶ θεοφόρος.
 Μὲ τὰ καλώτατα καλά, μάλιστα δὲ καὶ τρία,
 Μία γυνή, καὶ μάλιστα πόρνη ποτέ, ἀχρεία.
 Ἐγὼ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχω ὁ ἀχρεῖος,
 Τὰ δὲ δαιμόνια αὐτῆς τάχω ἐγὼ κυρίως.
 Διότι ἔχω τὰς ἐπτὰ μεγάλας ἀμαρτίας,
 Τῶν δαιμονίων χείρονας οὔσας ἐπ' ἀληθείας.

(α) Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος, οη'. (β) Μαρία, οθ'.

Ἄλλ' ὡς ἐκείνην ὁ υἱὸς ὁ σὸς εἶχε γλυτώσει,
 Οὕτω καὶ σὺ Μητέρα ἐμέ, ἢ γὰρ ἰσχύς σου τόση.
 Ἡ Σαμαρεῖτις (α) ἤκουσε τόσας τῆς ἁμαρτίας,
 Κ' ἐδέχθηκε τὴν ἀκοὴν μετὰ καλῆς καρδίας.
 Ἐγὼ δὲ παναμάρτωλος, καὶ ἂν ἀκούσω μίαν,
 Τὰ κατεβάζω πάραυτα, χαλῶ καὶ τὴν φιλίαν.
 Ἡ Σαμαρεῖτις μιὰ φορὰ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν πίνει,
 Καὶ ὕστερα ὑπὲρ Χριστοῦ τὸ αἷμά της τὸ χύνει.
 Ἐγὼ τσακίς τοῦ Χριστοῦ σῶμα, καὶ αἷμα πίνω,
 Ὅμως ποτὲ ὑπὲρ Χριστοῦ ράνιδα αἷμα χύνω;
 Ἡ Χαναναία (β) ἔλεος παρὰ Χριστοῦ ζητῶντας
 Διὰ τὴν θυγατέρα της, δαιμονισμένην ὄντας,
 Ἐσιωποῦσεν ὁ Χριστός, ἐκείνη κ' ἐβοοῦσεν,
 Ὅστε καὶ σκύλα ἤκουσε, καὶ δὲν ἀναχωροῦσεν.
 Ἐγὼ δὲ δύο τρεῖς φοραὶς ζητῶν ἐλευθερίαν,
 Ὅποταν εἰς τὴν φυλακὴν ἤμουν δι' ἀδικίαν,
 Νὰ ξοδιάσω καὶ αὐτὴν πάλιν εἰς τὴν κακίαν,
 Ὅχι εἰς καλωσύνην δέ, χωρὶς ἀμφιβολίαν.
 Καὶ μὴ τυχόν, ὠργίσθηκα, οὐαί, ἀπὸ καρδίας,
 Καὶ εἶπα χίλια λόγια, φεῦ, κατὰ τῆς Προνοίας,
 Αἰμοφόροῦσα (γ) ἔπιασε μόνον τὸ φόρεμά του,
 Κ' εὐθὺς τὸ αἷμα στάθηκε διὰ τὸ πρόσταγμα του.
 Ἐγὼ εἶμαι σπασμένος δέ, τὸ σπᾶσμα μὲ πεθαίνει,
 Καθημερούσιον πονῶ, καὶ δὲν μὲ ὑγιαίνει.
 Δέομαι καὶ παρακαλῶ, καὶ κλαίω, καὶ φωνάζω,
 Δὲν μὲ ἀκούει ὁ Θεός, καὶ μάτην κοπιᾶζω.

(α) Σαμαρεῖτις, π'. (β) Χαναναία, πα'. (γ) Αἰμοφόροῦσα, πβ'.

Ἀμαρτωλοὺς γὰρ ὁ Θεός, λέγ' ἡ Γραφή ἡ θεία,
 Δὲν τοὺς ἀκούει παντελῶς, εἶναι δὲ ἡ αἰτία,
 Ὅτι καὶ οἱ ἁμαρτωλοί, ὅταν Θεὸς φωνάζη,
 Ἡμεῖς δὲν τὸν ἀκούομεν, καὶ μάτην κοπιᾶζει.
 Ἄν ἄκουα μὲ ἄκουε χωρὶς ἀντιλογίας
 Μετὰ μεγάλης μάλιστα χαρᾶς καὶ προθυμίας.
 Πρὸ τοῦ ἐγὼ τὸν λόγον μου νὰ τὸν ἐτελειώσω,
 Νάμαι ἐδῶ, μὲ ἔλεγε, τί θέλεις νὰ σὲ δώσω;
 Ἡ Κύπτουσα ἀνορθώθηκεν, (α) ὅτι ὁ Κύριός μου
 Τὴν ἐγγίξεν, ὁ ἰατρός τοῦ Κόσμου, καὶ δικός μου.
 Ἐγὼ δὲ κύπτω νοητῶς, διὰ τὰ νοητά μου
 Φορτία τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τὰ δυσβάστακτά μου.
 Δὲν μὲ ὀρθοῖ δὲ ὁ Χριστός, διότι δὲν μ' ἐγγίξει.
 Καὶ δὲν μ' ἐγγίξει ὁ Χριστός, ὅτι τὸν ἐμποδίζει,
 Διαγωγὴ μου ἢ στρεβλή, ὄχι ὀρθή, εὐθεία,
 Διαγωγῆς δὲ τῆς στρεβλῆς στρεβλή καὶ ἡ παιδεία.
 Καὶ τὴν τοῦ Πέτρου πενθερὰν (β) πυρέττουσαν πιάνει,
 Καὶ τὴν σηκώνει πάραυτα, εὐθὺς καλὰ τὴν κάνει.
 Ἐγὼ δὲ εἶχα πυρετὸν δυὸ χρόνους τεταρταῖον,
 Καὶ μόλις μὲ ἰάτρευσε, μόλις, ὡς βδελυκτέον.
 Ἡ Πόρνη (γ) τὰ ποδάρια ἄλειψε τοῦ Κυρίου
 Μὲ μῦρον τὸ πολύτιμον, μὲ μῦρον σωτηρίου.
 Ἐγὼ πόρνος χειρότερος, τὰ ἄλειψα ποτὲ μου
 Μὲ ἐλεημοσύνην μου, ἢ μ' ἄλλό τι; εἶπέ μου.
 Ἡ Πόρνη ὕστερ' ἀπ' αὐτό, καὶ μὲ τὰ δάκρυά της,
 Τᾶβρεξε, καὶ τὰ σφούγγισε μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά της.

(α) Κύπτουσα, πγ'. (β) Πέτρου πενθερά, πδ'. (γ) Πόρνη, πε'.

Ἐγὼ καὶ πόρνος, καὶ μοιχός, κἄν μὲ σταλαματιάαν
 Τὴν Ἐκκλησίαν ἔβρεξα, τὴν θεϊάν του οἰκίαν;
 Ἡ πόρνη λοιπὸν ἤκουσε, νᾶναι συγχωρημέναις
 Ὅλαις ἢ ἁμαρτίαις σου, γύναι, κ' ἐξαιμιμέναις.
 Ἐγὼ ν' ἀκούσω καρτερῶ, ὁ ἀσεβῆς ἀρθήτω.
 Στὸν ἄδην ὁ ἁμαρτωλὸς κακῶς ἀποστραφήτω.
 Κρυφιογνώστης, καὶ Κριτής, ὄντας ὁ Ἰησοῦς μου, (α)
 Πάλιν δὲν ἐκατάκρινε, κ' ἐξίσταται ὁ νοῦς μου,
 Οὐδὲ ἐκείνην τὴν πτωχὴν γυναῖκα μοιχευθεῖσαν
 Ἐπ' αὐτοφώρῳ φανερά, καὶ πρὸς αὐτὸν φερθεῖσαν.
 Ἐγὼ δὲ ὄντας τέτοιος, καθὼς γράφω ἀτός μου,
 Ἐπ' ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρας ὁ Θεὸς μου.
 Δὲν παύω κατακρίνωντας, ζῶντας, ἀπεθαμμένους,
 Καλοῦς, κακοῦς, ὄλους μαζύ, καὶ τοὺς Ἰερωμένους.
 Ξεύρωντας καὶ μὴ ξεύρωντας, ὄλους τοὺς κατακρίνω.
 Κριτὴν σὲ κάνω τὸ λοιπὸν, τί πρέπει μου νὰ γίνω,
 Καὶ ἂν μὲ πρέπη καὶ ἐγὼ ν' ἀξιωθῶ ἐκεῖνο
 Ν' ἀκούσω τό, οὐδὲ ἐγὼ Χριστὸς σὲ κατακρίνω.
 Σὺ δὲ τεκοῦσα τὸν Κριτὴν, θέλεις τὸν δυσωπήσει,
 Νὰ τὸ ἀκούσω καὶ ἐγὼ ἐν τῇ φρικτῇ του κρίσει.
 Ὁ Φαρισαῖος (β) μ' ἀρεταῖς τόσαις κ' ἐκατακρίθη,
 Γιὰ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ μόνην ἀπεβλήθη.
 Ἐγὼ καὶ ὑπερήφανος, καὶ μ' ἀρετὴν καμμίαν,
 Πῶς νὰ μὴ λάβω πλειότερην κατάκρισιν, παιδείαν,
 Ὁ δὲ Τελώνης σκύφτωντας, τὸ στήθος του κτυπῶντας,
 Ἰλάσθητι μοι Κύριε, λέγωντας, καὶ βοῶντας,

(α) Μοιχαλῖς, πς'. (β) Παραβολαὶ Χριστοῦ, Φαρισ. καὶ Τελ. πς'.

Καὶ τὸν Θεὸν ἰλέωσε μὲ τὴν ταπεινώσιν του,
 Καὶ ἀξιώθηκ' ἐν ταυτῷ καὶ τὴν συγχώρησιν του.
 Κ' ἐγὼ δὲ τό, ἰλάσθητι Κύριε, πάντα κράζω,
 Τὸ λέγω πάντοτε κ' ἐγὼ, ὡς τοῦτον, καὶ στενάζω,
 Πλὴν ὄχι μὲ ταπεινώσιν ὀλόψυχον τελείαν,
 Διὸ δὲν ἀξιώνομαι συγχώρησιν ὁμοίαν.
 Ὁ Ἄσωτος (α) ἀφ' οὔ κακῶς τὴν πατρικὴν οὐσίαν
 Ἐσκόρπισ' ἐξοδίασε μὲ τόσην εὐθυμίαν,
 Χοίρους ὑπῆγε κ' ἔβροσκεν ἐκ τῆς πολλῆς πτωχείας,
 Διὰ νὰ βγάλη ὁ πτωχὸς τὰ τῆς ζωοτροφίας.
 Ἐγὼ ὁποῦ παρόμοιος, ἄξιος πολλῶν θρήνων,
 Τὸν πλοῦτον ἐξοδίασα τὸν θεῖκόν ἐκεῖνον,
 Πῶς νὰ μὴ κάμω τὸ λοιπὸν χοιρώδη τὴν καρδίαν,
 Καὶ νὰ μὴ βόσκω νοητοὺς χοίρους δι' ἀλογίαν,
 Ἐκεῖνος ὅμως ὕστερα τὴν βλάβην ἐννοήσας,
 Εἰς τὸν πατέρα του ἐλθὼν, καὶ ἔλεος ζητήσας,
 Οὐ μόνον προσεδέχθηκεν, ἀλλὰ καὶ ἠλεήθη,
 Ἀλλὰ καὶ ἐδοξάσθηκε, μεγάλως ἐτιμήθη.
 Ἐγὼ δὲ μὴ μετανοῶν, μάλιστα ἁμαρτάνων,
 Καὶ καθ' ἐκάστην τὰ κακὰ πληθαίνων καὶ αὐξάνων.
 Πῶς τὸ λοιπὸν νὰ μὲ δεχθῆ; ἐγὼ πῶς νὰ ἐλπίσω
 Δόξαν θεόθεν καὶ τιμὴν νὰ λάβω ν' ἀποκτήσω;
 Ὁ ἐμπεσὼν εἰς τοὺς Ληστὰς, (β) εὐρήκε σωτηρίαν,
 Τὸν Σαμαρείτην τὸν καλόν, Θεοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν.
 Κ' ἐγὼ πεσὼν εἰς τοὺς Ληστὰς, μήπως καὶ δὲν εὐρήκα
 Τὸν Ἰησοῦν μου τὸν Χριστὸν σωτῆρα παραυτίκα;

(α) Ἄσωτος, πη'. (β) Ἐμπεσὼν εἰς τοὺς Ληστὰς, πη'.

Μὴ γὰρ καὶ δὲν μ' ἐμπλάστρωσε κ' ἐμέν' αὐτὸς ἐκεῖνος;

Μὴ γὰρ καὶ δὲν μ' ἐσήκωσε κ' ἐμένα εἰς τὸ κτῆνος;

Μήπως καὶ δὲν μ' ἐννοιάσθηκε κ' ἐμένα ὡς οἰκεῖον;

Καὶ δὲν μὲ ἔφερεν εὐθύς καὶ εἰς τὸ πανδοχεῖον;

Ἄμῃ γιατρεύθηκα ἐγώ; εὐρῆκα σωτηρίαν;

Ὅχι, ἕως τῆς σήμερον, καὶ διατὶ αἰτίαν;

Ὅτι ἐκεῖνος ἔπεσεν, ἐγὼ δὲ ἐπαραδόθην

Μονάχος μου εἰς τοὺς Ληστὰς, γιὰ τοῦτο δὲν ἐσώθην.

Σὺ δὲ μὲ σώνεις βέβαια, Πιστῶν ὡς σωτηρία,

Ὅτι πιστὸς εἰμὶ κἀγώ, σωτῆρ μου Παναγία.

Τοῦτος εὐτύχησε πολλὰ εἰς τὰ χωράφιά του, (α)

Καὶ ἐδιαλογίζετο γιὰ τὰ γεννήματά του,

Νὰ κάμη μεγαλήτεραις θήκαις νὰ τὰ συναῖξη

Ὅλα του τὰ γεννήματα, ἀπέκει νὰ φωνάξῃ,

Ἔχεις ψυχὴ πολλὰ καλὰ, τρῶγε, πίνε, εὐφραίνου,

Ἀνθρώπου λόγια μωροῦ, καὶ ὄχι στοχασμένου.

Ἄμῃ ἐγὼ δὲν τάλεγα, ὁπότεν εὐτυχοῦσα;

Ἐγὼ καλῆτερ' ἀπ' αὐτὸν ἕνα καιρὸν φρονοῦσα;

Ὡς καθὼς ἤκουσε λοιπὸν ψυχὴ του ἡ καϋμένη,

Ὁ ἄφρων ταύτη τῇ νυκτὶ πεθαίνει, καὶ πεθαίνει.

Ἢ θελ' ἀκούσω καὶ ἐγὼ ὁ ἄφρων, ναί, Κυρία,

Ἐὰν δὲ μὲ ἐπρόφθανε τὸ χέρι σου Μαρία.

Κατηγορεῖται δυνατὰ τοῦτος δι' ἀσπλαγχνίαν (β)

Τὴν πρὸς τὸν Λάζαρον αὐτόν, καὶ ἀδιακρίσιαν.

Πολύτιμα φορέματα τοῦτος ἐνδεδυμένος,

Ἐκεῖνος ξεσχισμένος δέ, σχεδὸν γεγυμνωμένος.

(α) Πλούσιος πολύκαρπος, 4'. (β) Πλούσιος, καὶ Λάζαρος, 4x'.

Αὐτὸς τρώγωντας, πίνωντας, καὶ καταχορτασμένος,

Ἐκεῖνος δὲ λιμώττωντας, πάντοτε πεινασμένος,

Καὶ στὴν αὐλὴν του μάλιστα κείμενος, ἐβριμμένος.

Καὶ μάλιστα καὶ μισερός, καὶ καταπληρωμένος,

Ἐγὼ δὲ διατρίβωντας ποτὲ εἰς Μολδοβίαν,

Καὶ εὐτυχίαν ἔχωντας, ὄχι ἀλλ' αὐθεντείαν,

Τὸν κάθε χρόνον πέρνωντας εἰσόδημα ἰντράδα,

(Καὶ τοῦτο Κόρη δῶρον σὸν) γροσίων μυριάδα,

Ἐγύριζαν ποτὲ πτωχὸν νὰ δοῦν τὰ μάτιά μου,

Καὶ πτωχοὶ μάλιστα ἐκεῖ πολλοὶ σὰν τὰ μαλλιά μου.

Ὡς καθὼς εἶχα τὸ λοιπὸν αὐτοῦ τὴν εὐτυχίαν,

Εἶχα ἀντάμα δὲ μ' αὐτὴν καὶ τὴν ἀπανθρωπίαν,

Καὶ εἰς τὸν ἄδην ἔπεται νὰ ἔχω τὴν ὁμοίαν

Βάσανον, φλόγα, κόλασιν, χωρὶς ἀμφιβολίαν

Νὰ καίωμαι εἰς τοῦ πυρὸς μέσα τὴν τυραννίδα,

Καὶ νὰ ζητῶ, νὰ λαχταρῶ νερὸ μίαν ῥάνίδα,

Ἐὰν δὲ ἀπ' τὸν Ἀβραάμ αὐτὸς δὲν ἤλειθῃ,

Πάρεξ αὐτὸ καὶ Μοναχό, πῶς ἐγλυκομιλήθῃ.

Ἐγὼ ὁμως Κυρία μου ἀπὸ τὸ ἔλεός σου

Ἐλπίζω νὰ ἐλεηθῶ, ὡς δούλος ἐδικός σου.

Κάνωντας ἕνας Βασιλεὺς γάμους (α) γιὰ τὸν υἱὸν του,

Πολλούς, ὡς ἔθος ἔκραξεν εἰς τὸ συμπόσιόν του.

Οἱ καλεσμένοι δὲ αὐτοὶ εὐρίσκοντες αἰτίαις,

Νὰ πάγουν δὲν ἠθέλησαν, φεῦ τῆς φρενοβλαθείας,

Γυναῖκες, βόδια, ἀγρούς, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως

Τὴν δόξαν προτιμήσαντες, οἱ ἄτιμοι ματαίως.

(α) Βασιλικοὶ γάμοι, 4β'.

Ἄμῃ ἐγὼ τὸ ἕμοιον δὲν κάνῶ καθ' ἡμέραν;
 Δὲν ἔχω ὁ ἀνόητος ἐγὼ τιμιωτέραν
 Τὴν γνώμην μου, ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὴν γνώμην τὴν ἁγίαν,
 Καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου πλιότερον ἀπ' τὴν θείαν;
 Ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσταξε λοιπὸν νὰ συναχθεῦσιν
 Ὅπου πτωχοί, καὶ μισεροί, στὸν γάμον νὰ ἐλθοῦσιν.
 Ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Βασιλεὺς, εἶδ' ἕνα καθισμένον,
 Ἄσχημα φορεμένον δέ, καὶ ὄχι ἀλλασμένον,
 Καὶ εἶπε καὶ τὸν ἔδεσαν, καὶ ἔτζι δεδεμένον
 Τὸν ἔρριψαν στὴν φυλακὴν, εἰς τόπον ὠργισμένον.
 Πῶς εἶμ' ἐγὼ αὐτός, ποσῶς δὲν εἶν' ἀμφιβολία,
 Ὅτι ἡ φορεσία μου τοῦ γάμου ἀνάξια.
 Πῶς δὲν μ' ἀφίνεις δὲ καὶ σὺ στὴν φυλακὴν Κυρία,
 Δὲν εἶναι εἰς τοῦ λόγου μου ποσῶς ἀμφιβολία,
 Διότι πῶς Βασίλισσα, καὶ Μήτηρ τοῦ Νυμφίου
 Δὲν ἀμφιβάλλω εἶσαι σὺ ἐτούτου, καὶ Κυρίου.
 Καὶ πῶς ἡ βασιλεία σου ὑπάρχει αἰωνία,
 Ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ ἡ σὺ δὲ δυναστεία.
 Οἱ δοῦλοι μὲν τὰ τάλαντα (α) παρὰ τοῦ Βασιλέως
 Τὰ δέχθησαν, τὰ ἔλαβαν, προθύμως καὶ ἠδέως.
 Δὲν τὰ ἐπραγματεύθησαν ὅλοι δὲ καὶ ὁμοίως,
 Ἐνας ἐφάνηκεν ὀκνός, ἀνάξιος, ἀχρεῖος.
 Καὶ τάχατες δὲν εἶμ' ἐγὼ; ἐγὼ ἐπ' ἀληθείας.
 Εἶμαι ὁ δοῦλος ὁ ὀκνός, καὶ ὄλος πονηρίας.
 Ὁ Βασιλεὺς μὲ ἄφηκε, καὶ ἐσυγχώρησέ με (β)
 Δέκα χιλιάδες, τάλαντα δὲν ἐφυλάκωσέ με.

(α) Βασιλικά τάλαντα, γγ'. (β) Χρεωφειλέται, γδ'.

Ἐγὼ ὅπου φυλάκωπα ὅμως τὸν σύνδουλόν μου
 Τάλαντα διὰ ἑκατόν, καὶ φίλον, καὶ γνωστόν μου,
 Πῶς πάλιν ἀπ' τὴν φυλακὴν τοῦ ἄδου νὰ γλυτώσω,
 Ἔως οὐ καὶ τὸν ἔσχατον κοδράντην δὲν πληρώσω;
 Ἐκεῖνοι ὅπου ἔλαβαν τὸν ἀμπελῶνα (α) πάλιν,
 Στὸν οἰκοκύρην ἔδειξαν κακίαν καὶ μεγάλην.
 Τοὺς δούλους του καὶ δέρνουσι, καὶ τοὺς πετροβολοῦσι,
 Τὸν δὲ σταλθέντα πρὸς αὐτοὺς υἱὸν του τὸν χαλοῦσι.
 Ἐγὼ τάχα δὲν ἔκανα τὰ ὅμοια μαζί τους;
 Μάλιστα ἤθελα γενῆ καὶ πρῶτος, κεφαλὴ τους.
 Ἐγὼ εἶμαι Κυρία μου ὥρας τῆς ἐνδεκάτης
 Τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ (β) ὁ ὀκνηρὸς ἐργάτης.
 Καὶ τοῦ μισθοῦ ἀνάξιος εἶμαι τῇ ἀληθείᾳ,
 Εἰ δὲ καὶ καταξιωθῶ, αἰτία σὺ Κυρία.
 Ἐγὼ εἶμαι τὸ πλανηθὲν Πρόβατον (γ) Πάναγία,
 Ὁ δὲ υἱός σου ὁ Ποιμὴν, μάνδρα δὲ σὺ Κυρία.
 Ἄς μὲ ζητήσῃ τὸ λοιπὸν, ζητήσας θέλει μ' εὔρη.
 Εὔρων ἄς μὲ σικώσῃ δὲ στὴν μάνδρα νὰ μὲ φέρῃ.
 Ἐγὼ εἶμαι Κυρία μου δραχμὴ σου (δ) ἡ χαμένη,
 Ἔσ' εἶσαι ἡ νοικοκυρὰ ἡ κεχαριτωμένη.
 Σάρωσον τὴν οἰκίαν σου, σαρώνουσα μ' εὔρήσεις.
 Καὶ σὺ χαρῆς δέ, καὶ τοὺς σοὺς πάντας χαροποιήσεις.
 Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἄκανθαις, ἐγὼ εἶμαι ἡ στράτα, (ε)
 Ἐγὼ εἶμαι κ' ἡ πέτρα δέ, τρία κακὰ γεμάτα.

(α) Ἀμπελουργοὶ φονεῖς, γε'. (β) Ἀμπελῶνος ἐργάται, ηδ'.
 (γ) Πρόβατον πλανηθὲν, ηε'. (δ) Ἡ ἀπολλυμένη δραχμὴ, ηθ'.
 (ε) Ὁ σπαρεῖς σπόρος, ιθ'.

Εἰς τὰ ὅποια ἔπεσεν ὁ σπόρος τοῦ υἱοῦ σου,
 Καὶ δὲν ἐκαρποφόρησεν, ὡς πρέπει τοῦ Χριστοῦ σου.
 Σὺ ὅπου καρποφόρησες ἑκατονταπλασίως,
 Ὅχι Κυρίχ μου, ἀλλά, καὶ μυριοπλασίως,
 Μὲ δίδεις τὰ τριάκοντα, διὰ νὰ τὰ προσφέρω
 Τῷ Γεωργῷ ἵνα χαρῆ, κ' ἐγὼ ἵνα συγχαίρω.
 Ὁ φρόνιμος Πραγματευτῆς ἕνα Μαργαριτάρι (α)
 Ὅταν εὐρῆ πολῦτιμον, ἀνάγκη νὰ τὸ πάρῃ.
 Ὅλα τὰ ἔχει τὰ πουλεῖ, καὶ τοῦτο ἀγοράζει,
 Καὶ σὰν τὰ μάτια του τὰ δυὸ τόχει καὶ τὸ κιτᾶζει.
 Τοῦτο τὸ ἡῦρα καὶ ἐγὼ, μὰ νὰ τὸ ἀγοράσω
 Ὁ ἄφρων δὲν ἠθέλησα, κ' εἶμαι διὰ νὰ σκάσω.
 Παρθένοι πέντε αἱ μωραὶ (β) μὲ τόσῃν παρθενίαν,
 Διὰ ἀνελεήμονα γνώμην καὶ ἀσπλαχνίαν,
 Ἐκλείσθησαν, καὶ ἔμειναν ἔξωθεν τοῦ νυμφῶνος,
 Μὲ ἀρετὴν ὡσὰν κι' αὐτήν, μετὰ πολλοῦ ἀγῶνος.
 Ἐγὼ ἀνελεήμων δὲ ὢν, καὶ παρθενοφθόρος,
 Καὶ ξεφαντώσας ὁ μωρὸς αἰσχρῶς καὶ κατακόρως,
 Πῶς νὰ μὴν ἀποδιωχθῶ ἀπὸ τοῦ Παραδείσου;
 Ἡ μᾶλλον πῶς νὰ μὴ ρίφθῶ στὸ σκότος τῆς ἀβύσσου;
 Ἐκαταράθη τὴν συκῆν (γ) διὰ τὴν ἀκαρπίαν,
 Καὶ ἐξηράθηκεν εὐθὺς τὴν ὥραν τὴν ἰδίαν.
 Ἐγὼ ὁμοίως ἄκαρπος ἀπ' ἀρετὴν καμμίαν,
 Πῶς νὰ μὴ λάβω τὴν αὐτὴν κατάρα καὶ παιδείαν;
 Τόσους καὶ τόσους ὁ Χριστὸς ἀτός του μακαρίζει, (δ)
 Πτωχοὺς πρᾶεῖς, εἰρηνικούς, καὶ ἄλλους, ὡς ὀρίζει.

(α) Ὁ πολῦτιμος Μαργαριτῆς, ρ'. (β) Παρθένοι μωραὶ, ρα'.
 (γ) Ἀκαρπος συκῆ, ρβ'. (δ) Μακαρισμοὶ Χριστοῦ, ργ'.

Ἐγὼ θωρῶ τοῦ λόγου μου ἔξω ἐπ' ἀληθείας
 Ἀπ' ὄλους τοὺς μακαρισμούς, ἐλπίς οὖν σωτηρίας;
 Δεῦτε, ὀρίζει ὁ Χριστὸς, (α) πάντες οἱ κοπιῶντες,
 Ἐλᾶτε, κράζει, πρὸς ἐμέ, ὅλοι οἱ ἁμαρτῶντες,
 Οἱ φορτωμένοι πταίσματα, γεμάτοι ἁμαρτίας,
 Κ' ἐγὼ σᾶς ἀναπαύω δέ, σᾶς δέχομ' ἐκ καρδίας.
 Ἐγὼ ὅπου ἀλλοίμονον εἶμαι πεφορτισμένος
 Μὲ τόσ' ἀμέτρητα κακὰ ὁ τάλας γεμισμένος,
 Καὶ δὲν ὑπάγω μάλιστα καὶ μετὰ προθυμίας,
 Δὲν εἶμαι θρήνων ἄξιος, μάλιστα καὶ παιδείας;
 Ἐτι ὀρίζει ὁ Χριστὸς, (β) ὅταν σὲ δυναστεύσῃ
 Νὰ πάγῃς ἕνα μίλλιον τινὰς, καὶ σ' ἀγγαρεύσῃ,
 Ἵπαγε δύο μίλλια μετὰ καλῆς καρδίας,
 Δίχως κανένα γογγυσμόν, δίχως ἀργοπορίας.
 Ἐγὼ ἂν μ' ἀγγαρεύσωσι καμμίαν ἀγγαρείαν,
 Τὸ ἔχω διὰ ἐντροπὴν, καὶ διὰ ἀτιμίαν.
 Ἐτι, ἂν σὲ ραπίσῃ τις (γ) ἐπὶ τὴν δεξιάν σου,
 Στρέφον αὐτῷ μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν ἀριστεράν σου
 Ἐγὼ ἂν μὲ ραπίσωσι, κ' ἐγὼ αὐτοὺς ραπίζω
 Εἰ δὲ μὴ καὶ δὲν δύνομαι, ἀρῶμαι, καὶ ὑβρίζω.
 Ἐτι, ἂν δὲν γυρίσετε, ὥστε ποῦ νὰ γενῆτε (δ)
 Ὡς τὰ παιδιά τὰ μικρά, δὲν θέλετε σωθῆτε.
 Ἐγὼ λοιπὸν πῶς νὰ σωθῶ, ὅπου τὴν πονηρίαν
 Ἐχω τιμὴν, ἐντροπὴν δὲ ἔχω τὴν ἀκακίαν;
 Μάθετε, ἔτι, ἀπ' ἐμοῦ τὸ ταπεινός, (ε) καὶ πρᾶος,
 Διὰ νὰ εὑρετε πολλὴν ἄνεσιν ἀεννάως.

(α) Ἐντολαὶ Χριστοῦ, νὰ μετανοοῦμεν, ρδ'. (β) Νὰ ἀγγαρευώμεθα,
 γε'. (γ) Νὰ ραπίζώμεθα, ρε'. (δ) Νὰ γίνωμεν ἄκακοι, ρε'. (ε) Νὰ
 ρίνωμεν ταπεινοί, ρη'.

Ἐγὼ διὰ σκληρότητα, καὶ ὑπερηφανίαν,
 Ἐπαθα ὅ,τι ἔπαθα, χωρὶς ἀμφιβολίαν.
 Καὶ μὴ καταφρονήσητε, (α) φυλάγεσθε, ὁράτε,
 Μηδὲ τὸν πλειὸ μικρότερον, ἀλλ' ὅλους νὰ τιμᾶτε.
 Ἐγὼ δὲ καὶ Ἀρχιερεῖς, καὶ Ἱερεῖς, καὶ ἄλλους
 Ἐτι ἀξιωματικούς ἀνθρώπους καὶ μεγάλους.
 Ἐτι ὀρίζ' εἶναι στενὴ ὁδός, καὶ τεθλιμμένη, (β)
 Ἡ ἄγουσα εἰς οὐρανόν, καὶ καταπικραμένη.
 Ἐγὼ περιπατῶντας δὲ τὴν σφάταν τὴν πλατεῖαν,
 Δὲν πάγω εἰς τῶν οὐρανῶν ποτὲ τὴν βασιλείαν.
 Ἐτι, μὴ θησαυρίζετε (γ) ἐπὶ τῆς γῆς τελείως,
 Ὅλα δὲ εἰς τοὺς οὐρανούς, ὁποῦναι αἰωνίως.
 Ἐγὼ σπουδάζω, λαχταρῶ, καὶ τί κακὸ δὲν κάνω,
 Νὰ θησαυρίσω ἐπὶ γῆς, τὰ ἄσπρα μου ν' αὐξάνω.
 Καὶ μηδὲ τί νὰ φάγετε, τί πίνητε, ζητεῖτε, (δ)
 Καὶ μὴ μετεωρίζεσθε, μηδὲ νὰ μεριμνήτε,
 Ἀλλὰ ζητεῖτε πάντοτε Θεοῦ τὴν βασιλείαν,
 Καὶ ταῦτα θέλουν σᾶς δοθῆ ὅλα κατὰ τὴν χρείαν.
 Ἐγὼ τὸ ἐναντίον δέ, φαγιά, πιοτὰ γυρεύω,
 Καὶ πάντα διὰ τὸν λαιμὸ μοχθῶ, καὶ προμηθεύω.
 Θεοῦ τὴν βασιλείαν δέ, ἂν καὶ νὰ τὴν πιστεύω,
 Ὅστερα ὅμως ἀπ' αὐτὰ κ' ἐκείνην τὴν γυρεύω.
 Πλήν δὲν πιστεύω νὰ τὴν βρῶ μετ' ἀμελείας τόσης,
 Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι βρῶσις, πόσις.

(α) Νὰ μὴ καταφρονῶμεν, ρθ'. (β) Νὰ θλιβώμεθα, ρι'. (γ) Νὰ μὴ θησαυρίζωμεν, ρια'. (δ) Νὰ μὴ μεριμνοῦμεν, ριβ'.

Ἐτι, εἰς ὅποιον ζητεῖ γιὰ νὰ κριθῆ με σένα (α)
 Νὰ πάρῃ τὸ πουκάμισο, ἢ ἄλλοτι κανένα,
 Ἄφησε δόσαι εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἱμάτιόν σου,
 Καὶ μὴ κριθῆς με λόγου του, ἄφες τὸ δίκαιόν σου.
 Ἐγὼ ὅταν ἐζήτησαν μαζί μου νὰ κριθοῦσι,
 Ἀγκαλὰ ἄδικα πολλὰ ἢ πέτραις τὸ βοῦσι,
 Γιὰ νὰ μὴ δώσω εἰς αὐτοὺς ἄσπρο ὁ τυφλωμένος.
 Ἐκαμα εἴκοσι σωστοὺς μῆνας φυλακωμένος,
 Καὶ τέλος εἴκοσι πουγγιὰ κοντὰ ζημιωμένος
 Ἀπὸ ταῖς κρίσεις ἔμεινα, νὰ νοὺς χαριτωμένος.
 Ἐτι, εἰς ὅποιον ζητεῖ, (β) κείτι ζητεῖ, νὰ δίνῃς,
 Καὶ πλέον μὴ τοῦ τὸ ζητῆς, ἀμὴ νὰ τὸ ἀφίνῃς.
 Ἐγὼ καὶ με διάφορον, καὶ με ἐνέχυρόν μου,
 Ὅποταν εἶχα ἔδιδα καὶ μόλις στὸν καιρόν μου,
 Πῶς νὰ με δώσῃ ὁ Θεὸς λοιπὸν εἴτι ζητήσω;
 Θαῦμα πῶς δὲν παραχωρεῖ σὰν σκύλος νὰ ψωφήσω,
 Καθὸ παρήκοος Θεοῦ, ὃν Ἄγγελοι ὑμνοῦσι,
 Καὶ φόβῳ ὑπακούουσι, καὶ Τρόμῳ προσκυνοῦσι.
 Γίνεσθε, λέγ', οἰκτίρμονες, (γ) τουτέστι πρὸς ἀλλήλους
 Εὐσπλαχνοὶ, συμπαθητικοί, ὡς φίλοι πρὸς τοὺς φίλους,
 Ὅτι καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας σας οἰκτίρμων
 Γίνεται πρὸς τὸν Κόσμον τοῦ ὅλον καὶ ἐλεήμων.
 Ὅς καὶ πρὸς τοὺς αἰρετικούς ὅπου τὸν βλασφημοῦσιν,
 Ὅς καὶ πρὸς τοὺς ἀθέους δὲ ὅπου δὲ τὸν ζητοῦσιν,
 Ἐγὼ τὸ ἐναντίον δέ, λοιπὸν ὡς ἐναντίος,
 Εἶμαι, καὶ ἂν δὲν λέγομαι, ἀντίχιστος κυρίως.

(α) Νὰ μὴ κρινόμεθα, ριγ'. (β) Νὰ μὴ ζητοῦμεν τὰ διδόμενα, ριδ'. (γ) Νὰ γενοῦμεν οἰκτίρμονες, ρισ'.

Οἰκτίρμων δὲ ἐὰν γενῶ, γίνομαι δίχως ἄλλο
 Ὡσὰν ἐκεῖνος δηλαδή, Θεός, ὦ τί μεγάλο.
 Ἐγὼ Θεὸς γῆς βασιλεὺς δὲν δύναμαι νὰ γίνω,
 Καὶ νὰ γενῶ ἐγὼ Θεός; ἐδῶ πίστιν δὲν δίνω.
 Ναί, λέγει, ναί. ὅτι ἐγὼ τὸ εἶπα μὲ τὸ στόμα
 Τῶν Προφητῶν, Θεοὶ ἐστε, τί ἄλλο πλιὸ ἀκόμα,
 Ἐτι δὲ ὅποιος φιλεῖ, καὶ ἀγαπᾷ πατέρα; (α)
 Γυναῖκα, τέκνα, ἀδελφάς, ὑπάρχοντα, μητέρα,
 Ἀπὸ ἐμένα πλιότερο, δὲν εἶναι γιὰ τ' ἐμένα,
 Δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ μέ, λέγει βεβαιωμένα.
 Ἐγὼ δὲ ὁποῦ ἀγαπῶ ὑπὲρ τὸν Κύριόν μου
 Τὴν δούλην μου, τὸν δούλόν μου, εἶμαι γιὰ τὸν Χριστόν μου,
 Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, διὰ νὰ ἀγαπᾶτε (β)
 Ἐνας τὸν ἄλλον πάντοτε, καὶ νὰ συμβοηθᾶτε.
 Ἐν τούτῳ πάντες γινώσκονται πῶς εἶσθε μαθηταὶ μου,
 Πῶς εἴσασθε Χριστιανοί, ὄντως προσκυνηταὶ μου,
 Ἐὰν ἀγάπην ἔχετε ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον,
 Ὁ πλούσιος εἰς τὸν πτωχόν, μικρὸς εἰς τὸν μεγάλον.
 Ἐτοῦτα ὁ Αὐθέντης μας Χριστὸς μᾶς παραγγέλλει,
 Ἀγαπημένους καὶ καλὰ μὲ ὀλουνοὺς μᾶς θέλει.
 Διὰ σημάδι φανερὸ τῆς θείας Πίστεώς μας
 Τὸ ἀγαπᾶν μᾶς ἔδωκεν, Αὐθέντης ὁ Χριστὸς μας.
 Ἐγὼ θαῤῥῶ δίχως αὐτὸ πῶς νὰ χριστιανίζω,
 Ἄς κλαίω οὖν τοῦ λόγου μου ἐγὼ κι' ἄς ταλανίζω.

(α) Νὰ μὴν ἀγαπῶμεν κανένα ὑπὲρ τὸν Χριστόν, ρισ'. (β) Νὰ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ριζ'.

Σημεῖα τοῖς πιστεύουσι δὲ παρακολουθήσει, (α)
 Ὅριζει ἔτι ὁ Χριστὸς, καὶ θέλουν ἐνεργήσει.
 Ἐγὼ πιστεύω τὸν Χριστόν, κανένα δὲ σημεῖον,
 Θαῦμα ποτὲ δὲν ἔκαμα εἰς ὄλον μου τὸν βίον.
 Ὅτι δὲν ἔχω καὶ καλὰ ἔργα κατὰ τὴν Πίστιν.
 Ματαία οὖν ἡ Πίστις μου, ἢ εἰς Χριστόν τὸν ῥύστην.
 Ὅριζει ἔτι ὁ Χριστὸς μ' ἀπόφασιν τελείαν, (β)
 Ποτὲ ἐσεῖς δὲν μπαίνετε στὴν ἄνω βασιλείαν,
 Ἄν ἡ δικαιοσύνη σας ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους
 Δὲν περισσεύση πλειότερο, τόσο πολλὰ δικαίους.
 Ἐγὼ ὁποῦ περισσεύσα κ' ἐκείνους τοὺς τελῶνας,
 Καὶ τοὺς ἀσώτους, καὶ ληστές, καὶ ἀσεβεῖς, καὶ πόρνες,
 Εἶμαι διὰ τῶν οὐρανῶν πλέον τὴν βασιλείαν,
 Ἐκείνην τὴν ἀμόλυντον, ἐκείνην τὴν ἀγίαν;
 Ὅστις, φησί, τὰς ἐντολὰς πάσας διαπεράσει, (γ)
 Δούλον ἀχρεῖον ἑαυτὸν πάλιν νὰ ὀνομάσῃ.
 Ἐγὼ δὲ ὁποῦ ἔκαμα ὄλον τὸ ἐναντίον,
 Πρέπει μου νὰ ὀνομασθῶ βοῦς, ὄνος, χοῖρος, κύων.
 Καὶ ἀπ' αὐτὰ χειρότερος εἶμαι ἐπ' ἀληθείας.
 Διότι λέγει Προφητῶν ὁ μέγας Ἡσαΐας,
 Ἐγὼ βοῦς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὸ παχνί του,
 Καὶ σκύλος τὸν ἀφέντη του ἐν ὄλη τῇ ζωῇ του.
 Ἐγὼ δὲ δὲν ἠθέλησα ποτέ μου νὰ γνωρίσω
 Τὸν Ποιητὴν μου, καὶ Θεόν, νὰ τὸν εὐαρεστήσω.
 Ὅθεν ἐγὼ μόνος ἐγὼ οὐ μόνον ὠμοιώθην
 Τοῖς ἀνοήτοις κτήνεσιν, ἀλλ' ὑπερεκτηνώθην.

(α) Νὰ θαυματουργοῦμεν, ριη'. (β) Νὰ γενοῦμεν δικαίοι, ριβ'.
 (γ) Νὰ ταπεινολογοῦμεν, ριγ'.

Καὶ ὁ Δαβὶδ, μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος, μᾶς φωναρίζει,
 Ὡς ἵππος, καὶ ἡμίονος, καὶ μᾶς ἐδιατάζει.
 Εἰς τὰ ὁποῖα σύνεσις, καὶ γνῶσις οὐδεμία
 Δὲν εἶναι, δὲν εὐρίσκεται, ὅτι δὲν εἶναι χρεῖα.
 Γνῶσις δὲ εἰς τοῦ λόγου μου νὰ εἶναι, εἶναι χρεῖα,
 Ἄλλέως εἶναι κόλασις, καὶ κόλασις βαρεῖα.
 Ὁ Κύριος τὴν κεφαλὴν δὲν εἶχε ποῦ νὰ κλίνη, (α)
 Ὁ οὐρανὸς τὸ σπῆτί του, ἡ γῆ τοῦ ἤτον κλίνη,
 Ἐγὼ ἔχω ὀσπῆτια, καὶ πάλιν δὲν ἀφίνω
 Ἄνθρωπον ἄλλον νὰ ἐμβῆ, καὶ ξένον δὲν τὰ δίνω.
 Πῶς τὸ λοιπὸν ὁ Κύριος νὰ με καταξιώσει,
 Κ' ἐμένα εἰς τὸν οὐρανὸν σπῆτιον νὰ με δώσει;
 Ὁ Κύριος ἐπλήρωσε Χαράτζι (β) στὴν ζωὴν του
 Καίσαρα τὸν Τιβέριον με τὴν προαίρεσίν του.
 Ἐγὼ τὸ ἔχω ἐντροπήν, καὶ ἀγκαλὰ πληρώνω,
 Ὅμως πολλὰ τὸ ἤθελα διὰ νὰ τὸ γλυτώνω
 Καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς αὐτὸ ἦτονε προφητεία,
 Καὶ τοῦ Χριστοῦ μία καλὴ πρόβρῃσις μαρτυρία,
 Ὅτι πῶς οἱ Χριστιανοὶ ἡμεῖς οἱ ἐδικοί του
 Ἐμελλε νὰ τὸ δώσωμεν, ὡς λάτραι γνήσιοί του.
 Ὡς πάλαι καὶ ὁ Ἰσμαὴλ εἶχε τὸ προμηνύσει.
 Τὸν γνήσιον τὸν Ἰσαὰκ ἔστωντας νὰ ξυλίση.
 Ὁ Κύριος γνωρίζωντας πῶς εἶναι νὰ ἐλθοῦσι (γ)
 Νὰ τὸν ἀρπάξη ὁ λαός, δίχως νὰ τοῦ τὸ ποῦσι,
 Διὰ νὰ τὸν ἐκάμουςιν Ἑβραίων βασιλέα,
 Φεύγει, με τοῦτο δείχνωντας, πῶς ἡ τιμὴ φευκταία.

(α) Ἔργα Χριστοῦ, πτωχεία Χριστοῦ, ρκα'. (β) Χαράτζι: Χριστοῦ, ρκβ'. (γ) Μισοδοξ. Χριστοῦ, ρκγ'.

Ἐγὼ ἀνίστως γίνουμουν αὐθέντης τῆς Βλαχίας,
 Καὶ εἰς τοὺς μάγους ἔτρεχα χωρὶς ἀργοπορίας.
 Ὁ Κύριος ἐνήστευσε διὰ φιλανθρωπίαν (α)
 Ἡμέρας τεσσαράκοντα, καὶ τέτοιαν Νηστείαν
 Ἐγὼ οὐδὲ κἂν τριήμερο, οὐδὲ ἡμέραν μίαν,
 Καὶ ἂν νηστεύσω καὶ ποτέ, πλὴν με ἀδημονίαν
 Ὁ Κύριος ἐβρέθηκε πλάνος, δαιμονισμένος, (β)
 Ὁ καὶ αὐτοῖς τοῖς Σεραφεῖμ φρικτὸς δεδοξασμένος.
 Ἐμὲν ἂν δὲν με δώσωσι τὸν τίτλον ποῦ λογιάζω,
 Πολὺ με κακοφαίνεται, θυμῶνω, σκυθρωπάζω.
 Ὁ Κύριος πειράζεται, καὶ πάλιν με Νηστείαν (γ)
 Νικᾷ αὐτὸν τὸν πειρασμόν, ἡμῶν πρὸς νοθεσίαν,
 Ἐγὼ δὲ πειραζόμενος, δὲν θέλω νὰ νηστεύσω,
 Δὲν θέλω νὰ προσευχηθῶ, λοιπὸν πῶς νὰ παλεύσω;
 Ὁ Κύριος τὴν Προσευχὴν (δ) τόσο τὴν ἀγαποῦσε,
 Ὅπ' ἄφινε τοὺς Μαθητὰς πολλάκις, κ' ἐπερνοῦσε
 Ταῖς νύκταις εἰς τὴν Προσευχὴν, καὶ ὁ Δαβὶδ ὁμοίως
 Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας, ναί, προσηύχετο ὁ θεῖος.
 Ἐγὼ δὲ μόλις δύο φοραῖς, μόλις καὶ μετὰ βίας,
 Μετ' ἀμελείας δηλαδή, καὶ ἀθεοφοβίας.
 Καὶ βασιλέας ὁ Δαβὶδ δουλιαῖς με χιλιάδες,
 Ἐγὼ ἡ μύγα δὲ ἐγὼ κἂν οὐδὲ με δεκάδες.
 Ὁ Κύριος ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸν δνον, (ε)
 Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν, ὁ κτίστης τῶν αἰώνων.

(α) Νηστεία Χριστοῦ, ρκδ'. (β) Ὑπομονὴ Χριστοῦ, ρκε'. (γ) Πειρασμὸς Χριστοῦ, ρκς'. (δ) Προσευχὴ Χριστοῦ, ρκζ'. (ε) Καβάλα Χριστοῦ, ρκη'.

Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι, τὸ βδέλυγμα τῶν ὄλων,
 Ὁ καβαλικευόμενος ὑπὸ τῶν διαβόλων.
 Ὁ Κύριός μου ἔκαμε τὸν ἱερόν νικτῆρα. (α)
 Ἐγὼ δὲ ρώτησέ με τί, ἀπὸ αὐτὸν ἐπῆρα;
 Ἐπ' ἀληθείας τίποτες, ἀλλ' ἔμεινα καὶ πάλιν
 Ὁ Κολοῖος ὡς Κολοῖός, μὲ τύφλα μου μεγάλην.
 Ὅχι ποδάρια τινός, ἀλλ' οὐδὲ χέρια νίπτω.
 Πάρεξ ἂν εἶναι τὸ κορμί (τὸ ἀληθὲς μὴ κρύπτω)
 Ὅπου ἐγὼ δι' ἔρωτα σατανικὸν λατρεύω,
 Ἴδιὰ διὰ ἄλλο κοσμικὸν αἷτιον κολακεύω.
 Χριστὸς ὁ Κύριος ἡμῶν, δοξάζω τ' ὄνομά του, (β)
 Καὶ προσκυνῶ Θεότητα, καὶ Ἀνθρωπότητά του·
 Ὡς ἄνθρωπος μὲν ἔφαγε μετὰ τῶν Μαθητῶν του,
 Ὡς δὲ Θεὸς παρέδωκε νῦν τὸ Μυστήριόν του,
 Τὸ ἅγιον, τὸ λατρευτόν, τὸ νὰ τὸν κοινωνοῦμεν,
 Καὶ μὲ αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι νὰ θεοποιηθοῦμεν
 Ὅταν μὲ καθαρότητα, καὶ φόβον κοινωνοῦμεν,
 Ἀλλέως μέλλει βέβαια μέλλει νὰ κολασθοῦμεν.
 Ἐγὼ δὲ καὶ ἀκάθαρτος, καὶ μ' ἀθεοφοβίαν,
 Μέλλει λοιπὸν νὰ κολασθῶ χωρὶς ἀμφιβολίαν,
 Ἐὰν σὺ Παναγία μου καὶ δὲν μὲ ἐλεήσης,
 Ὅπου τὴν σάρκα τῷ Θεῷ αὐτὴν εἶχε δανείσης.
 Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ ἔλεγε, μὴ στήσης (γ)
 Αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν τους, Πάτερ, νὰ τὴν ἀφήσης.
 Ἐγὼ δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ διὰ ταῖς κακίας,
 Κ' ἓνα τζουβάλι ἔδωκα κατάραις, ὑβρισίαις.

(α) Νικτῆρ Χριστοῦ, ρκθ'. (β) Δειπνὸς Χριστοῦ, ρλ'. (γ) Ἀμνη-
 σικακία Χριστοῦ, ρλα'.

Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Σταυρόν, ἐκεῖ καὶ σὺ Μητέρα, (α)
 Καὶ δὲν τὸ εἶχεν ἐντροπήν. ὁ πάσης δόξης πέρα.
 Ἄλλ' εἶχε καὶ τὴν ἐννοιά σου, νὰ μὴ μείνης μονάχη,
 Σὲ δίδ' εἰς τὸν Ἀπόστολον, τὴν ἐννοιά σου ν' ἄχη.
 Ἐγὼ δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἦλθεν ἡ καυμένη·
 Κάτω ἀπὸ τὴν Σκόπελον, καὶ γραῖα, καὶ θλιμμένη.
 Κόρην, καὶ τέσσαρας υἱούς, καὶ τὰ λοιπὰ ἀφῆκε,
 Κ' ἐμβῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ποτὲ δὲν ἔμβηκε.
 Καὶ ἦλθε γιὰ νὰ μὲ ἰδῆ, νὰ μὲ παρηγορήσῃ.
 Κι' αὐτὴ νὰ παρηγορηθῆ, πριχοῦ νὰ τελευτήσῃ.
 Ἔστοντας χρόνους δεκοχτῶ ἐμένα στερημένη,
 Κ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐδέχθηκα, καὶ πέφτει, καὶ πεθαίνει.
 Τὸ εἶχα διὰ ἐντροπήν ὁ ἐντροπιασμένος
 Νὰ μὲ ἰδῆ στὴν φυλακὴν, ὄντας φυλακωμένος.
 Ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν Σταυρόν στὸν ὦμον φορτωμένος, (β)
 Καὶ ὄχι ἀπὸ ἰδρωτα, ἀλλ' αἷμα ἰδρωμένος,
 Ἀνέβαινε τὸν Γολγοθᾶ διὰ νὰ τὸν σταυρώσουν,
 Τοιοῦτον ἐπονείδιστον θάνατον νὰ τοῦ δώσουν.
 Ἐγὼ πηγαίνω νὰ εὐρῶ ἄνθρωπον νὰ γλεντίσω,
 Νὰ παίξω, νὰ γελάσω δέ, καὶ νὰ αἰσχρολογήσω.
 Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Σταυρόν καρφώνεται, κρεμάται,
 Ὁξος, χολὴν ποτίζεται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται.
 Ἐγὼ δὲ εἰς τὰ στρώματα, καὶ μὲ καλὰ κρασία,
 Καὶ τὰ ἀκόλουθα αὐτῶν, λοιπὸν ποῦ σωτηρία;
 Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Σταυρόν ἀπάνω καρφωμένος,
 Ἐγὼ εἰς τὸ μιντέρι δὲ ἀπάνω ξαπλωμένος.

(α) Φροντὶς Χριστοῦ διὰ τὴν Μητέρα, ρλβ'. (β) Πάθη Χριστοῦ,
 Σταύρωσις, ρλγ'.

Ὁ Βασιλεὺς ὄλος πληγαῖς, καὶ καταματωμένος.
 Ἐγὼ δὲ ὄλος αἵματα πτωχῶν, φεῦ, φορτωμένος.
 Ὁ Βασιλεὺς μὲ τοὺς ληστὰς ἀντάμα κρεμασμένος.
 Ἐγὼ ὁ κρεμασμένος δὲ καὶ κλέφτης ξεννοιασμένος.
 Ὁ Βασιλεὺς ὄλος γυμνός, μὲ ἓνα πεστέμαλι,
 Καὶ μὲ ἀκάνθινον, βαβαί, στέφανον στὸ κεφάλι.
 Ἐγὼ δὲ ὁποῦ μ' ἔπρεπε μὲ ἄλυσες δεμένος
 Ἐμπρὸς του ν' ἄμαι, καὶ γυμνός, καὶ τετραχηλισμένος,
 Εἶμ' ἐνδυμένος καὶ λαμπρῶς, καὶ πῶς δὲν μὲ πεθαίνει
 Ἐπ' ἀληθείας ἀπορῶ, ἀλλὰ μὲ ὑπομένει.
 Ὁ Βασιλεὺς πάσχει, πονεῖ, καὶ συμπονεῖ ἢ κτίσις.
 Καὶ τρέμει γῆ, καὶ οὐρανός, καὶ πάσχει πᾶσα φύσις.
 Ὁ Ἥλιος σκοτίζεται, ἀνοίγουν τὰ μνημεῖα,
 Ὡς καὶ ἡ πέτραις σχίζονται, καὶ τρέμουν τὰ στοιχεῖα.
 Ἐγὼ δὲ πάλιν ὁ αὐτός, καὶ τὰ ἀκούω χρόνους
 Τὰ σεπτὰ πάθη τὰ φρικτὰ ἐτοῦτα, καὶ τοὺς πόνους.
 Καὶ δὲν ἐπόνεσα ποτέ, δὲν ἔκοψα τὰ πάθη
 Ὁ ἄνομος, ὁ ἄθεος, λοιπὸν τί θέλω πάθη;
 Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Ναὸν φάλλεται, καὶ ὑμνεῖται,
 Τὸ πάθος του δοξάζεται, καὶ ἐορτολογεῖται.
 Ἐγὼ μὲ τὸ τζιμποῦκι μου, φεῦ τῆς ἀναισθησίας,
 Μὲ τὸ γλυκό, μὲ τὸν καφέ, οὐαὶ τῆς ἀθείας.
 Τί καφέ, λέγω, καὶ γλυκό; καὶ μὲ τὴν ἐρωμένην
 Ἀντάμα παίζω, καὶ γελῶ, ἰδὲς ψυχὴν χαμένην.
 Καὶ μὴ γὰρ τοῦτο μοναχό; καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν μου
 Κρίνομαι, καὶ τὸν ἐτραβῶ, σὰν σκύλον, σὰν ἐχθρόν μου.
 Τὴν ἐχθραν ἔχω ἀδελφὴν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν,
 Τὸν φθόνον δὲ πατέρα μου, μητέρα τὴν πορνείαν,

Τὰ δέρματα διὰ στολὴν τοὺς λίθους διὰ πλοῦτον,
 Διὰ τιμὴν, διὰ χαρὰν, πλῆθος κακῶν τοσοῦτων
 Ὅσα κακὰ ἐπαριθμεῖ Κανώνας ὁ μέγας,
 Ὅλα ἐγὼ τὰ ἔκαμα μόνος, καὶ ὄχι ἄλλος.
 Ὅλας ἐγὼ τὰς ἔκαμα ἐκείνας τὰς κακίας
 Ἐπ' ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς πλαστολογίας.
 Ἄξιός εἰμαι τὸ λοιπὸν θανάτου αἰωνίου,
 Μάρτυρας δὲν χρειάζομαι τοῦ ἐδικοῦ μου βίου.
 Ἀνάξιός ζωῆς εἰμί, προσκαίρου, αἰδίου,
 Μονάχος μου ἐπὶ παντὸς τὸ λέγω κριτηρίου.
 Καλὸν κατὰ ἀλήθειαν ἦτον ἂν δὲν γεννούμεν,
 Ἡ γεννηθεῖς, καὶ βαπτισθεῖς, ἂν δὲν ζωογονούμεν.
 Ἀνάθεμα τὴν γνῶσι μου, ἀνάθεμα τὴν ὥρα,
 Ὅπου ἐγὼ γεννήθηκα, κινδυνεύω τώρα.
 Καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ, καὶ νὰ χαθῶ ἀθλίως,
 Νὰ κολασθῶ παντοτινᾶ, νὰ καίωμ' αἰωνίως.
 Χριστέ μου, Παναγία μου, ἡ διορθώσατέ με,
 Ἡ τὴν ζωὴν μου κόψετε, καὶ θανατώσατέ με,
 Διότι ζῶ διὰ κακό, διὰ περισσοτέραν
 Ἐπ' ἀληθείας κόλασιν, ἀλλὰ καὶ βαρυτέραν.
 Ὁ Κύριος γεννήθηκε γιὰ νὰ μ' ἀναγεννήσῃ,
 Βαπτίσθη περιτμήθηκε γιὰ νὰ μ' ἀνακαινίσῃ.
 Ὁ Κύριος ἐδίδαξε γιὰ νὰ μὲ στερεώσῃ,
 Ἐθαυματούργησε πολλὰ γιὰ νὰ μὲ θαυμαστώσῃ.
 Ὁ Κύριος ὑβρίθηκε διὰ νὰ μὲ τιμήσῃ,
 Ῥαπίσθηκεν, ἐδάρθηκε, γιὰ νὰ μ' εὐεργετήσῃ.
 Ὁ Κύριος σταυρώθηκε γιὰ νὰ μὲ ἀνυψώσῃ,
 Ἀπέθανεν, ἐτάφηκε, διὰ νὰ μὲ ζωώσῃ.

Ἄνεστη, ἀνελήφθηκε, διὰ νὰ μ' ἀφθαρτίσῃ.
 Τὸ Πνεῦμά του ἀπέστειλε διὰ νὰ μὲ σοφίσῃ.
 Κατέβη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς διὰ νὰ μ' ἀνεβάσῃ,
 Εὐγῆκεν ἀπ' τὸν θρόνον του διὰ νὰ μὲ θροναίσῃ.
 Πᾶσι τὰ πάντα γέγονε διὰ νὰ μὲ κερδήσῃ,
 Θεὸς ἄνθρωπος ἔγινε, Θεὸν νὰ μὲ ποιήσῃ.
 Ἐγὼ εἰς ταῦτα τί νὰ πῶ, εἰμή, Ἐλέησόν με,
 Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ οὕτω ποιήσόν με.
 Διὰ νὰ μὴ ματαιωθῇ τόση οἰκονομία,
 Ὅπου γιὰ μένα ἔγινε, ναί, Ἰησοῦ, Μαρία.
 Ὁ Ἰωάννης (α) κορωνίς ὄλων μας τῶν Ἁγίων,
 Τελειώσις τῶν ἀρετῶν ὄλων τῶν ἐπιγείων.
 Καὶ ἀποκεφαλίζεται διὰ χειρὸς δημίου,
 Καὶ δῶρον δίδεται ἐνὸς ἀχρείου κορασίου.
 Ἐγὼ τὸ ἐναντίον δέ, ἴσος τῶν δαιμονίων,
 Τελειώσις ἀμαρτιῶν καὶ τῶν ὑποχθονίων.
 Καὶ φυλακίζομαι ἐδῶ, καὶ βλασφημῶ, γογγύζω.
 Τί ἀπανδέχω τὸ λοιπόν, ἐγὼ πλὴν τί ἐλπίζω.
 Ὁ Ἰωάννης (β) δεῦτερος στ' ὄνομα, καὶ τὴν χάριν,
 Καὶ πάλιν ἐκατάστησε τοῦ λόγου του λουτράρη.
 Εἰς τὸ λουτρὸ ἐδούλεψε τρεῖς χρόνους λογιάζω,
 Καὶ ὅταν τὸ συλλογισθῶ, θαυμάζω, καὶ τρομάζω.
 Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι, ἢ βρώμα, ὁ ἀχρεῖος,
 Νὰ γίνω δοῦλος κανενός, νὰ ἐγγιχθῶ τελείως.
 Ὁ Παῦλος (γ) τί δὲν ἔπαθε; τοῦτος ἐφυλακίσθη,
 Διώχθηκ', ἐλιθάσθηκεν, ἐδέθη, ἐρραβδίσθη,

(α) Πρόδρομος, ρλδ'. (β) Θεολόγος, ρλε'. (γ) Παῦλος, ρλε'.

Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ ἔκαμε τῆς θαλάσσης,
 Κοντολογῆς ἐπέρασε διὰ παιδείας πάσης.
 Ἄνθρωπος διὰ οὐρανοὺς, ἄνθρωπος δι' Ἀγγέλους,
 Καθὼς ἐφάνη ἀπ' ἀρχῆς μέχρις αὐτοῦ τοῦ τέλους.
 Ἐγὼ δὲ ἄξιος αὐτῶν ὄλων τῶν παθημάτων,
 Διὰ τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, τῶν τόσων μου πταισμάτων,
 Τί κακὸν ἔπαθα ποτέ; τί εἶδα στὸν καιρὸν μου;
 Ἐφαγα ἓνα ράπισμα ποτὲ γιὰ τὸν Χριστὸν μου;
 Ὁ Αὔγαρος (α) εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔρωτα ἐτρώθη,
 Ὅθεν μὲ τὴν εἰκόνα του εὐθὺς ἐξελεπρώθη.
 Ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ὄντας ὑστερημένος,
 Εὐρίσκομαι κατὰ ψυχὴν πάντοτε λεπρωμένος.
 Μ' ὄλον ὅπου καθημερνᾶ, καὶ θέρος, καὶ χειμῶνα
 Τὴν σεβασμίαν τοῦ Χριστοῦ ἐγὼ βλέπω εἰκόνα.
 Ἐχῶντας καὶ εἰκόνας δέ, Χριστοῦ, καὶ Παναγίας,
 εἰκόνων ἐγκαλλώπισμα, τέρας ἐπ' ἀληθείας.
 Ἐκεῖνο τὸ Ἀνδρόγυνο, γιατί εἶχε κρατήσῃ (β)
 Μέρος ἀπὸ τὸ πρᾶγμά του, ὅπ' οὐχε τὸ πουλήσει,
 Εὐθὺς εἰς τὸ ποδόρια Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου
 Ἐπεσεν, ἐξεψύχησεν, ἐμπρὸς ὄχλου παμπόλλου.
 Ἐγὼ ὅπου δὲν πούλησα, οὔτε πουλῶ νὰ δώσω
 Τίποτε εἰς τὸν Κύριον, σὰν πῶς νὰ τελειώσω;
 Γεώργιος, Δημήτριος, (γ) γυναῖκες, καὶ παιδία,
 Ἰουλίττα, καὶ Κήρυκος, σωστήμου μαρτυρία,
 Τὰς σάρκας νὰ ξεσχίσουσι, τὸ αἷμά τους νὰ χύσουν,
 Σπεύδουσι, τρέχουσι, διψοῦν, τὴν Πίστιν νὰ τιμήσουν,

(α) Αὔγαρος, ρλζ'. (β) Ἀνανίας, καὶ Ζακείρα, ρλη'. (γ) Γεώργιος, Δημήτριος, Κήρυκος, Ἰουλίττα, ρλε'.

Ἐγὼ καὶ ἄνδρας, καὶ σωτὸς κατὰ τὴν ἡλικίαν,
 Καὶ σέβομαι, μὲν, καὶ τιμῶ τὴν Πίστιν τὴν ἰδίαν.
 Δὲν ἔχω δὲ προαίρεσιν, καὶ γνώμην παρομοίαν,
 Δὲν ἔχω μίαν μὲ αὐτοῦς, καὶ τὴν αὐτὴν καρδίαν.
 Ὅθεν αὐτοὶ ν' ἀκούσωσι μέλλουν φωνὴν τὴν θείαν,
 Δεῦτε κληρονομήσατε τὴν θείαν βασιλείαν.
 Ἐγὼ μέλλει ν' ἀκούσω δέ, ἐτοῦτος μὲ τὰ χεῖλη,
 Μὲ λόγους μόνον μὲ τιμᾶ, ἢ καὶ μὲ τὸ κονδῆλι.
 Ἡ δὲ καρδία ἀπ' ἐμοῦ πολλὰ μακρὰν ἀπέχει,
 Καὶ εἰς τὴν βασιλείαν μου λοιπὸν μέρος δὲν ἔχει.
 Ἐὰν ἐσὺ βασίλισσα καὶ δὲν μὲ βοηθήσῃς,
 Καὶ τὸν Κριτὴν μου, καὶ υἱὸν σόν, δὲν τὸν δυσωπήσῃς.
 Ἀντώνιος (α) πανάρετος, καὶ σὰ ν' ἄχε ξεχάσῃ
 Τὰς τόσας του τὰς ἀρετάς, ἃς ἴσχυσε νὰ φθάσῃ.
 Ἡ σὰ νὰ ἦταν λιγισταίς, δὲν ἐφθάναν νὰ δώσουν
 Τὸν οὐρανὸν στοῦ λόγου του, καὶ μηδὲ νὰ τὸν σώσουν.
 Ἐκ τῆς ἐρήμου ἔτρεξεν, ὡς Ἐλαφος διψῶσα,
 Νὰ χύσῃ (ὄχι δὲ νὰ πιῇ) τὸ αἷμα ἀγαπῶσα.
 Ἐκ τῆς ἐρήμου ἔδραμε, λέγω, νὰ μαρτυρήσῃ,
 Ἄν ὁ Θεὸς δὲν ἤθελεν αὐτὸν τὸν ἐμποδίσῃ.
 Ἐγὼ δὲ ἴχνος ἀρετῆς δὲν ἔχω στὴν καρδίαν.
 Καὶ βλέπω πῶς ὑβρίζουσι Πίστιν μου τὴν ἀγίαν.
 Ἐτόλμησα δέ, τολμηρὸς εἰς τὴν κακίαν μόνον,
 Ποτὲ νὰ παρῆρσιασθῶ μὲ ζῆλόν μου καὶ πόνον;
 Νὰ πῶ κὰν τὴν ἀλήθειαν, μὲ λόγον νὰ συστήσω,
 Τοὺς ὑβριστάς ν' ἀντισταθῶ, δίχως νὰ μαρτυρήσω;

(α) Ἀντώνιος, ρμ'.

Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος, (α) τοῦ Κόσμου.
 Οἱ ἀναγκαῖοι ἄνθρωποι, τὸ φῶς τῆς Πίστεώς μου,
 Ἐγραψαν τόσας συμβουλὰς ἀρίστας νοουθεσίας,
 Κ' ἔδωκαν εἰς τοῦ λόγου μου τόσας παραγγελτίας.
 Ἐγὼ ἐπῆρα ἀπ' αὐτὰς παντάπασι καμμίαν;
 Ἄλλαξα γνώμην παντελῶς; ἄφηκα τὴν κακίαν;
 Ἄφ' οὗ τὰς ἐδιάβασα τοσαύκις καὶ τὰς εἶδα,
 Ἐκλείσα τὰ ἄφτία μου, καθὼς τὰ κλεῖ Ἀσπίδα.
 Τοῦ Γρηγορίου ἀδελφὸς Καισάριος (β) ὑπάρχων,
 Σκύλου δὲ Ἰουλιανοῦ καὶ ἱατρός, καὶ ἄρχων,
 Ἐδιαλέχθη μετ' αὐτοῦ, κ' εἶχε τὸν στηλιτεύσει.
 Δίχως νὰ τὸν ἐφοβηθῇ, ἢ νὰ τὸν κολακεύσῃ.
 Δοξάζωντας τὴν τοῦ Χριστοῦ Θεοῦ ἡμῶν λατρείαν,
 Καὶ ἀτιμάζωντας πολλὰ τὴν εἰδωλολατρείαν.
 Ἐγὼ ὁ συνωνόματος αὐτοῦ ἀλλ' ἀναξίως,
 (Διότι ποῦ ὁ Ἅγιος, καὶ ποῦ ἐγὼ ἀχρεῖος).
 Ἄν ἤθελα διαλεχθῆ, τί ἤθελα λαλήσω;
 Ἄρά γε ἤμουν τὸν Χριστὸν καλὸς νὰ βοηθήσω;
 Σπυρίδων (γ) δι' ἀπλότητα τοὺς ὄφεις μεταβάλλει,
 Μὲ τοὺς νεκροὺς συνομιλεῖ, μὲ τοὺς Ἀγγέλους ψάλλει.
 Ἐγὼ γιὰ πονηρίαν δὲ εἰς ὄφιν μετεβλήθην,
 Ἀπέθανα κατὰ ψυχὴν, δαίμοσιν ἐκολλήθην.
 Νικόλαος (δ) τόσο πολὺς κρίνεται καὶ δοκεῖται,
 Ὅστε ὁποῦ ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ σοῦ φιλοδωρεῖται.
 Ἐγὼ καὶ τὰ χαρίσματα, τὰ ἐκ Θεοῦ δομένα
 Τοὺς διαβόλους τάδωκα, ἀλλοίμονο σ' ἐμένα.

(α) Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος, ρμκ'. (β) Καισάριος, ρμβ'.
 (γ) Σπυρίδων, ρμγ'. (δ) Νικόλαος, ρμδ'.

*Ο Κωνσταντίνος (α) βασιλεύς, καὶ τόση ἀγιότης,
 Καὶ ὅλος δὲ ἀσύγκριτος πραότης, ταπεινότης.
 *Εγὼ ὁ συνωνόματος αὐτοῦ ἀλλ' ἀναξίως,
 (Διότι ποῦ ὁ *Ἅγιος, καὶ ποῦ ἐγὼ ἀχρεῖος).
 *Εγὼ λέγω τὸ κνώδαλο, καὶ τόση ἀχρειότης,
 Καὶ πάλιν περηφάνεια, καὶ ὅλος αὐστηρότης.
 *Ο μέγας Θεοδόσιος, (β) καὶ μνήμης αἰωνίας,
 Καὶ πάλιν ἀποβάλλεται ἔξω τῆς *Ἐκκλησίας.
 *Εγὼ ἐλαχιστότατος, καὶ μνήμης οὐδὲ μίας,
 Εἶναι νὰ μὴν ἀποβληθῶ τῆς ἄνω *Ἐκκλησίας;
 *Ἡ Αἴγυπτιὰ ἦτονε πολὺ πόρνη Μαρία (γ),
 Ζήσασα χρόνους εἴκοσι κοντὰ ἐν τῇ πορνείᾳ.
 *Ἐζῆσε μετὰ ταῦτα δὲ χρόνους σωστοὺς σαράντα,
 *Ὅποῦ τὴν ἐξεπλάγησαν καὶ *Ἄγγελοι, καὶ πάντα.
 *Εγὼ καὶ ἐζῆσα, καὶ ζῶ, ἐν ἀμαρτίᾳ μόνῃ,
 *Ὅθεν μὲ κλαῖν οἱ *Ἄγγελοι, καὶ μὲ γελοῦν δαιμόνοι.
 *Ἡ Νινευὴ (δ) ἀμαρτωλὴ ἦτον καὶ τούτῃ λίαν,
 *Ὅμως ἐμετανόησε μετάνοιαν τελείαν.
 Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἡμαρτον, κ' ἐνήστευσαν καὶ ζῶα,
 Καὶ βρέφη ἀναμάρτητα, καὶ νήπια ἄθῳα.
 *Εγὼ τὰς ἀμαρτίας τῆς ὅλας τὰς ἐμιμήθην,
 Τὴν δὲ μετάνοιαν αὐτῆς ὅλως οὐκ ἠβουλήθην.
 Εἰς τρεῖς ἡμέρας τὸ λοιπὸν τούτῃ ἐσυγχωρήθην,
 *Ἀντὶς νὰ καταποντισθῇ, αὕξησεν, εὐλογήθην,
 Χρόνους ἐγὼ ἐξήντατρεῖς μὴ συγκεχωρημένος,
 *Ὡς μὴ νηστεύων, μὴ πενθῶν, μὴ μετανοημένος.

(α) Κωνσταντίνος, ρμε'. (β) Θεοδόσιος, ρμς'. (γ) Μαρία, ρμζ'.
 (δ) Νινευή, ρμη'.

Οἱ *Ἕλληνες (α) ἀληθινᾶ ἦταν πεπλανημένοι,
 Καὶ νόμους τοὺς Μωσαϊκοὺς δὲν εἶχαν οἱ καϊμένοι.
 Πολλοὶ δ' ἐπολιτεύοντο ἐννόμως καὶ ἐζοῦσαν,
 Καὶ τὰ τοῦ νόμου ἄνομοι ἔκαναν, ἐποιοῦσαν.
 *Εγὼ δὲ καὶ ὁ Χριστιανός, καὶ νομοθετημένος,
 Καὶ ἄφοβα παρανομῶ, καὶ ζῶ ὡς πλανημένος.
 *Ἐπεσεν ἡ περήφανη *Ῥωμαίων Βασιλεία (β),
 Κ' ἐχάθηκεν ὁ πλοῦτός τῆς, ἡ δοξα, κ' ἡ σοφία.
 *Ἡ μύτη μόνον ἔμεινεν, ἡ ὑπερηφάνια,
 *Ἐπεσα τώρα καὶ ἐγὼ παραχωρήσει θεία.
 *Ἐμείνα γιῶτα μοναχῇ, ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων
 *Ἡ μύτη μου δὲν ἔπεσεν ἡ μύτη μου στὸν τόπον.
 Πῶς νὰ ἐλθῶ λοιπὸν Χριστέ ἐγὼ νὰ κατοικήσω
 Εἰς τὰ βασίλεια τὰ σά, καὶ νὰ διαιωνίσω,
 Γεμάτος περηφάνειαν, καὶ πᾶσαν ἀμαρτίαν;
 *Ὅποῦ ἀκούω τὸν Δαβὶδ, λέγει μὲ ψαλμωδίαν:
 Τίς παροικήσει Κύριε ἐν τῷ σκηνώματί σου;
 *Ἡ τις κατασκηνώσει δὲ ἐνδον τοῦ Παραδείσου;
 Ἡρεξ ὄπορευόμενος ἄμωμος μὲ εἰρήνην,
 Καίγε ὁ ἐργαζόμενος πάντα δικαιοσύνην,
 Καὶ ὁ λαλῶν ἀλήθειαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν,
 Καὶ δὲν ἔχει στὴν γλῶσσάν του δόλον καὶ πανουργίαν.
 Καὶ ὅποῦ δὲν ἐποίησε κακὸν εἰς τὸν πλησίον,
 Καὶ δὲν κατηγορήθηκεν εἰς ὄλον του τὸν βίον.
 Καὶ δὲν ψηφᾶ, καταφρονεῖ τοὺς πονηρευομένους,
 *Ἀλλὰ δοξάζει, καὶ τιμᾶ τοὺς θεοφοβουμένους.

(α) Ἕλληνες, ρμθ'. (β) Βασιλεία *Ῥωμαίων, ρν'.



Καὶ τάζει τοῦ πλησίον του, τάζει, καὶ τοῦ ἁμώνει,
 Δὲν ἀθετεῖ τὸν ὄρκον δέ, ἀλλὰ τὸν τελειώνει,
 Καὶ τὸ ἀργύριον αὐτοῦ μὲ τόκον δὲν τὸ βάνει,
 Καὶ δῶρα ἐπ' ἀθώοις δὲ ποτέ του δὲν λαμβάνει.
 Ὅποιων ταῦτα, ἔρχεται εἰς τὸν Παράδεισόν σου,
 Εἶπε μὲ στόμα τοῦ Δαβὶδ Πνεῦμα τὸ ἅγιόν σου.
 Ἐγὼ δὲ ὁποῦ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔκαμα κανένα,
 Καθὼς ἐσὺ καλῆτερα ἤξεύρεις ἀπ' ἐμένα.
 Εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ Χριστέ γιὰ τὸν Παράδεισόν σου;
 Ἄγχαλὰ μέγα καὶ πολὺ τὸ πλῆθος οἰκτιρῶν σου.
 Μεγάλῃ δὲ καὶ τῆς Μητρὸς τῆς σῆς ἡ μεσιτεία,
 Καὶ ἀμετάθετος αὐτῆς ὁ λόγος, ἡ πρεσβεία.
 Καὶ ἂν ὁ δράκων δύναται μὲ τὴν οὐρὰ νὰ σύρῃ,
 Τὸ τρίτον τῶν τοῦ οὐρανοῦ Ἄστέρων, καὶ νὰ φθείρῃ,
 Τῶν ἐναρέτων δηλαδὴ, ὁποῦ ἐφωταυγοῦσαν,
 Ὡς ἄστρα, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔτζι τοὺς ἐθαβροῦσαν,
 Ἐγὼ οὖν πῶς νὰ μὴ συρθῶ; ἢ ποῦ νὰ ἀκουμπήσω,
 Μέσα στὸν σκοτεινὸμορφον ἄδην νὰ μὴ χρημνίσω;
 Ὅποῦ τὰ ἔργα τοῦ φωτὸς μισῶ δι' ἀγνωσίαν,
 Καὶ ἀγαπῶ τὰ σκοτεινὰ διὰ φιληθρονίαν.
 Τὸν Μανασσῆ (α) θαυμάζομεν εἰς τὰς παρανομίας,
 Διότι ἔκαμε πολλὰς ὑπὲρ πολλοὺς κακίας.
 Ἐδῶναι περισσότεραις πολλὰ ἐπ' ἀληθείας,
 Δὲν γράφω γιὰ ταπείνωσιν πλαστὰς κενολογίας.
 Καὶ κἄν ἐκεῖνος ἦτονε μὲ κράτος βασιλείας,
 Καὶ ὄχι ψοροάρχωντας τῆς Βλαχομπογοδανίας.

(α) Μανασσῆς, ρνα'.

Μάλιστα ἐβασίλευσε χρόνους πενήντα δύο
 Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὡς λίγοι ἐν τῷ βίῳ.
 Διὸ καὶ ἠξιώθηκεν αὐτὸς τῆς μετανοίας.
 Ἐγὼ δὲ ἂν ἀξιωθῶ, εἶν' ὄλο τῆς Προνοίας.
 Καὶ ἂν ὁ Ἡλιόδωρος (α) εἶχεν ἀποτολμῆσαι
 Τῶν Ἰουδαίων τὸν ναὸν νὰ Ἱεροσολήσῃ.
 Ἐγὼ μὴ γὰρ δὲν τόκαμα καὶ τόδε πρὸς τοῖς ἄλλοις;
 Ὡ εὐσπλαχνίας σου Χριστέ, ὦ ἀνοχῆς μεγάλης.
 Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁποῦ ποτέ εἰς τὸν Ναὸν ἐμβῆκα,
 Καὶ θαῦμα πῶς καθὼς αὐτός, κ' ἐγὼ κακὰ δὲν βγῆκα.
 Κ' ἔσκαψα, κ' ἐκατέσκαψα, φεῦ, χάριν τῶν χρημάτων,
 Τῶν ἀκοιμήτων τοῦ Θεοῦ ὀρόντων με ὁμμάτων.
 Καὶ κἄν ἐκεῖνος ἀσεβῆς, δὲν ἦτον Ἰουδαῖος,
 Ἐγὼ δὲ τάχα εὐσεβῆς, ὀρθόδοξος, Ῥωμαῖος.
 Ἄμῃ ἐκεῖνο τὸ κακόν, τὸ ἄρρητον ἐν βίῳ (β),
 Ὅποῦ ἐσὺ Κόρη, κ' ἐγὼ ἤξεύρομεν οἱ δύο.
 Πόσων ταρτάρων, καὶ πυρῶν καὶ ἄδων, καὶ σκωλήκων,
 Ἦτον, καὶ εἶναι ἄξιον, δίκαιον, καὶ καθήκον;
 Βέβαιος εἶμαι πῶς περνᾷ τῆς γυναικὸς ἐκείνης,
 Ἐκεῖν' ὁποῦ δὲν ἔλεγεν ὑπὸ πολλῆς αἰσχύνης.
 Καὶ ὅμως ὁ Βασίλειος στὸν τάφον του πηγαίνων,
 Τὸ ἔλυσε, τὸ ἔσβυσε, εἰς τὸ χαρτὶ γραμμένον.
 Καθὼς ἐσὺ Βασίλισσα, ὄνομα λατρευτόν μου,
 Πιστεύω πῶς νὰ ἔλυσεσ τοῦτο τὸ ἐδικόν μου.
 Μὰ διατὶ τόσας πολλὰς ῥήσεις, καὶ ἱστορίας
 Τῆς Παλαιᾶς, καὶ τῆς Καινῆς γράφω Γραφῆς τῆς θείας,

(α) Ἡλιόδωρος, ρνβ'. (β) Γυνή, Βασίλειος, ρνγ'.

Ὁ παραβάτης ἀπασῶν θεοφιλῶν, καὶ θείων
 Ῥήσεων, καὶ ἱστοριῶν, φύλαξ τῶν ἐναντίων;
 Εἰς ἓνα δίστιχο νὰ πῶ ἀνελλιπῶς τελείως,
 Νὰ περιγράψω τίς εἰμί, καὶ ἀληθῶς κυρίως.
 Κατὰ τὴν Πίστιν μου Χριστός, ἢ εἰς τῶν Ἀποστέλων,
 Κατὰ τὰ ἔργ' ἀντίχριστος, ἢ εἰς τῶν διαβόλων.
 Οὕτως ἐγὼ Κυρία μου τὸν ἑμαυτὸν μου κρίνω,
 Τοιαύτην τὴν ὑπογραφὴν ἐγὼ ἀτός μου δίνω.
 Καὶ ἔχω τὴν προαίρεσιν, τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν
 Εἰς ἅπασαν ἀσέβειαν, εἰς πᾶσαν ἁμαρτίαν.
 Ἄν εἶχα καὶ τὴν δύναμιν, ὁμοῦ καὶ εὐκολίαν,
 Καθὼς ἔχω τὴν θέλησιν, ὁμοῦ καὶ προθυμίαν,
 Τὰ ὅσα κακὰ ἐγιναν ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ Κόσμου,
 ἠθελὰ βεβαιότατα τὰ κάμω μοναχός μου,
 Πόση πληθὺς κολάσεων λοιπὸν ἐμένα μέλλει;
 Καὶ τίς ἐμὲ λυτρώσεται; τίς νὰ μὲ σώσῃ θέλει;
 Χριστός; καὶ εἶναι ὁ Κριτής, καὶ ὁ Κριτής παιδεύει,
 Εἶναι ἀπροσωπόληπτος, τὸ δίκαιον γυρεύει.
 Οἱ Ἄγγελοι; καὶ δὲν μποροῦν τοῦτο νὰ κατορθώσουν,
 Οὐδὲ οἱ πάντες Ἅγιοι ἐμένα νὰ μὲ σώσουν,
 Μόνη λοιπὸν Κυρία μου σὺ νὰ μὲ σώσῃς μέλλεις,
 Ὅτι σὺ μόνη ἀληθῶς καὶ δύνασαι, καὶ θέλεις.
 Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς εἶπε τὸν χασνεδάρην,
 Νὰ δώσῃ τὸν Ἀνάξαρχον Φιλόσοφόν του χάριν,
 Ὅσ' ἄσπρα ζητήσ' ἠθελεν, αὐτὸς εἶχε τολμήσει
 Σωστὰ πουγγία ἑκατὸν ἄσπρα νὰ τοῦ ζητήσῃ.

Ὁ Καμαράσης, (α) ὡς πολλά, ὑπῆγε νὰ ρωτήσῃ.
 Δός του τα, ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε χωρὶς ν' ἀργήσῃ.
 Πῶς ἔχει φίλον γὰρ αὐτὸς πολλὰ καλὰ γνωρίζει,
 Ὅπου καὶ θέλει, καὶ μπορεῖ, κι' ὅσα ζητεῖ, χαρίζει.
 Πολλῶ μᾶλλον Βασίλισσα σὺ δύνασαι, καὶ θέλεις.
 Μόνη λοιπὸν Κυρία μου σὺ νὰ μὲ σώσῃς μέλλεις.
 Διότι καὶ δυσώπησις εἶσαι κριτοῦ δικαίου,
 Καὶ παντὸς Κόσμου ἰλασμός, καὶ παλαιοῦ, καὶ νέου.
 Καὶ δὲν εἶναι ἀμάρτημα στὸν Κόσμον καὶ κακία,
 Ὅπου σὺ νὰ μὴ δυνηθῇς νὰ λύσῃς Παναγία.
 Ἐλαβες δὲ παρὰ Θεοῦ ταύτην τὴν ἐξουσίαν,
 Ὡς μόνη ἀναμάρτητος, μόνη χωρὶς κακίαν.
 Καὶ δι' αὐτὴν τὴν παντελεῖ σὴν ἀναμαρτησίαν
 Ἐγέννησες καὶ τὸν Κριτὴν, πρὸς τί; πρὸς σωτηρίαν.
 Μόνη λοιπὸν Κυρία μου σὺ νὰ μὲ σώσῃς μέλλεις,
 Ὅτι σὺ μόνη ἀληθῶς καὶ δύνασαι, καὶ θέλεις.
 Ἴνα δοξάζω, καὶ ὑμῶ τὴν ἀγαθότητά σου,
 Καὶ θεωρῶ, καὶ προσκυνῶ τὴν ὠραιότητά σου.
 Συνών, συνευρισκόμενος, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων,
 Τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
 Εἰς τὴν σκηνὴν τὴν θαυμαστὴν Θεοῦ τοῦ Τρισαγίου,
 Καὶ εἰς τὸν οἶκον τὸν λαμπρὸν φωτὸς τοῦ Τρισηλίου,
 Πατρός, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, Τριάδος ἀχωρίστου.
 Ἐνδὲ δὲ μόνου καὶ ἀπλοῦ Κυρίου τοῦ ὑψίστου.
 Ὅπου ὁ Κόσμος ἀπ' αὐτὸν ἐγέννηκεν, ἐφάνη (β),
 Ὅπου χιλίους σὰν αὐτὸν ἔτι μπορεῖ καὶ κάνει.

(α) Καμαράσης καὶ χασνεδάρης τὸ αὐτό. (β) Θεολογία.

Ὅπου ὁ Κόσμος εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀτενίζει,
 Καθὼς στὴν μάννα τὸ παιδί, καὶ τὴν τροφήν ἐλπίζει.
 Ὅπου κρατεῖ τοὺς δαίμονας, ἀμὴ τὸν ἐχαλοῦσαν,
 Καθὼς τὸ ἐκαυχῆθηκαν, καὶ τὸ ἐμελετοῦσαν.
 Ὅπου ποτὲ τὸν Κόσμον του δὲν παύει νὰ μανθάνη,
 Ὅπου ποτὲ του κούρασιν, καὶ κόπον δὲν λαμβάνει.
 Ὅπου τὸ πᾶν τὸ ἐκτίσει μόνον μὲ νόημά του,
 Ὅπου τὰ σύμπαντα βαστᾷ δι' ἀγαθότητά του.
 Ὅπου τὰ σύμπαντα κινεῖ, αὐτὸς δὲ δὲν κινεῖται,
 Ὅπου τὸ πᾶν μεταποιεῖ, καὶ δὲν μεταποιεῖται.
 Ὅπου τὰ πάντα δύναται εὐθύς νὰ τὰ χαλάσῃ,
 Ὅπου ἡ γῆ δὲν τὸν χωρεῖ, ἀχώρητος τοῖς πᾶσι.
 Ὅπου ὁ μέγας οὐρανὸς δὲν τὸν περιλαμβάνει,
 Ὅπου παντοῦ καὶ ἐν ταυτῷ ὡς ἐν ῥιπῇ προφθάνει.
 Ὅπου ποτὲ κανένας νοῦς δὲ τὸν καταλαμβάνει,
 Ὅπου κανένα μυστικὸ ποτὲ δὲν τὸν λανθάνει.
 Ὅπου τὸν τρέμ' οὐρανός, ἡ γῆ, καὶ τὰ στοιχεῖα,
 Δαίμονες, Ἄγγελοι, ἡμεῖς, καὶ πάντα τὰ θηρία.
 Ὅπου ποτὲ δὲν γίνεται πρᾶγμα χωρὶς νὰ θέλῃ,
 Ὅπου γνωρίζει τὰς ἀρχὰς τῶν ὄλων, καὶ τὰ τέλη.
 Ὅπου δὲν εἶναι ἀπ' αὐτὸν ἄλλος Θεὸς κανένας,
 Αὐτὸς πρῶτος καὶ ὕστερος, αὐτὸς μόνος καὶ ἕνας.
 Ὅπου δὲν ἔλαβεν ἀρχὴν, ὅπου δὲν ἔχει τέλος,
 Ὅπου δὲν ἄλλαξε ποτέ, τὸ τῶν Ἄγγέλων μέλος.
 Ὅπου τὸν παραστέκονται μυρία μυριάδες·
 Ἄγγελοι ἀστραπόμορφοι, καὶ φέγγουν σάν λαμπάδες.
 Ὅπου τὸν ἀναμένουσι χίλια χιλιάδες,
 Δίκαιοι, καὶ ἁμαρτωλοί, καὶ τρέμουν σάν φονιάδες.

Ὅπου οὐδὲ χορταίνουσιν, οὐδὲ ποτὲ νυστάζουν,
 Μυρία μυριάδες χρόνους νὰ τὸν κυτάζουν.
 Ὅπου μακρὰν, ὅπου κοντὰ, κοντὰ εἰς τοὺς Δικαίους,
 Μακρὰν ἀπ' τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀθέους.
 Ὅπου γλυκός, ὅπου πικρός, πικρὸς στοὺς παρανόμους,
 Γλυκός, καὶ σφόδρ' ἀγαπητὸς εἰς τοὺς καλοὺς, ἀμώμους.
 Ὅπου ὁ Ἥλιος αὐτὸς σκοτίζεται ἐμπρὸς του,
 Ὅπου ταῖς πέτραις, τὰ βουνα, τὰ τρώγει ὁ θυμὸς του.
 Ὅπου ἡ δόξα του ἡ πολλή, ἡ δύναμις μεγάλη,
 Ἄπειρος ἡ σοφία του, ἀμέτρητα τὰ κάλλη.
 Ὅπου ἡ ἀγαθότης του, καὶ ἡ φιλάνθρωπία,
 Ἄνείκαστος, ἀνίκητος εἶναι, καὶ αἰωνία.
 Ὅπου ἡ βασιλεία του ὑπάρχει παγκοσμία,
 Καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια ἄφραστος θαυμασία,
 Ὅπου ἐγὼ αὐτὸν τολμῶ καὶ ἐπαινῶ, δοξάζω,
 Τί εἶναι δὲ δὲν ἐννοῶ, φρίττω δέ, καὶ θαυμάζω.
 Πῶς εἶναι τὸ πιστεύομεν, τί εἶναι δὲν νοοῦμεν,
 Καὶ εἶτι καὶ ἂν λέγωμεν τί εἶναι δὲν ξηγοῦμεν.
 Εἶναι ἀρχὴ ὑπὲρ ἀρχὴν, πέρασ ὑπὲρ πᾶν πέρασ,
 Νοῦς ὑπὲρ νοῦν, φῶς ὑπὲρ φῶς, καὶ γέρας ὑπὲρ γέρας.
 Εἶναι ζωὴ ὑπὲρ ζωὴν, αἰὼν ὑπὲρ αἰῶνα,
 Ἐφεσις ὑπὲρ ἔφεσιν, λαγὼν ὑπὲρ λαγόνα.
 Ὑπὲρ αἰδιότητα πᾶσαν αἰδιότης,
 Ὑπὲρ μακαριότητα πᾶσαν μακαριότης.
 Ὑπὲρ ἀθανασίαν τε πᾶσαν ἀθανασία,
 Καὶ ὑπὲρ θεωρίαν τε ἅπασαν θεωρία,
 Ἄβυσσος ὑπὲρ ἄβυσσον, πλάτος ὑπὲρ πᾶν πλάτος,
 Ὑψος ὑπὲρ πᾶν ὕψωμα, καὶ κράτος ὑπὲρ κράτος.

Ουσία ὑπερούσιος, καὶ φύσις ὑπὲρ φύσιν,
 Ὅνομα ὑπὲρ ὄνομα, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ῥῆσιν.
 Ἄγνωστων ὑπεράγνωστος, ὕψιστος τῶν ὑψίστων,
 Ἀύλων ὑπεραύλος, μέγιστος τῶν μεγίστων.
 Ἐλεουμένοις ἔλεος, ἔλλαμψις λαμπομένοις.
 Ἐκτεινομένοις ἔκτασις, θέωσις θεουμένοις.
 Τοῖς γινομένοις γένεσις, τέλος τελειουμένοις,
 Τοῖς αὐξουμένοις αὔξησις, νοῦ δὲ τοῖς νοουμένοις.
 Θεὸς ἄλλ' ὑπὲρ τοὺς Θεούς, Πατὴρ ὑπὲρ Πατέρας,
 Υἱὸς ἄλλ' ὑπὲρ τοὺς Υἱοὺς γέννας τῆς ἡμετέρας,
 Πνεῦμα ὑπὲρ τὰ Πνεύματα, δημιουργὸς Πνευμάτων,
 Ἄόρατος, καὶ ὄρατός, διὰ τῶν ποιημάτων.
 Καὶ ὑπὲρ τὰ φαινόμενα, οὐδὲν τῶν φαινομένων,
 Καὶ ὑπὲρ τὰ νοούμενα, οὐδὲν τῶν νοουμένων.
 Καὶ ὑπὲρ πάντα πάντη νοῦν, καὶ ἔννοιαν, καὶ γλῶσσαν,
 Αἰνεῖν, ὑμνεῖν, καὶ ἐπαινεῖν σπεύδουσαν, καὶ τολμῶσαν.
 Ὑπέρθεος, ὑπέρχρονος, ὑπέρζωος Κυρίως,
 Ὑπέρφωτος, ὑπέρσοφος, ὑπέρτατος ὁμοίως.
 Ἐξ αὐτοῦ πᾶσα καὶ ἀρχή, καὶ μέτρον τῶν αἰώνων,
 Ἐξ αὐτοῦ πᾶς διορισμὸς ὥρων, καιρῶν, καὶ χρόνων,
 Πᾶν πέρας παντὸς πράγματος, καὶ πᾶσα ἀπειρία,
 Οἱ ὄροι πάντες ἐξ αὐτοῦ, τὰ εἶδη, τὰ στοιχεῖα.
 Ἡ ἑτερότης ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ταυτότης
 Ποσότης τε, ποιότης τε, καὶ ἡ μεγαλειότης.
 Δύναμις πᾶσα ἐξ αὐτοῦ, αἴσθησις, εὐβουλία,
 Καὶ ἔξις, καὶ ἐνέργεια, καὶ τέχνη, καὶ σοφία.
 Αὐτὸς τῶν πάντων ὁ Θεός, καὶ παλαιῶν, καὶ νέων,
 Ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν, τὸ σέβας τῶν Ῥωμαίων.

Αὐτὸς Θεὸς τῆς Παλαιᾶς, αὐτὸς Θεὸς τῆς Νέας,
 Αὐτὸς θανάτου, καὶ ζωῆς Θεός, καὶ βασιλέας.
 Αὐτὸς καὶ ζώντων, καὶ νεκρῶν Θεός, καὶ κυριεύων,
 Ἄδου, καὶ γῆς. καὶ οὐρανοῦ, αὐτὸς ὁ βασιλεύων.
 Αὐτὸς θαυμάτων ποιητής, σημείων, καὶ τεράτων,
 Αὐτὸς δοτὴρ προφητειῶν, γλωσσῶν, καὶ μαθημάτων.
 Αὐτὸς τὸ μέγα καὶ σεπτὸν πάντων τῶν Μυστηρίων,
 Τὸ οὐδενὶ καταληπτὸν Ἀγγέλων, καὶ Ἀγίων.
 Τὸ ἐνικόν, καὶ τὸ τρισσόν, τὸ ἓνα, καὶ τὰ τρία,
 Αὐτὸ εἶναι ἡ Πίστις μας, ἡ ὑψηλή, καὶ θεία.
 Αὐτὸ ὅπου δὲν δέχονται, ἄλλ' οὐδὲ τὸ χωροῦσι,
 Τοῦρκοι, Ἑβραῖοι, Ἕλληνες διὸ δὲν τὸ τιμοῦσι.
 Καθὼς εἶναι ὁ Ἄνθρωπος, ἓνας ὁμοῦ καὶ τρία,
 Τουτέστι νοῦς, λόγος, πνοή, εἰκὼν Θεοῦ Κυρία.
 Καθὼς εἶναι ὁ Ἥλιος, ἓνας, ὁμοῦ καὶ τρία,
 Δίσκος ἀκτίνα, καὶ τὸ φῶς, δεῖξις Θεοῦ τελεία.
 Καθὼς ἀκόμη καὶ τὸ πῦρ, καθὼς τὸ κεραμίδι,
 Ὅπου τὰ τρία, καὶ τὸ ἐν νὰ μάθωμεν μᾶς δίδει.
 Τὸ ἓνα τῆς θεότητος, ἡ γὰρ Θεότης μία,
 Τὰ τρία τῶν Προσώπων δέ, τὰ Πρόσωπα γὰρ τρία.
 Ἀπὸ τὸ ἐν μανθάνομεν πῶς εἶναι ἐνωμένος,
 Ἀπὸ τὰ τρία πάλιν δὲ πῶς καὶ διηρημένος.
 Διηρημένος ἀληθῶς, ὅμως ἀδιαίρετως,
 Πρᾶγμα ἀκατανόητον, ἄφραστον ἐξαιρέτως.
 Μυστήριον ὅπου ὁ νοῦς τρέμει νὰ τὸ νοήσῃ,
 Πολλῶ μᾶλλον νὰ δυνηθῇ αὐτὸ νὰ σαφηνίσῃ.
 Ἀνίσως καὶ ἐδύνετο, Μυστήριον δὲν ἦτον,
 Οὔτε Θεὸς δὲν ἦτονε, ἀλλ' ἦτον ἓνα τρίτον.



Διηρημένος ὡσάν τρεῖς λαμπάδες ἀναμμέναις,
 Καὶ ἐνωμένος ὡσάν τρεῖς λαμπάδες ἐνωμέναις.
 Ὅπου τὰ φῶτα τῶν τριῶν λαμπάδων γίνοντ' ἓνα,
 Ἐνα καὶ ἀπαράλλακτον, ὡς τόσον ἐνωμένα.
 Μῆτε διὰ τὴν ἐνωσιν ὁμῶς συγκεχυμένος,
 Μῆτε διὰ διαίρεσιν ὄντας διηρημένος.
 Ἐνας, καὶ τρισυπόστατος Θεός, καὶ Κύριός μας.
 Συνάναρχος, καὶ σύνθρονος, καὶ συνδημιουργός μας,
 Σύμμορφος, ὁμοούσιος, καὶ συνεννοημένος,
 Συμβασιλεύς, καὶ συμφυῆς καὶ συνευλογημένος.
 Ἐξ οὗ τὰ πάντα γέγονεν, ἐν ᾧ διατηροῦνται,
 Πρὸς ὃν ἐπαναστρέφουσι, καὶ ἀποπερατοῦνται.
 Ἐξ οὗ καὶ ἐγὼ ἐλάχιστος ὁ λάτρης ἐγεννήθην,
 Δι' οὗ ἀναγεννήθηκα, ἐν ᾧ διετηρήθην.
 Πρὸς ὃν ἐπανελεύσομαι, θαρρῶ σὺ τὸ ἔλεός σου,
 Προϊσταμένου τοῦ Σταυροῦ, καὶ σοῦ δὲ τῆς Παιδός σου.
 Ἴνα δοξάζω, καὶ ὑμνῶ τὴν ἀγαθότητά σου,
 Καὶ θεωρῶ, καὶ προσκυνῶ τὴν ὠραιότητά σου.
 Ὅτι αὐτῷ πρέπει τιμὴ, δόξα, θεολογία,
 Νῦν καὶ ἀεὶ καὶ πάντοτε, ἄπαυστος, αἰωνία, Ἀμήν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ
 ΤΟΥ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΘΕΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ

[Μοναχοῦ Ξεροποταμινοῦ]

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΦΥΛΑΚΗΣ

ΕΝ ΕΙΔΕΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ εὐχὴ ἡ ἄνω γεγραμμένη,
 Εὐλογημένοι Ἀδελφοὶ πολυαγαπημένοι,
 Πολλάκις περὶ φυλακῆς γράφει, καὶ ἀναφέρει,
 Καὶ πρέπει ὁ διαβαστῆς τὸ αἴτιον νὰ ξέρη.
 Ἴδού κ' ἐγὼ γράφω ἐδῶ καὶ τόδε πρὸς τοὺς ἄλλοις
 Τὸ φυλακῆς ἐγκώμιον μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
 Ὅπου τὸ ἕκαμα αὐτὸ ὄντας φυλακωμένος
 Πενηνταπέντε γιὰ πουγγιά, ὁμῶς ἀδικημένος.
 Τὸ χρέος τοῦ αὐθέντου μου ἦτον, καὶ μὴ μπορῶντες
 Οἱ δανεισταὶ ἀπὸ αὐτὸν νὰ πάρουν, μικροὶ ὄντες,
 Ἡ κρίσις μὲ τὸ φόρτωσε, κ' ἡ ψευδομαρτυρία,
 Καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς φαίνονται εἰς ἄλλα μου βιβλία.
 Τὸ ἔγραψα λοιπὸν ἐδῶ διὰ νὰ τὸ θωροῦσι,
 Καὶ νὰ τὸ διαβάζουσιν ὅσοι τὸ ἀποκτοῦσι.
 Διαβάζετε το τὸ λοιπὸν, γιὰ νὰ παρηγορησθε
 Ἐσεῖς ὅπου στὰς φυλακαῖς κάθησθε καὶ λυπεῖσθε.



Καὶ ἔχετε μὲν δίκαιον, καθὼ φυλακωμένοι,
 Ἔχετε ὁμῶς καὶ μισθὸν πολὺν εὐλογημένοι,
 Ἄνίσως ὑπομένετε μετὰ εὐχαριστίας,
 Διαβάζετέ το δὲ συχνὰ μετὰ καλῆς καρδίας.
 Κ' ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριον, πολλὴν παρηγορίαν
 Ὅτι λαμβάνετ' ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐλευθερίαν.
 Τῷ Πανοσιωτάτῳ τε κυρῷ Ἀνατολίῳ,
 Καὶ σεβασμίῳ μοι Πατρὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ,
 Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ οἰκτρὸς, ὁ ἀπὸ τῆς Σκοπέλων,
 Ὁ σκώληξ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος, καὶ γῆ, καὶ σποδὸς πέλων,
 Τὴν υἱικὴν μετάνοιαν μετὰ τῆς εὐλαβείας,
 Καὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀσπασμοῦ νέμω τῆς σεβασμίας,
 Τὸ φυλακῆς ἐγκώμιον ὄχι χωρὶς αἰτίας
 Τὸ στέλλω εἰς τὰς χεῖράς σου πάτερ μου τὰς τιμίας
 Ἄλλ' ἓνα μὲν ἵνα αὐτὸ πρῶτα τὸ ἀναγνώσης,
 Καὶ λάθος τὸ παρατυχὸν ἐν τούτῳ διορθώσης.
 Καὶ οὕτως ὕστερον αὐτὸ νὰ τὸ κοινοποιήσης,
 Τοῖς βουλομένοις φανερὸν νὰ ἀποκαταστήσης.
 Διὰ νὰ μάθουν τὸ κακόν, καὶ τὴν στενοχωρίαν,
 Νὰ τὰ μεταχειρίζονται ψυχῆς εἰς σωτηρίαν,
 Καὶ νὰ λαμβάνουν ἐν ταύτῳ πολλὴν παρηγορίαν,
 Καὶ τῆς ἐλευθερίας των καλὴν πληροφορίαν.
 Τὸ δέ, ἵνα ἐνθύμησιν τὸ ἔχης, καὶ αἰτίαν,
 Νὰ δέεσαι πρὸς τὸν Θεὸν μ' ὄλην σου τὴν καρδίαν.
 Ἰλεως ὅπως γένηται ἐμοὶ τῷ ταλαιπώρῳ,
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλκύσῃ με, τὸν ὄντα τανῦν πόρρω.
 Καὶ ἀξιώσῃ τῶν κακῶν τούτων ἐλευθερίας,
 Εἰς ἀσφαλῆς τῆς ψυχικῆς σημείον σωτηρίας.

Ὡ φυλακὴ τάχα μπορῶ νὰ σὲ ἐγκωμιῶσω,
 Στὰ ὕψη ὅπου πρέπουσιν ἐγὼ νὰ σ' ἀνεβάσω;
 Ὅμως καὶ ἂν δὲν δυνηθῶ, εἶναι ἀπ' τὰ πολλὰ σου
 Χαρίσματα, καὶ ἀρετάς, καὶ προτερήματά σου.
 Ὡ φυλακὴ ἐπαινετὴ, ἀξία τιμῆς τόσης,
 Ὁ τῶν φρονίμων στέφανος, τῶν δὲ τρελλῶν ἡ γνῶσις.
 Τοὺς γὰρ ἀτάκτους καὶ τρελλοὺς, παιδεύεις, σωφρονίζεις,
 Τοὺς δὲ φρονίμους τοὺς τιμᾶς, καὶ τοὺς ἐλαγαρίζεις.
 Σὺ ὑπερβαίνεις τὸ λοιπὸν τοῦ Κόσμου τὰ σχολεῖα,
 Ὅτι ἐν σοὶ διδάσκεται γνῶσις καὶ εὐταξία.
 Σὺ γνωστικούς τοὺς μεθυστὰς τοὺς ἀποκαταστήνεις,
 Πῶς εἶναι τὸ πολὺ κρασί κακὸ νὰ μάθουν δίνεις.
 Δίχως νὰ διαβάσωσι, Βαρβάρων πολλῶν ὄντων,
 Τὸν τοῦ οὐρανοφάντορος κατὰ τῶν μεθύοντων. (α)
 Θυμῶδῃ, καὶ τὸν ἄτακτον, τόσο καλοὺς τοὺς κάνεις
 Ὅπόχουν στόμα νὰ μιλοῦν, καὶ τὴν φωνὴν τοὺς χάνεις.
 Ὡσὰν νὰ ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὸν εἰρημένον
 Τὸν λόγον, ὅπου ἔκαμε κατὰ ὀργιζομένων.
 Μαχαιροβγάλτας, καὶ φονεῖς, κάνεις καὶ μετανοιῶνουν,
 Ὅπου ἀπὸ τὰ κλάματα κεφάλι δὲν σηκώνουν.
 Τὸ αἷμα ὅπου ἔχυσαν, ὕστερα τὸ ξεπλύνουν
 Μὲ δάκρυα διπλᾶ, τριπλᾶ, ὅπου καθ' ὥραν χύνουν.
 Τοὺς κλέπτας τοὺς ξαναγεννᾶς, ἄλλους ἐξ ἄλλων κάνεις.
 Καὶ εἰς τὴν στρατά τοῦ Θεοῦ τοὺς ὀδηγεῖς, τοὺς βάνεις.
 Τοὺς πᾶς εἰς τὸν Παράδεισον, καθὼς τὸν Σταυρωμένον,
 Ὁ Σταυρωμένος Ἰησοῦς κατὰ τὸ γεγραμμένον.

(α) Τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τὸν λόγον.

Πλὴν καὶ τοὺς ψευδομάρτυρας, πῶς πάλιν τὸ τζουκάλι,
 Τοὺς δείχνεις πῶς τζακίζεται εἰς τὸ αὐτῶν κεφάλι.
 Τοὺς πόρνους δέ, καὶ τοὺς μοιχοὺς, σχεδὸν τοὺς εὐνουχίζεις
 Ἄν ἔχουν σάρκα καὶ κορμὶ μηδὲ τοὺς ἐνθυμίζεις.
 Τὴν ἡδονὴν τὴν περισσὴν ἐκείνην τὴν γυρίζεις,
 Καὶ πίκραις καὶ φαρμάκια, ὡς πρέπει, τοὺς ποτίζεις.
 Γυναίκαῖς καὶ κορίτσια ἄν εἶναι τὸ ξεχνοῦσι,
 Καὶ παρθενίαν τάζουσι, κλαίουσι, μετανοοῦσι.
 Καὶ παρθενίαν ἐπαινοῦν εἰ πόρνοι καὶ τιμοῦσι,
 Τάζουσι καὶ θεορκίζονται, παρθένοι πλιὸ νὰ ζοῦσι.
 Ὡσὰν νὰ ἐδιάβασαν τὸν περὶ παρθενίας,
 Λόγον τοῦ Χρυσοστόμου μας, τόσον ἐπ' ἀληθείας.
 Τὴν δὲ πορνείαν βδελυράν, καὶ βρωμεράν καλοῦσι,
 Καὶ τί δὲν τὴν ἐλέγουσι; καὶ τὴν καταφρονοῦσι.
 Καταναθεματίζουσιν αὐτήν, καὶ τὴν μισοῦσι,
 Καὶ βλέπεις καὶ ἐντρέπονται ἀποίτους καὶ σιγοῦσι.
 Ὅπου Ἱεροκήρυκας ὅσο πολλὰ ὑψίνους,
 Τόσο νὰ κάμη δὲν μπορεῖ, ἔσον ἐσὺ σ' ἐκείνους.
 Ὅχι στοὺς πόρνους μοναχά, καὶ μεθυσμένους κι' ἄλλους
 Ἄμῃ εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ὅλους μικροὺς μεγάλους.
 Ποῖδ σφάλμα, τί ἀμάρτημα, ἐσὺ δὲν διορθώνεις;
 Τί βάρος τῶν ἀμαρτιῶν ἐσὺ δὲν ἐλαφρώνεις;
 Ποιᾶ βρωμα τῶν ἀνομιῶν ἐσὺ δὲν τὴν σφουγγίζεις;
 Τί ῥῦπον τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς δὲν καθαρίζεις;
 Ἄπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ σὺ ποῖον δὲν γλυτώνεις.
 Μὲ τὴν δικὴν σου, τὸν Θεὸν μὲ τὸ νὰ ἡμερώνης;
 Τὸν Κάϊν εἰς τὸ χέρι σου ἄν εἶχες σὺ τὸν βάλῃ,
 Ἄπ' τὴν κατάρρα τοῦ Θεοῦ ἤθελες τὸν εὐγάλλῃ.

Τὸν βασιλέα τὸν Σαούλ ἄν εἶχαν φυλακώσῃ,
 Κ' ἐκείνον βεβαιότατα ἤθελες τὸν γλυτώσῃ.
 Ὅτι ἐσὺ τὸν Μανασσῆ, τὸν Μανασσῆν ἐκείνον,
 Τὸν ἔσωσες, τὸν ἐπλυνες μὲ τὸν πολὺν τοῦ θρήνον.
 Ὡ φυλακὴ λοιπὸν καλὴ δασκάλισσα ἀνθρώπων,
 Τῶν κακοτρόπων συστολή, στολὴ τῶν καλοτρόπων.
 Κοινὸν καλόν, μήτηρ κοινὴ, καὶ τούτων, καὶ ἐκείνων,
 Καὶ βρύσις τῶν χαροποιῶν, καὶ ψυχοδρόσων θρήνων.
 Τοὺς γὰρ κακοὺς ὡσὰν παιδιὰ δικάσου σωφρονίζεις,
 Τοὺς δὲ καλοὺς μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν τοὺς πλουτίζεις.
 Προσθήκη γίνεσαι σαυτοὺς τῆς χάριτος τῆς θείας,
 Διότι ἀξιῶνονται πλείστης ἀντιμισθίας
 Γιὰ τὴν δικαιοσύνην τους, καὶ τὴν ὑπομονὴν τους,
 Καὶ εἴθε ἄμποτες ἐγὼ νὰ ἔχω τὴν εὐχὴν τους.
 Τοὺς κάνεις ὄλο δάκρυα, τὴν προσευχὴν πληθύνεις,
 Καὶ μὲ αὐτὰ εἰς αὐτονοὺς πλουσίαν χάριν χύνεις.
 Ὡς ἐν χωνευτήριω δὲ χρυσὸν τοὺς ἐλαμπρύνεις,
 Μὲ τὴν χρυσὴν ὑπομονὴν, καὶ χυσοργεῖς φαιδρύνεις.
 Μακάριος εἶναι λοιπὸν ὅπου ἐδῶ ἐμβαίνει,
 Ὅτι ποτὲ δίχως καλὸ ἀπὸ ἐδῶ δὲν βγαίνει.
 Ὅτι ἄν εἶναι δίκαιος, καὶ ἄπταιστος κερδαίνει,
 Τὰ εἰρημένα ἀγαθὰ, καὶ ἔτζι ὑπαγαίνει.
 Χαίρων, ἀγαλλιωμένος, καθὼς ποτὲ Χριστοῦ μου
 Οἱ ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, καὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ μου,
 Μὲ στέφανον πολῦτιμον ὄντας στεφανωμένος,
 Ὡς Μάρτυς λογιζόμενος, Μάρτυς δεδοξασμένος.
 Ἄν εἶναι πάλιν πταιστής δέ, καὶ σ' ἔβηκε δικαίως,
 Ἐχει πολλὴν ὠφέλειαν, δὲν κάθηται ματαίως.

Δὲν χάνει ἔτζι τὸν καιρόν, καθώς, ἐγώ, καὶ ἄλλοι,
 Ἐν ματαιότητι πολλῇ, καὶ ταραχῇ μεγάλη.
 Τί δὲ ποιεῖ; μετανοεῖ, ὀδύρεται, καὶ κλαίγει,
 Τρώγει, καὶ πίνει τὸ νερὸ μὲ κλάματα, καὶ λέγει,
 Σποδὸν ὡς ἄρτον ἔφαγα, κ' ἔσμιγα τὸ ποτόν μου
 Μὲ δάκρυα, καὶ τόπινα, γιὰ τὸν κακὸν καιρόν μου.
 Τοῦτο ποιεῖ, μετανοεῖ, ὀδύρεται, λυπεῖται,
 Στενοχωρεῖται, θλίβεται, πάσχει, ταλαιπωρεῖται,
 Διὰ ταῖς ἀδικίας του, διὰ ταῖς ἀταξίας,
 Διὰ ταῖς ἀγνωσίας του, γιὰ ὅλαις ταῖς κακίαις.
 Καὶ ἔτζι συγχωροῦνται μὲν ὅλαις ἢ ἀμαρτίαις,
 Καὶ ἐλαφρύνονται εὐθὺς ἢ μέλλουσαις παιδείαις,
 Ἐφ' οὗ δὲ ὁ φιλόανθρωπος ἔξω αὐτὸν εὐγάλει,
 Θυμᾶται, καὶ στοχάζεται, πιάνει στράταν ἄλλη.
 Καὶ πάγει εἰς τὸ σπῆτί του πλέον συγχωρημένος,
 Ὡσὰν εἰς τὸν Πνευματικὸν ἐξομολογημένος,
 Ὡσὰν ἀπὸ τὸν ἱατρὸν καλοῖατρεμένος,
 Καὶ ὡσὰν μέσ' ἀπ' τὸ λουτρὸ πλυμένος, ἀλλαμένος,
 Καὶ γνωστικός, στοχαστικός, καὶ διδασκαλεμένος,
 Ὡς μαθητῆς ἀπ' τὸ σχολεῖο, ἀπ' ὅλους ζηλεμένος.
 Ὡ φυλακὴ λοιπὸν καλὴ, τόσων καλῶν προσθήκη,
 Καὶ τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν ἔλλειψις, καταδίκη.
 Ἦως τὸ λοιπὸν νὰ μὴ σὲ πῶ πολλά καλλιωτέραν
 Ἐπ' τὰ σχολιά ὧ φυλακῇ, καὶ ὠφελιμωτέραν;
 Διότι λείπει ἀπὸ σὲ πᾶν εἶδος ἀμαρτίας.
 Δὲν φαίνεται στοῦ λόγου σου ἶχνος ποσῶς κακίας.
 Ποῦ εἰς τὸ σπῆτί σου κρασί, ὄχι νὰ πολυπίνω,
 Ἐπ' ἄλλ' οὐδὲ κἄν τὸ στόμα μου διὰ νὰ τὸ ξεπλύνω.

Ποῦ πουτανιά, ποῦ δὲ κλεψιά, ποῦ ψευδομαρτυρία,
 Ποῦ δὲ φωναῖς, ποῦ ταραχαῖς, καὶ ποῦ ἡ ἀταξία;
 Ποῦ ἡ τρυφή, ποῦ ἡ στολή, ποῦ δούλων εὐθηρία,
 Ποῦ προσταγαί, ποῦ ἀπειλαί, καὶ ποῦ ἡγεμονεῖα;
 Ἐπ' ἄλλ' ὄλο μία σιωπῇ, καὶ μία εὐταξία,
 Ἐγκράτεια, ὑπομονή, καὶ ὀλιγοφαγία.
 Σκῆπη, ἡ λαῦρα, ἡ μονή, ἡ μία Ἐκκλησία,
 Ἡ Ἱερά μου φυλακὴ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ.
 Καὶ τίς ἐδῶ προσεύχεται, καὶ ποῖος ἐκεῖ ψάλλει
 Καὶ μυστικά, καὶ φανερά, καὶ τὸν ἀκοῦν οἱ ἄλλοι.
 Καὶ τίς κάνει ἀνάγνωσιν, τίς γράφει, ποῖος κλαίγει.
 Ἐνας τὸν ἄλλον συμπονεῖ, ὑπομονή, τοῦ λέγει.
 Ὑπομονὴ ὅσο μπορεῖς, ὑπομονὴν τυχαίνει
 Ὅλοι ἐδῶ νὰ ἔχωμεν, καὶ ἓνας μας δὲν μένει.
 Ὅλοι-μας γλήγορ' ἀπ' ἐδῶ γλυτώνομεν πετοῦμεν,
 Ὁ Θεὸς εἶναι δυνατός, αὐτὸν παρακαλοῦμεν.
 Καὶ ἔτζι πάγει λέγωντας ἐτοῦτος, καὶ ἀρχίζει
 Ἄλλος νὰ τὸν παρηγορῇ, νὰ τὸν καλοκαρδίζη,
 Ὡσὰν καλὸς του συγγενῆς, ὡς ἓνας ἀδελφός του,
 Ὡσὰν ἓνας παμπάλαιος φίλος καὶ γνώριμός του.
 Ἄλλήλους συμβουλεύονται, ἀλλήλους βοηθοῦσι,
 Ἐνας τὸν ἄλλον ἀρχινοῦν τὰ πάθη τους νὰ ποῦσι.
 Μία ὁμόνοια πολλή, μία φιλαδελφία,
 Καὶ πάντοτε πρὸς τὸν Θεὸν κοινὴ εὐχαριστία.
 Ἐδῶ γινώσκειτ' ὁ Θεὸς ὡς ὁ Θεὸς προσταρίζει,
 Σκολάσατε καὶ γινώτέ με, καὶ ἐδῶ τίς δὲν σχολάζει,
 Ὅλοι ἐδῶ ἔχουν σχολὴν πολλήν ἐπ' ἀληθείας
 Τῶν μεριμνῶν τῶν περισσῶν, καὶ τῶν τῆς ἀμαρτίας.

Τράπεζαις γίνονται κοιναῖς, μαζί τρώγουν, καὶ πίνουν,
 Ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουσι τοὺς μὴ ἔχοντας δίνουν.
 Σὰν ἀρρωστήσῃ ἕνας δέ, ὅλοι τὸν συμπονοῦσι,
 Ὅλοι τὸν ἐπισκέπτονται, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσι.
 Κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι πιστεύσατέ με,
 Ἀσθενὴς ἦμην, καὶ ἐσεῖς συνεπεσκέψασθέ με.
 Ὅταν ἐλθῇ ὁ δαβατζῆς, ὅλοι τὸν ἐμιλοῦσι,
 Γι' αὐτὸν ὅπου φυλάκωσε, τὸν ἐπαρακαλοῦσι.
 Νὰ τὸν εὐγάλη σπλαχνισθεῖς, νὰ τὸν ἐσυμπονέσῃ,
 Ἄν ἔχη δὲ καὶ δίκαιον νὰ τὸν ἐσυγχωρέσῃ.
 Καὶ εἰρηνοποιῶσι δὲ ἐτοῦτον θυμωμένον,
 Καὶ οὕτω μακαρίζονται, κατὰ τὸ γεγραμμένον.
 Πολλοὺς τοὺς ἐξισάζουσιν, ἄλλους τοὺς ἀγαπίζουν,
 Κ' ἔτσι ξεφυλακώνουσι πολλοὺς καὶ ξεπορτίζουν.
 Καὶ τόχουσι διὰ χαράν, πῶς οἱ φυλακωμένοι,
 Ἄλλον ἐξεφυλάκωσαν, γνώμη εὐλογημένη.
 Εἰ δὲ καὶ ἄδικα αὐτὸν ἔχει φυλακωμένον,
 Φίδι ὅπου τὸν ἔφαγεν αὐτὸν τὸν μαυρισμένον.
 Τὸν βρίζουσι τὸν φτύνουσι, καὶ τὸν προσωποδέρνουν,
 Καὶ ἀπ' τὰ μάτια ὅλοι τοὺς ἀνταμα τὸν ἐπέρνουν.
 Καὶ ἔτσι θεραπεύεται καὶ ὁ φυλακωμένος,
 Κ' ἐκεῖνος, καθὼς ἄδικος, φεύγει ἐντροπιασμένος.
 Ὅταν δὲ πλούσιος κανεὶς ἔλθῃ φυλακωμένος,
 Ὅσο κι' ἂν εἶναι ἀκριβός, στὰ ἄσπρα σκλαβωμένος,
 Ἀνάγκη εἶναι τὸ πουργι ἐδῶ μέσα νὰ λύσῃ,
 Φυλακωμένους περισσοὺς πτωχοὺς νὰ ἐλεήσῃ.
 Τὸν κάνει ἐλεήμονα ἢ φυλακὴ καὶ τοῦτον,
 Τοῦ πέρνει κάμποσα ἐκεῖ ἀπτόν κακὸν τὸν πλοῦτον.

Τοῦ κάνει φίλους μερικὸς ἐν τῷ καιρῷ τῆς χρείας,
 Ὡς λέγει, ἐκ τοῦ μαμωνᾶ, ἤγγουν τῆς ἀδικίας.
 Ὅπου τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ οἱ Ἀπόστολοί μας,
 Καὶ τὸ Ψαλτήριον αὐτό, καὶ οἱ Πνευματικοί μας,
 Ὅλοι αὐτοὶ ἰδρώνουσι ὅσο νὰ κατορθώσουν,
 Νὰ κάμουσι τοὺς ἀκριβοὺς ἕνα παρὰ νὰ δώσουν.
 Ἐδῶ οὐ μόνον περισσοὶ πρότερον ἐχθρεμένοι,
 Μὲ μέσον ἄλλων γίνονται εὐθὺς ἀγαπημένοι.
 Μὰ καὶ πολλοὶ ἀγνώριστοι ὀλότελα καὶ ξένοι,
 Ἐδῶ εὐθὺς γνωρίζονται, μένουν φιλιωμένοι.
 Ἀπὸ παντοῦ γὰρ ἔρχονται, ὡσὰν εἰς τὸ σχολεῖον,
 Καὶ ἀπὸ ὄλαις ταῖς φυλαῖς, σὰν εἰς ξενοδοχεῖον.
 Δὲν ἔχουσι παιγνήδια τὰ δαιμονοχαρτία,
 Λύραις κανόνια, βγιολιά, γεμάτα ἁμαρτία.
 Δὲν ἔχουσι σιργιάνια, θέατρα, περιβόλια,
 Στράταις γεμάταις, πειρασμούς, ἀγκάθια τριβόλια.
 Λέγουσι παραμύθια, λέγουν περὶ πολέμου,
 Ὅχι αἰσχρολογίας τε, καὶ λόγους τοῦ ἀνέμου.
 Λέγει καθ' εἰς τί ἔπραξε, τί εἶδε σ' ἄλλους τόπους,
 Ἄλλος δὲ τῆς πατρίδος του τὰ ἤθη καὶ τοὺς τρόπους,
 Κοντολογῆς μόνον καλὰ, σεμνά, καὶ τιμημένα.
 Καὶ λέγουσι, καὶ κάνουσι, τ' ἄλλα ἐμποδισμένα.
 Ἄν δὲ καὶ καθ' ὑπόθεσιν κανένας ἀτακτήσῃ,
 (Καὶ εἰς αὐτὸ θαρρῶ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ πορήσῃ.
 Διότι εἰς τὸν οὐρανόν, κ' ἔγινεν ἀταξία,
 Καὶ μέσα στὸν Παράδεισον, γνωστὴ ἡ ἱστορία.
 Εὐθὺς καμτζίκι, σίδηρα, ἐκ τῶν ἐπιστατούντων,
 Μ' αὐτὰ τὴν ἀταξίαν του εὐτάκτως διορθούντων

Ὅταν δὲ ὀτζαβούσμπασης, ἢ ὁ Βεζύρης κράξῃ,
 Εἰς τὸ διθάμι ἀπ' αὐτοὺς διὰ νὰ τὸν ξεταῖξῃ.
 Οἱ ἄλλοι κἀνοῦσι ντοβὰ νὰ ἀσπροπροσωπίσῃ,
 Νὰ εὖρη χάριν, ἔλεος, εὐθυμος νὰ γυρίσῃ.
 Ὅταν κανένα βάλουν δὲ στὸ ξύλο, στὸ τουμπροῦκι,
 Μακαρ' ἄς εἶναι καὶ ὀβριός, παρακαλοῦν κ' οἱ Τοῦρκοι.
 Μόνον νὰ τὸν γλυτώσωσι, νὰ τὸν ξετουμπρουκώσουν,
 Ἄνισως εἶναι καὶ πτωχός, ἐκεῖνοι νὰ πληρώσουν.
 Ὅταν δὲ ἐλευθερωθῇ τινάς, ἔρχεται πάλιν,
 Καὶ βλέπει καὶ ὑπηρετεῖ μὲ ὀρεξιν μεγάλην.
 Ἀπάνω κάτω περπατεῖ, τρέχει διὰ τοὺς ἄλλους,
 Φροντίζει διὰ τοὺς λοιπούς, μικροὺς τε καὶ μεγάλους.
 Καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ λόγια κάνει τὰ γεγραμμένα,
 Ἐν φυλακῇ ἤμουν ἐγώ, κ' ἤλθετε πρὸς ἐμένα,
 Κοντολογῆς ἢ φυλακῇ μαθαίνει ν' ἀγαποῦμεν
 Ὡς ἑαυτὸν τὸν ἀδελφόν, καὶ νὰ τὸν βοηθοῦμεν.
 Νὰ κλαίωμεν, ὅταν καλῆ καιρός, μετὰ κλαιόντων.
 Καὶ πάλιν νὰ χαιρώμεσθιν ὀμοῦ μετὰ χαιρόντων.
 Τοῦ Νόμου τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῆ ἀληθείας,
 Καὶ εἰς ἐτοῦτο κρέμεται ὀλη ἡ σωτηρία.
 Καὶ ἐν συντόμῳ ἀπ' ἐδῶ λείπει καὶ βλασφημία,
 Καθὼς τοῦ Παύλου ἡ Γραφή μᾶς λέγει ἡ ἀγία.
 Καὶ σαπρὸς λόγος, καὶ θυμός, πᾶσα λογῆς πικρία.
 Ὅργῃ, κραυγῇ, διχόνοια, σὺν πάσῃ τῇ κακίᾳ.
 Ὅσα δὲ εὐφημα, ἀγνά, σεμνά, αὐτὰ λαλοῦνται.
 Εἶ τι καλόν, καὶ ἔπαινος, ἐτοῦτα ἐνεργοῦνται.
 Χρηστοὶ ἀλλήλους, εὐσπλαχνοὶ, φίλοι, ἡγαπημένοι,
 Εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ πάντοτε, ὡς τυχαίνει.

Ὡ φυλακῇ λοιπὸν καλῆ, καὶ καλωτάτη λίαν,
 Δίχως καμιὰ ὑπερβολήν, χωρὶς ἀντιλογίαν.
 Ὡ φυλακῇ πολλὰ καλῆ, σχολεῖον τῶν σχολείων,
 Ὁ ἔπαινός σου οὐκ ἐμόν, ἀλλ' ἔργον τῶν τελείων.
 Εἶσαι ἀγών, πάντας τιμῶν, στάδιον ὀποῦ δίνεις
 Κοινῶς εἰς ὀλους στέφανα, καὶ ὀλους εὐμορφεύεις.
 Τὸ στάδιον, καὶ ὁ ἀγών πάντα τοῦ Βασιλέως
 Εἰς ἕνα μόνον δίδουσι τὸν στέφανον, τὸ κλέος.
 Δέκα παλεύουσιν ἐκεῖ, δέκα τὴν πέτραν ρίχνουν,
 Καὶ ἕνα στεφανώνουσι, καὶ νικητὴν τὸν δείχνουν.
 Δέκα τὸ πῆδημα πηροῦν, καὶ δέκα πηλαλοῦσι
 Καὶ μόνον ἕνα μοναχὰ ὀλοι ἀνευφημοῦσι.
 Καθὼς καὶ ὁ Ἀπόστολος γράφει, πῶς ἐν σταδίῳ
 Τρέχουσιν ὀλοι, πλὴν ὁ εἰς λαμβάνει τὸ βραβεῖον.
 Ἀμὴ ἐσὺ πάντας τιμᾶς, ὀλους τοὺς ἀξιῶνεις,
 Ποῖον ὀλίγο, ποῖον πολὺ, πλὴν ὀλους στεφανώνεις.
 Εἶσαι καὶ σπῆτι δὲ κοινὸν ἄλλο παρὰ κανένα,
 Γιατὶ τί λογῆς ἄνθρωπος δὲν ἤλθεν εἰς ἐσένα;
 Ὅποιος καταστάσεως, ποίου βαθμοῦ, ἀξίας,
 Δὲν σέβηκεν εἰς τὰς αὐλὰς τὰς σὰς καὶ κατοικίας;
 Καὶ στρατηγοὶ περίφημοι, μεγάλοι, ξακουσμένοι,
 Ἐμπῆκαν εἰς τὸ σπῆτί σου, ἦταν φυλακωμένοι.
 Πόλεις, καὶ κάστρα νίκησαν, ἡ γῆ δὲν τοὺς χωροῦσε,
 Τὸ ἐδικό σου σπῆτι δὲ κλεισμένους τοὺς κρατοῦσε.
 Καὶ ὡς τῆς σήμερον κρατεῖ, καὶ τοὺς κατατροπώνει.
 Καὶ τοὺς τοσοῦτον ὑψηλοὺς πολλὰ τοὺς χαμηλώνει.
 Καὶ ὑπὸ Βασιλέων δὲ ἐσὺ ἑκατοικῆθης,
 Καὶ μὲ τιμὴν Βασιλικὴν πολλὰκίς ἐτιμῆθης.

Ἐχώρησε καὶ Βασιλεὺς εἰς τὰ στενώματά σου.
 Ἐκάθησε καὶ Βασιλεὺς εἰς τὰ παλάτια σου.
 Παλάτια μὲν σκοτεινά, καὶ καταραχιασμένα,
 Καὶ ἀπὸ τὰ βασιλικά πλεῖο ὅμως φωτισμένα,
 Διὰ τὰ τόσα ἀγαθὰ τὰ ἄνω εἰρημένα,
 Ὅπου ἔκεινα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὑστερημένα.
 Ἐξω ἂν εἶναι μοναχὰ τοῦ μέγα Κωνσταντίνου,
 Ἡ τοῦ Θεοδοσίου μας, Θεοφιλοῦς κἀκείνου.
 Καὶ τὸ θαυμασιώτερον ὄλους τοὺς ἑρμηνεύεις,
 Καὶ τὸν καθ' ἓνα συμβουλήν πρέπουσαν συμβουλεύεις.
 Τὸν Ἀχιτόφελ ἀπερνᾷς, τὸν ξαπερνᾷς βεβαίως,
 Τὸν σύμβουλον τὸν θαυμαστὸν Δαβὶδ τοῦ Βασιλέως.
 Καὶ ὡς καθὼς εἰς τὸ λουτρὸ ἰδρώνει ποῦ μπαίνει
 Ἐτζι κ' ἐδῶ ὅς τις ἐμπῆ, ἀλλοιώτικος εὐγαίνει.
 Καὶ ὡς καθὼς ὁ ἄνθρωπος θέλει εὐωδιάσει,
 Ὅποταν μὸσχον, ἄμπαρην, εὐῶδές τι πιάσῃ.
 Ὅμοίως καὶ τῆς φυλακῆς σ' ἐπίασεν ἡ πόρτα,
 Πῆς πῶς σ' ἐξαναγέννησε, δὲν σ' ἄφηκεν ὡς πρῶτα.
 Ἐκεῖνο δὲ τὸ θαυμαστὸν ἀπ' ὅλα, καὶ μεγάλο,
 Ὅπου μὲ κάνει ν' ἀπορῶ παρὰ κανένα ἄλλο,
 εἶναι πῶς καὶ τοὺς ἐξωθεν κάνεις καλό, καὶ χάρι,
 ὄντας αἰτία ὁ καθ' εἰς τὸ δίκαιον νὰ πάρῃ.
 Καὶ ποῖος παίρνει τ' ἄσπρά του, ποῖος τὸ κλέψιμίον του.
 Τίς τὴν κληρονομίαν του, τίς τὸ ἀμπέλιόν του
 Τίς φρόνιμον τὸν ἀδελφόν, πατέρας τὸν υἱόν του.
 Τὸν παίρνει δίχως ἐξοδα, χωρὶς κόπον δικόν του.
 Τίς ταπεινώνει τὸν ἐχθρόν, καὶ τὴν αὐθάδειάν του,
 Καὶ ἐμποδίζει μέλλουσαν κακὴν ἐνέργειάν του.

Ποῖος ἐκεῖνο, τίς αὐτό, τίς ἄλλο δίχως ἄλλο,
 Καὶ γίνεται ἓνα καλὸ παγκόσμιο μεγάλο.
 Καὶ ὅλοι εἶν' εὐχάριστοι, ὅλοι ἀναπαυμένοι,
 Διότι ὅλοι τοὺς κοινῶς εἶν' εὐεργετημένοι.
 Οἱ μὲν ὅτι ἐγλύτωσαν τούτων τὴν κακωσύνην,
 Οἱ δὲ διότι ἔμαθαν γνῶσιν, καὶ σωφροσύνην.
 Ἄν καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε, δὲν εἶναι ἐδικό της,
 Καὶ ὁ Ἰούδας μαθητῆς, ἀλλ' ὅμως καὶ προδότης.
 Διότι λύκοι μπαίνουνσι, καὶ σὰν ἄρνιά εὐγαίνουν,
 Καὶ τόσον ἡμεροὶ, καλοὶ, ὅπου κ' ἡμᾶς μαθαίνουν.
 Πρᾶγμα ὅπου δὲν δύναται κριτῆς νὰ κατορθώσῃ,
 Μ' ὄλον ὅπου ἐπιθυμεῖ πολλὰ νὰ τελειώσῃ.
 Γιατὶ τίς ἐδυνήθηκεν ὄλους νὰ εὐχαριστήσῃ;
 Πότε, καὶ ποῦ ἀκούσθηκεν ὄλους νὰ εὐποιήσῃ;
 Ἐὰν γὰρ τὸν ἐνάγοντα θετέον δικαιοσύνην,
 Τὸν ἐναγόμενον εὐθὺς λύπην θέλει τοῦ δώσει.
 Ὁ ἓνας μὲν πασίχαρος, καὶ καλοκαρδισμένος,
 Ὁ ἄλλος μὲ αἰσχύνῃν δὲ μένει, καὶ πικραμένος.
 Ἡ φυλακὴ δὲ καὶ τοὺς δύο, καὶ τὴν παρομοιάζω
 Ὡσὰν μὲ ἓναν ἄνεμον, γιὰ τοῦτο τὴν θαυμάζω.
 Ὅπου μὲ ἓναν τὸν αὐτὸν ἀνεβοκατεβαίνουν
 Στὴν πόλιν τὰ καράβια, καὶ τὰς τροφὰς πηγαίνουν.
 Δὲν φθάνουν τοῦτα, ἀμὴ τί; πολλαῖς φοραῖς εὐγαίνει
 Ἀτήτης καὶ περιπατεῖ, ἐδῶ, κ' ἐκεῖ πηγαίνει.
 εἰς τὰς ἡμέρας τὰς λαμπράς, μάλιστα τὰς νηστήμους,
 Καὶ συντυχαίνει περισσοὺς, μάλιστα καὶ ἐντίμους,
 Καὶ βλέπεις καὶ μᾶς ἔρχονται ἐκ διαφόρων τόπων
 Διάφορα πεσκέσια, δίχως δικόν μας κόπον,

Ψωμιά, ψάρια, κρέατα, ἄβραστα καὶ βρασμένα,
 ῥίζι, κηρία, λάδια, καὶ ἄσπρα μαζωμένα.
 Καὶ ὡσάν μᾶνα μας καλή, καὶ τὰ φυλακωμένα
 Παιδιά της παρηγορεῖ μὲ τοῦτα ὅλο ἓνα.
 Ὡς ὁ πατήρ τῶν οἰκτιρμῶν πάλαι ἐν ἐρημίᾳ
 Μὲ μάννα καὶ ὀρτύκια, Ἑβραίων τὰ παιδιά·
 Καὶ ὡς ἐξαποστέλλοντας δίχως ἀμφιβολίαν
 Εὐεργετεῖ καὶ ὠφελεῖ μὲ τὴν ἀντιμισθίαν.
 Ὅπου καὶ ὁ Γρηγόριος, ἡ Θεολόγος γλῶσσα,
 Λέγοντας διὰ τοὺς λεπρούς, δὲν ἐδυνήθη τόσα.
 Ὅσα ἀπ' τὰ παιδιά της ἰδῆ δὲ μαθημένα,
 Καὶ ἄξια νὰ εὐγώσιν, ὅμως δυστυχημένα.
 Μιλεῖ κανένα πλούσιον, καὶ στέλνει τὰ εὐγαίνει,
 Τὰ ξεσχολίζει σὰν νὰ πῆς, τζιράκια τὰ κάνει.
 Κάποτε πάγει καὶ μιλεῖ καὶ μὲ τὸν Βασιλέα,
 Καὶ ἐλευθερώνει ἐν ταυτῷ νέα καὶ γηραλαῖα.
 Καλά, κακά, ἀμάθητα, ὁμοῦ καὶ μαθημένα,
 Τὴν δύναμίν της μὲ αὐτὸ νὰ δείξῃ στὸν καθένα.
 Ὡ φυλακὴ λοιπὸν χρυσῆ, ὦ μητὲρ θαυμασία,
 Μητὲρ μεγαλοδύναμη, φιλότεκνος, γλυκεῖα.
 Ὡ φυλακὴ, ὄντως καλή, δικαιοτάτη κρίσις,
 Εὐχάριστος, εὐάρεστος, πάντων ἀνθρώπων χρῆσις.
 Ὡ ἱερὸν κριτήριον, καὶ εὐχαριστημένον
 Ἐκ πάντων τῶν ἀδίκων τε, καὶ τῶν ἀδικουμένων.
 Ὡ σπῆτι πλήρες χάριτος, ὦ πύλη σωτηρίας,
 Οἶκος φιλοξενώτατος, θύρα τῆς μετανοίας.
 Ὡ σύμβουλος, διδάσκαλος, ἀπάντων θαυμασία,
 Ξενοδοχεῖον πάντιμον, παγκόσμιος οἰκία.

Ὅντως καὶ τὸ ὄνομα σὺ ἔχεις καὶ τὴν χάριν,
 Ἀξίως καὶ ὡς ἔπρεπεν αὐτὰ τὰ ἔχεις πάρη.
 Ἀμφοτέρα ἐσύντρεξαν ἄριστα εἰς ἐσένα
 Ἡ χάρις, καὶ τὸ ὄνομα, καθὼς σ' ἄλλο κανένα.
 Σὲ λέγουσιν γὰρ φυλακὴν, ὡσάν ὁποῦ φυλάττεις
 Ἀπὸ παντὸς κακοῦ ἡμᾶς ἐσύ, καὶ ἀπαλλάττεις.
 Λέγεσαι ὅμως καὶ εἰρική, ὡσάν ὁποῦ μποδίζεις
 Ἀπὸ παντὸς κακοῦ ἡμᾶς, καὶ μᾶς ἐξεχωρίζεις
 Αὐτὰ τὰ δύο τὸ λοιπὸν καλὰ ὀνόματά σου.
 Προβλέποντες οἱ παλαιοὶ τὰ προτερημάτά σου,
 Ἐσένα τὰ ἐχάρισαν καὶ ὄντως κατ' ἀξίαν.
 Ἐσένα τὰ ἀπέδωκαν μὲ κρίσιν καὶ σοφίαν.
 Ὅτι ἠθέλησαν μ' αὐτὰ ὁμοῦ νὰ βεβαιώσουν
 Τὴν χάριν ὁποῦ ἔχεις σὺ καὶ νὰ μᾶς φανερώσουν.
 Ὁ ἔπαινος κυροῦται οὖν ἀπὸ τῶν ὀνομάτων,
 Καὶ ἀπὸ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων.
 Κύρος, καὶ ψῆφος ἀσφαλῆς, ὡς ἐπικυρουμένη
 Διὰ τριῶν, ὡσάν αὐτῶν, καὶ ὑπογραφομένη.
 Ἐὰν δὲ μερικαῖς φοραῖς καὶ φοβερά θωροῦμεν,
 Τὸ κάνεις πάλιν καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ ὠφεληθοῦμεν.
 Καθὼς καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐκεῖ εἰς τὰ σχολεῖα,
 Καὶ μὲ καλὸ, καὶ μὲ κακὸ διδάσκουν τὰ παιδιά.
 Καθὼς καὶ ὁποῖος πατήρ λυπᾶται τὸ ραβδί του,
 Μισεῖ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, τὸ βλάπτει τὸ παιδί του.
 Ὡς καθὼς καὶ ὁ ἰατρὸς ὁμοίως ἰατρεύει,
 Καὶ μὲ μαχαίρι, καὶ μὲ πῦρ, πολλάκις θεραπεύει.
 Καθὼς καὶ ὁ Θεὸς αὐτός, δοξάζω τὸ ὄνομά του,
 Αὐτὸ μεταχειρίζεται εἰς τὰ ποιήματά του.

Πότε χειμῶνας φοβερός, πότε δὲ καλοκαίρι,
 Πότ' εὐθηνία περισσή, πότε δὲ πείναν φέρει.
 Πότ' ἐλεεῖ ζωογονεῖ, καὶ πότε θανατῶνει,
 Πληγῶνει, καὶ γιατρεύει δέ, ὕψοι, καὶ ταπεινῶνει.
 Διότι βλέπωντας, ἐγὼ ἐδῶ τὸν ἀδελφόν μου,
 Ν' ἄρχωνται νὰ τὸν πέρνουσιν ἀπ' τὸ προσκεφαλόν μου,
 Νὰ τὸν πισθαγγωνίζουσι, τὰς χεῖρας του νὰ δένουν,
 Τὰ μάτια του νὰ τρέχουσι, τὸ ἔδαφος νὰ ραίνουν.
 Καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς αὐτὸν νὰ τὸν τραβοῦσι
 Σὰν τὸ τραγὶ στὸ μακελλιό. καὶ νὰ τὸν ἐκουντοῦσι.
 Οἱ δῆμιοι νὰ τὸν βαστοῦν, καὶ νὰ τὸν περπατοῦσι,
 Τὰ πόδια του νὰ τρέμουσι, νὰ μὴ τὸν ἐβαστοῦσι.
 Οἱ συγγενεῖς νὰ κλαίωσιν, οἱ φίλοι νὰ θρηνοῦσι,
 Καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ παιδιὰ, τὴν κεφαλὴν νὰ κροῦσι.
 Τὰ πλήθη νὰ μαζώνωνται, τὰ ἔθνη νὰ λυποῦνται,
 Οἱ πάντες νὰ ταράττωνται, ὅλοι νὰ συλλογοῦνται.
 Αὐτὸν δὲ τὸν κατάδικον νὰ βλέπω καὶ νὰ κλαίγῃ.
 Καί, συγχωρεῖτε μ' Ἀδελφοί, εἰς ὅλουνοὺς, νὰ λέγῃ.
 Νὰ σκύφτῃ, καὶ νὰ προσκυνᾷ τὸν κόσμον, νὰ στεναίξῃ,
 Καὶ νὰ ζητῇ συγχώρησιν ἀπ' ὅλους, νὰ φωνάξῃ.
 Ἀδέλφια συγχωρεῖτε μοι, καὶ φίλοι, καὶ ἐχθροί μου,
 Ὅλοι μὲ συγχωρήσατε σήμερον Ἀδελφοί μου.
 Ταῦτα ν' ἀκούω μὲ τ' ἄφτιά, καὶ μὲ τὰ δμματά μου
 Νὰ τὰ κυτάζω ἀδελφοί, πολλὴ ὠφελειά μου.
 Ἄλλον νὰ τὸν ἐδέρνουσιν, ἄλλον νὰ τιμωροῦσι,
 Αὐτὰ ἐδῶ γινόμενα, πολλὰ μὲ ὠφελοῦσι.
 Διότι μοῦ συντρίβουσι τὴν πέτρινην καρδίαν,
 Ὅτι μοῦ ταπεινώσουσι τὴν ὑπερηφανίαν.

Ὅτι μοῦ ξεσκεπάζουσι τὸ χῶμα, τὸ φθαρτόν μου.
 Ὅτι μοῦ φανεροῦσιν αὐτὸν τὸν θανάτον μου,
 Καὶ ἀναζωγραφίζουσι Κριτὴν τὸν φοβερόν μου,
 Καὶ μοῦ ἀναθυμίζουσι τὰ πλήθη τῶν κακῶν μου.
 Καὶ κάνουσι συχνότερα πολλὰ τὰ κλάματά μου,
 Καὶ χύνουσι θερμότερα αὐτὰ τὰ δάκρυά μου.
 Διὰ νὰ κλαίω καὶ ἐγὼ τὰ ἁμαρτήματά μου,
 Καὶ νὰ ζητῶ συχώρησιν μ' ὅλα τὰ δυνατά μου,
 Καὶ νὰ τὴν δίδω καὶ ἐγὼ αὐτὴν εἰς τοὺς ἐχθρούς μου,
 Μαζὶ καὶ τὸ πουγγί μου δέ, εἰς ξένους, καὶ δικούς μου.
 Διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῶ κ' ἐγὼ ὑπὸ Κυρίου,
 Δεθῶ, ριθῶ μέσα στὸ πῦρ ἄδου τοῦ αἰωνίου.
 Ἐκεῖ εἶναι ὁ ἀληθινὸς κλαυθμὸς, καὶ ἡ ὀδύνη,
 Καὶ τῶν ὀδόντων ὁ βρυγμὸς, κ' οἱ σκώληκες ἐκεῖνοι.
 Καὶ κἀνῶ ὅλον τὸν καιρὸν μελέτην τοῦ θανάτου,
 Πράγματος ὄντος ἀληθῶς πολλ' ἀναγκαιοτάτου,
 Ὅπου γιὰ νὰ μπορέσωσι τοῦτο νὰ τ' ἀποκτήσουν,
 Στους τάφους πήγαιναν πολλοί, ὡς νὰ τὸ συνειθίσουν.
 Τὸ σκότος σου μὲ ὠφελεῖ, ὦ φυλακή, θυμίζει,
 Σκότος γὰρ τὸ ἐξώτερον, καὶ μοῦ τὸ φοβερίζει,
 Ἡ ψείραις, καὶ ἡ κόρουζαις, τοὺς σκώληκας ἐκείνους,
 Τοὺς ἀκοιμήτους σκώληκας, φαρμακερούς, πυρίνους.
 Ὁ χωρισμὸς τῶν συγγενῶν, φίλων μου, καὶ γνωστῶν μου.
 Τὸν χωρισμὸν τὸν θλιβερόν ἀπὸ τὸν Κύριόν μου.
 Ὁ τοῦ τζαούση ἐρχομὸς, τὴν ὄψιν τῶν δαιμόνων,
 Ὁ ποῦ δευτέρα κόλασις ἡ ὄψιν των καὶ μόνον.
 Ἡ δὲ στενοχωρία σου, τοῦ ἄδου τὴν ὀδύνην,
 Τὴν θλίψιν τῆς κολάσεως, τὴν ἄπαυστον ἐκείνην.

Ἦς φεῖσαι, ῥῦσαι ὁ Θεὸς διὰ τοὺς οἰκτιρμούς σου
Καὶ εὐσεβεῖς, καὶ ἀσεβεῖς, καὶ ὄλους τοὺς λαούς σου.

Ὡ φυλακὴ ἐπαινετὴ λοιπὸν καὶ κατὰ πρᾶγμα,
Ἄλλὰ καὶ κατὰ ὄνομα, τῶν ἀρετῶν τὸ ὄραγμα.
Σὺ τοῦ παγκάλλου Ἰωσήφ δόξα, τιμὴ, καὶ κλέος.
Τοῦ γῆς Αἰγύπτου ἄρχοντος, δευτέρου βασιλέως.
Καὶ Ἰωσήφ ὁ πάγκαλλος δόξα, τιμὴ δικήσου,
Εὐχαριστία πρέπουσα, ἀξία ἀμοιβήσου,
Ἐκεῖνος εἰς τὸ σπῆτι σου ἂν δὲν εἶχε κατέβη,
Εἰς τὰ λαμπρὰ βασίλεια δὲν ἤθελον ἀνέβη.
Ἐκεῖνος εἰς τὴν ψάθα σου ἂν δὲν εἶχε πατήση,
Στὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν δὲν ἤθελε καθήση.
Τὸ σκότος ἂν δὲν ἔβλεπε τούτου τοῦ ὀσπητίου,
Τὸ φῶς δὲν ἀξιώνετο ποτὲ τοῦ Παλατίου.
Ἄνίσως δὲν μυρίζονταν ἐδῶ τὴν δυσωδίαν,
Δὲν ἐδοκίμαζεν ἀλλιῶς ἐκεῖ τὴν εὐωδίαν.
Ἄν δὲν ἐμάθαιναν ἐδῶ καὶ τὴν χαμαικοιτίαν,
Τὴν τόνισιν σου ταπείνωσιν, καὶ τὴν ἰσοτιμίαν,
Δὲν ἐτιμᾶτο ὕστερα ἐκεῖ μὲ προεδρεῖαν,
Μὲ ὑπερέχουσαν τιμὴν, καὶ πρόκριτον ἀξίαν.
Δὲν ἔφθασε, δὲν μπόρεσε, μόνη ἡ σωφροσύνη
Νὰ δώσῃ τὸ βασίλειον, χάρις ὡσάν ἐκείνη.
Καθάπερ καὶ εἰς τὰς μωρὰς κόρας, ἡ παρθεनिया,
Καθὼς καὶ κάθε ἀρετὴ μόνη δὲν σώνει μία.
Μὰ διατὶ πολυλογῶ ; γιατίι τόσοσιν πλατύνω ;
Τὴν δόξαν σου καὶ τὴν τιμὴν τάχα γιὰ νὰ πληθύνω ;
Ὅπου ἐσὺ πανένδοξε δοξάσθησ, ἐτιμήθησ
Ἀπὸ τὸν πλέον ἐνδοξον, καθὼς ἐμαρτυρήθησ.

Ὅτι ἐκατοικῆθηκες σὺ ὁ Παράδειτός μου
Ἀπὸ τὸν μεγαλήτερον τὸν ἄνθρωπον τοῦ Κόσμου.
Πέτρον, καὶ Παῦλον σιωπῶ, καὶ πάντας Ἀποστόλους,
Πρόσωπα δευτερεύοντα, καθὸ γνωστὸν εἰς ὄλους.
Ὅπου ἐφυλακώθηκαν, καὶ μὲ θαυματουργίαν,
Μὲ ἐνδοξον παρὰ πολλᾶ Ἀγγέλου παρουσίαν,
Εὐγῆκαν ἀπτήν φυλακὴν μὲ ἄκραν παβρήσιαν,
Μὲ θάμβος ὄλου τοῦ λαοῦ, καίτινων σωτηρίαν.
Ἐμβάντες μόνον εἰς αὐτὴν γιὰ νὰ τὴν ἀγιάσουν,
Ἐμβάντες δὲ μὲ δόξαντους διὰ νὰ τὴν δοξάσουν.
Ὁ Ἰωάννης ὁ πολὺς, ὁ μείζων τῶν ἀνθρώπων,
Ὁ Πρόδρομος, ὁ Βαπτιστής, ὁ Ἄγγελος τὸν τρόπον,
Ποτὲ του δὲν ἠθέλησε σπῆτι νὰ ἀποκτήση,
Ποτὲ του δὲν ἀπόκτησε σπῆτι νὰ κατοικήση.
Ὅτι ὡς χριστομίμητος, (ὡς ἔπρεπε νὰ εἶναι)
Δὲν εἶχε ποῦ, ὡς ὁ Χριστός, τὴν κεφαλὴν τοῦ κλίνας.
Ἄλλ' εἶχε, καθὼς ὁ Χριστός, ἐν οὐρανοῖς τὴν κλίνην.
Καὶ πνεῦμα, καὶ πολίτευμα, διὰ θεοφροσύνην.
Ἄλλ' ὅμως εἰς τὴν φυλακὴν ἦλθε νὰ κατοικήση.
Ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι σου διὰ νὰ σὲ τιμήση.
Ἐσένα ἐδιάλεξε μόνην εἰς κατοικίαν,
Ἐσένα ἠρετίσατο, κατὰ τὴν ψαλμωδίαν,
Ἐσένα διὰ τὴν πολλὴν χάριν σου, καὶ ἀξίαν,
Ἐσένα δι' ἀνάπαυσιν πολλὴν καὶ ἡσυχίαν.
Τὴν ἐρημίαν ἄφηκε, καὶ ἦλθε νὰ βαπτίση.
Καὶ τὸν Χριστὸν ἐβάπτισε, καὶ δίχως νὰ ἀργήση,
Τρέχει κ' ἐμπαίνει πρόθυμος, ὡσάν εἰς περιβόλι,
Εἰς τοῦτο τὸ παλάτιον, ὅπου τὸ φεύγουν ὄλοι.



Τὰ ἄνω ἐπεθύμησε Παλάτια τὰ θεῖα,
 Καὶ τοῦτο στὸ νὰ τὰ ἰδῆ ἐγινεν ὁδηγία.
 Τοῦτο μεταχειρίσθηκε σκάλα, διότι φθάνει
 Ἡ ἄκρατου στὸν οὐρανὸν ἀπάνω καὶ πιάνει.
 Κι' ἀνεβοκατεβαίνουνσι καὶ Ἄγγελοι Κυρίου.
 Διὰ νὰ δυναμώνουσι τοὺς τοῦ δεσμωτηρίου.
 Καὶ ὁ Θεὸς στὴν κορυφὴν κάθηται; καὶ κιτάζει
 Ποῖος γογγύζει ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ποῖος τὸν δοξάζει.
 Καὶ οὐ μόνον ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ,
 Καὶ ἀπ' ἐδῶ, ὡς Βασιλεὺς, καθήμενος ἐν κρίσει,
 Νὰ κρίνῃ τὸν παράνομον Ἡρώδη βασιλέα,
 Οὐκ ἔξεστὶ σοι, λέγωντας, θεῖα φωνή, καὶ θεά.
 Ἄλλ' ὄντας βεβαιότατα ἀνάξιο κάθ' ἄλλο,
 Κἂν τε πτωχό, κἂν πλούσιο, μικρότε καὶ μεγάλο,
 Ἐχυσεν εἰς τὸ σπῆτι σου αἷμα τὸ καθαρὸν του,
 Τὸ αἷμα τὸ προφητικὸν καὶ τὸ ἀσκητικὸν του.
 Καθὼς ἐχύθη τοῦ πατρὸς ἐτούτου Ζαχαρίου
 Προχθὲς ἀκάμεσα Ναοῦ, καὶ θυσιαστηρίου.
 Τὸ σπήλαιον τοῦ Ἰησοῦ ἦτον ὁσπήτιόν του,
 Τοῦ Βασιλέως Οὐρανῶν, καὶ τὸ παλάτιόν του.
 Ὅτι ἐκεῖ γεννήθηκε διὰ φιλάνθρωπιαν
 Ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπον Παρθένον τὴν Μαρίαν.
 Ἡ δὲ λαμπρά μου φυλακὴ τοῦ πρώτου τῶν Ἀγίων
 Σαράγι ἐχρημάτισε, κατοίκημα οἰκείου.
 Γιὰ τοῦτο ποῦ οἱ Ἀσκηταί, ποῦ δὲ οἱ ἐρμηῖται,
 Ἄγγελοι οἱ ἐπίγειοι, καὶ οὐρανοπολῖται;
 Παρὰ ἐκεῖ στὰ σπήλαια, ἐκεῖ στὴν ἐρημίαν,
 Οἰκησιν τὴν ἐπίγειον, πόλιν δὲ οὐρανίαν.

Ποῦ εἶναι δὲ οἱ Ἀθηταί, καὶ οἱ στεφανηφόροι;
 Ποῦ Μάρτυρες οἱ ἐνδοξοὶ, καὶ οἱ τροπαιοφόροι;
 Παρὰ ἐδῶ σταῖς φυλακαῖς, ἐνταῦθα εἰς τὴν πάλην.
 Ἄδου τοῦ ἐπιγείου μὲν, βάσκανον δὲ μεγάλην.
 Ὡ φυλακὴ λοιπὸν καλή, πολλὰ καλλιωτέρα
 Ἀπ' ὅλα τὰ ὁσπήτια, καὶ πλεῖο τιμιωτέρα.
 Ἦθελα Πάτερ σὲ εἰπῆ διὰ φυλακωμένον (α)
 Καὶ ἄλλον ἀξιόλογον, καὶ μεμαρτυρημένον,
 Ὅπου μπορῶντας νὰ εὐγῆ, μπορῶντας νὰ γλυτώσῃ,
 Μᾶλλον παρακινούμενος αὐτὸ νὰ κατορθώσῃ,
 Ποσῶς δὲν τὸ ἠθέλησε, ποσῶς δὲν τὸ ἐδέχθη,
 Μέσα δὲ εἰς τὴν φυλακὴν νὰ κάθηται ἐστέρχθη.
 Ἔσποντας καὶ ἀπόφασις γιὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν,
 Καὶ ὄλο ἓνα καρτερῶν νὰ τὸν ἐθανατώσουν.
 Ἐὰν δὲν ἦταν ἀρκεταῖς ἡ τόσαις μαρτυρίαις
 Νὰ ἀποδείξουν ταῖς πολλαῖς χάρες καὶ οὐ μετρίαις,
 Τῆς φυλακῆς τῆς θαυμαστῆς, τῆς πολυπαινεμένης,
 Τῆς μυριοχαρίτου τε, μυριοτιμημένης,
 Θεοῦ φροντῖς ἡ φυλακὴ, Πάτερ, καὶ δέσποτά μου,
 Μεγάλῃ ἐννοια Θεοῦ ἡ φυλακὴ παιδιά μου.
 Μνήμη Θεοῦ ἡ φυλακὴ, Ἀρχιερεῖς, Παπάδες.
 Θεοφιλῆς ἡ φυλακὴ, Ἀρχοντες, Ἀφεντάδες.
 Οἰκία θεοφρούρητος, θεάρεστος δουλεία,
 Ἀγγέλων ἡ ἀγαπητῆ, δαιμόνων ἡ πικρία.
 Ἐλέους ἐργαστήριο, σπῆτι τῆς σωφροσύνης,
 Πταιόντων Ἰλαστήριον, θρόνος δικαιοσύνης.

(α) Σωκράτην τὸν Φιλόσοφον.

Νόος ὁ περιμαζωμός, ἐμπόδιον κακίας,
 Ἄμαρτων διόρθωσις, ὄργανον μετανόιας.
 Ἄφρονων ὁ σωφρονισμός, ὁ στέφανος φρονίμων,
 Πτωχῶν, πλουσίων δάσκαλος, ἐντίμων, καὶ ἀτίμων.
 Κοιλὰς κλαυθμῶνος γλυκεροῦ, βρύσις χρυσῶν δακρῶν,
 Μειμισημένον ἀγαθόν, ὑπομονῆς σχολεῖον.
 Τὴν φυλακὴν ἐγὼ τιμῶ μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν,
 Τόσο τιμίαν τὴν βαστῶ ἐγὼ καὶ σεβασμίαν.
 Καθὸ πολλῶν ἀμαρτιῶν αἰτίαν σωτηρίας,
 Καὶ ἐμφανείας τοῦ Χριστοῦ πολλοῖς καὶ παρουσίας.
 Ἡ γῆ ὅπου μὲ δάκρυα βρέχεται μετανόιας,
 Βλαστάνει στάχυας χαρᾶς, ὄραγματ' αἰεζωίας.
 Ἄηρ ὅπου τοὺς στεναγμοὺς προσδέχεται, λικμίζει,
 Ἐναερίους δαίμονας, καὶ παντελῶς σκορπίζει.
 Σκότος ὅπου εἰς προσευχὴν βλέπει τὸν κατοικοῦντα,
 Φέγγει ὑπὸ τὸν Ἥλιον τὸν ἀκτινοβολοῦντα.
 Ἄλυσος ὅπου ἔδесе πόδας φυλακωμένων,
 Ἐν ταυτῷ λύει τὴν σειρὰν πάντων τῶν ἐσφαλμένων.
 Πόδια ὅπου σφαλισθοῦν στὸ ξύλο καὶ σφιχθοῦσι,
 Ἐλεύθερα εἰς τὸ καλὸ μέλλει νὰ περπατοῦσι.
 Στενοχωρία φυλακῆς, ψυχῆς εὐρυχωρία,
 Θλίψις σαρκός, καὶ φυλακὴ, νοός ἐλευθερία.
 Ὅσον ὁ ἔξω ἄνθρωπος φθείρεται, ταπεινοῦται,
 Τόσον ὁ ἔσω τρέφεται, χαίρει, ἀνανεοῦται.
 Ὅστις ὀρέγεται χαρὰν στὸ τέλος νὰ θερίσῃ,
 Ἄς σπεύρῃ πρῶτα δάκρυα, ἐν πρώτοις, ἄς πικρίῃ.
 Οἱ σπεύροντες ἐν δάκρυσιν νῦν, ἐν ἀγαλλιάσει,
 Αὐτοὶ θέλει θερίσουσι, καὶ ἐν ἀνέσει πάσῃ.

Οἱ μαργαρίται βρίσκονται, ἀλλὰ εἰς βαθυτάτους,
 Κινδύνους, καὶ μὲ περισσοὺς κόπους μεγαλωτάτους,
 Οἱ θησαυροὶ τὸ σίδηρον εἰς τὸ νὰ ξεσκαθοῦσι,
 Χρειαζονται, καὶ νὰ εὐγοῦν, διὰ ν' ἀποκτηθοῦσι.
 Τὰ ῥόδα ἀναθάλλουσιν, ἀλλ' ἀκανθῶν ἐν μέσῳ,
 Καὶ δὲν τὰ πέρνω, εἰς αὐτὰς ἐὰν δὲν περιπέσω.
 Βιάζεται τῶν Οὐρανῶν ἡ δυνάτις βασιλεία,
 Καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν, ἤγουν ἐν βίᾳ.
 Στενὴ ἡ στράτα Ἀδελφοί, στενὴ, καὶ τεθλιμμένη,
 Ὅπου εἰς τὸν Παράδεισον θέλει νὰ μᾶς πηγαίνει.
 Αὐτὴ ἐστὶν ἡ φυλακὴ, ὡς θλίψεως πορεία,
 Τοῦ Παραδείσου ἡ ὁδός, αὐτὴ τῇ ἀληθείᾳ.
 Καὶ χαίρεσθε Ἀγαπητοὶ ὅσοι τὴν περπατεῖτε,
 Εὐχαριστεῖτε τῷ Θεῷ, καὶ μὴν ἀγανακτῆτε.
 Χαίρεσθε, καὶ εὐφραίνεσθε, ναί, οἱ φυλακωμένοι,
 Μακάριοι καλότυχοι εἶσθε, ὡς σεσωσμένοι,
 Φυλακωμένοι ἀλλὰ νῦν, πάντα δὲ γλυτωμένοι,
 Θλιμμένοι ἀλλὰ σήμερον, πάντα δ' εὐτυχισμένοι.
 Κλεισμένοι, ἀλλὰ ἐκ Θεοῦ Κυρίου φυλαγμένοι,
 Καὶ αὔριον ἐλεύθεροι, καὶ καλοκαρδισμένοι.
 Ὑστερον ἀπ' τὴν συγνεφιά, καὶ ἀπὸ τὴν ἀντάραν,
 Ὁ Ἥλιος μᾶς φαίνεται μὲ πλιότερην λαχτάραν.
 Καὶ μετὰ τὴν ἀσθένειαν ἡ ποθητὴ ὑγεία,
 Καὶ μετὰ τὴν πτωχείαν δὲ πάλιν ἡ εὐτυχία.
 Ἐτῆζι καὶ ἀπτήν φυλακὴν εὐθὺς ἐλευθερία
 Ἀληθινᾶ μᾶς φαίνεται παρὰ πολλᾶ γλυκεῖα.
 Ἡ φυλακὴ καὶ τοὺς σοφοὺς τοὺς κάνει σοφωτέρους,
 Τοὺς κάνει φιλοπόνους τε, καὶ γεννητικωτέρους.

Τοὺς ἀποδείχνει πάντοτε παιδιῶν πολλῶν πατέρας,
 Λόγων τουτέστι, συγγραφῶν, καὶ ὑπὲρ τοὺς Ἀστέρας.
 Μήτηρ ἐστὶν ἡ φυλακὴ ἐνδόξων γεννημάτων,
 Βρύσις ἐστὶν ἐπωφελῶν, καὶ μυστικῶν ναμάτων.
 Κῆπος ἐστὶν ἡ φυλακὴ ῥόδων ἤδη ἀμαράντων,
 Ἄνθων, φυτῶν ἀειθαλλῶν, συμμαρτυρούντων πάντων.
 Αὐτὴ μ' ἐκείνον τὸν σοφὸν Σωκράτην συζευχεῖσα,
 Σοφία, καὶ ἡ φυλακὴ, φιλότητι μιγεῖσα,
 Ἐγέννησε τὸν Αἰσωπον, τὸ θαῦμα Φιλοσόφων,
 Τὸ γέννημα τὸ ξακουστόν, τὴν γνῶσιν τῶν ἀσόφων.
 Μὰ διατὶ παμπάλαια πράγματα ἐνθυμοῦμαι ;
 Καὶ ἱστορίας παλαιοῦ καιροῦ σοῦ διηγοῦμαι ;
 Αὐτὴ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον χθὲς τὸν Μαυροκορδάτον,
 Σοφίας τε καὶ χάριτος π.ναληθῶς γεμάτον,
 Τὸν πάππον τοῦ αὐθέντου μου, τὸν καὶ ἐξ ἀπορρήτων,
 Ἴδὸν κοινῶν τοῦ οὐρανοῦ καλῶν νῦν τῶν ἀρρήτων.
 Αὐτὴ μὲ τοῦτον τὸν σοφὸν ἀντάμα ἐνωθεῖσα,
 Καὶ ἀρκετὸν χρόνον ὁμοῦ συνοῦσα, εὐφρανθεῖσα,
 Τὶ παῖδας δὲν ἐγέννησαν σοφοὺς καὶ ὠφελίμους ;
 Σὰν τί καρποὺς ἐβλάστησαν γλυκεῖς καὶ πολυτίμους,
 Ὡς πόσα συνεγράψασι συγγράματα σοφίας,
 Λόγους, καὶ ὑπομνήματα μεγάλης ὠφελείας,
 Καὶ πόσας συνετέλεσαν ἄραγε θεωρίας,
 Καὶ πόσας πράξεις ἀρεστὰς Θεῷ καὶ ἐργασίας,
 Ἡ φυλακὴ τὸ μαρτυρεῖ, ἢ πέτραις τὸ φωνάζουν,
 Οἱ πάντες τὸ κηρύττουσι, τὰ πράγματα κραυγάζουν.
 Οἱ Τοῦρκοι δὲν τὸ κρύπτουσι, Ἀρμένιοι τὸ μιλοῦσι,
 Φράγγοι, Ῥωμαῖοι, μὲ κοινὴν τιμὴν τ' ὁμολογοῦσι.

Υἱὸς τοῦ ὁ Νικόλαος, αὐθέντης τῆς Βλαχίας,
 Τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ πατρός, ὁ γόνις τῆς σοφίας.
 Πρὸ πάντων τὸ ὑπόστησε, τὸ ἐδειξεν ἀτός του.
 Ὡς γεννηθεῖς στὴν φυλακὴν, οὔσης καὶ τῆς μητρὸς του.
 Ἄλλ' ἔτι καὶ ἡ φυλακὴ αὐτὴ εὐεργετήθη,
 Διότι ὄντας σκοτεινὴ, ἐφωτοπεριχύθη.
 Ἄνοιγωντας μέρη τινά, καθὼς εἶχε ζητήσει,
 Εἰς τὰ ἀπάνω σπήτια, διὰ νὰ τὰ φωτίσει.
 Ἐτι καὶ τὸ Κανλίκιο γύρεψε νὰ γεμῶση,
 Χύνωντας μέσα χύματα, ὁ τόπος νὰ ψηλώση.
 Διότι ἦτονε βαθύς, καὶ ἀπτὴν ὑγρασίαν
 Ἐβλάπτονταν οἱ ἄνθρωποι πολλὰ εἰς τὴν ὑγείαν.
 Ἐφερον ἔτι καὶ νερά, ἔκαμε μέσα βρύσιν,
 Ὅπου ποτὲ δὲν ἦτονε διὰ ποτόν, καὶ πλύσιν,
 Μάρτυρας τούτων καὶ ἐγώ, γιατί εἶχα καθήσει,
 Ἐξήντα μέραις εἰς αὐτό, κ' εἶχα τὸν μακαρίσει.
 Ἐγὼ καὶ ταύτην τὴν τιμὴν τὴν τοῦ Κανλικίου.
 Ἐλαβα, ἀξιῶθηκα, ὦ τύχης ἀνομοίου.
 Δὲν ἀδυνάτησεν αὐτὴ εἰς τὸ νὰ μ' ἀνεβάση,
 Ἐκεῖ ὅπου μὲ ἤξευρες, καὶ εἶχες τὸ θαυμάσει.
 Καθὼς δὲν ἀδυνάτησε καὶ νὰ μὲ κατεβάση,
 Ἐδῶ, ὅπου θωρῶντας μὲ, τρομάρα σ' εἶχε πιάσει
 Μ' ἀνέβασεν ἔτσι ψηλᾶ, τὴν δύναμιν νὰ δείχνη,
 Πῶς καὶ ἀχρεῖους δύνανται, πλὴν ὕστερα μᾶς ῥίχνη.
 Μ' ἀνέβασε, μὴ βλέπωντας τί πράγμα ἀνεβάζει,
 Μπροστὰ δὲν ἔχει μάτια ὅπου νὰ μᾶς κυτάζει,
 Τὰ ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν, καθὼς πολλὰ ἀστεῖα,
 Καὶ φρόνιμα τὴν πλάττουσι τῆς Ἄγαρ τὰ παιδία.

Ὅθεν ἀφ' οὗ μὲ ἀνέβασε ψηλᾶ κ' ἐκύταξέ με,
 Συχάθηκε, καὶ μ' ἄφηκε, καὶ κάτω ἔρριψέ με.
 Ἐλευθερώθη δὲ αὐτὸς μετὰ τῆς γυναικὸς του,
 Φυλακωμένης καὶ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Μητρὸς του,
 Τὴν ὥραν ὅπου ἔγραφε λόγον πρὸς τὴν Ἁγίαν
 Αἰκατερίνην τὴν σοφὴν, καὶ Μάρτυρα τὴν θείαν.
 Ὅτι, ποτὲ δὲν ἔμαθε δίχως ὑπηρεσίαν,
 Ἡ ἔγραφεν, ἢ ἔλεγε, διὰ τυχοῦσαν χρείαν,
 Σχολάζωντας δὲ ἀπ' αὐτά, Ψαλμούς ἐμελετοῦσε,
 Καθὼς μὲ εἶπασι τινές, καὶ ὅταν περπατοῦσε,
 Καὶ τὸν Θεὸν καθ' ἑαυτὸν θεόφρων ἀνυμνοῦσε,
 Κ' ἔλαβε πάλιν τὴν τιμὴν τὴν πρώτην ὅσο ζοῦσε.
 Ἄλλ' ἁμαρτίαν τὸ βαστῶ, ἐδῶ ἂν τελειώσω,
 Κ' ἀκόμη δὲν ἀναγκασθῶ ὀλίγο νὰ ξαπλώσω.
 Ἄν καὶ νὰ ἐξαπλώθηκα πέραν καὶ τοῦ μετρίου,
 Διὰ τ' ἀμέτρητα καλὰ τούτου τοῦ ἐγκωμίου.
 Καὶ ἁμαρτάνω βέβαια, ἀνίσως σιωπήσω,
 Κατόρθωμα μαρτυρικὸν ἐὰν δὲν μαρτυρήσω.
 Ὅθεν συμφέρει μάλιστα αὐτὸ νὰ ἱστορήσω,
 Δόξαν Θεοῦ, καὶ δούλου του, διὰ νὰ μὴ στερήσω.
 Καὶ μὲ αὐτὸ Πάτερ θαρρῶ νὰ μὴ σὲ ἐνοχλήσω,
 Μάλιστα δὲ καὶ εἰς χαρὰν πολλὴν νὰ σὲ κινήσω.
 Ἔργον ὡς διηγούμενος, ὅπου ἐγὼ ἀτός μου,
 Τὸ εἶδα εἰς τὴν φυλακὴν, δόξα σοι ὁ Θεὸς μου.
 Εἶδα λοιπόν, ὄντας παρών, δύο, καὶ τρεῖς νὰ χύσουν,
 Τὸ αἷμα διὰ τὸν Χριστόν, ἤγουν νὰ μαρτυρήσουν.
 Πῶς τοῦ Θεοῦ εἶναι υἱός, ἀληθινὸς Θεὸς μας,
 Καὶ Ποιητὴς γῆς, οὐρανοῦ, καὶ Πλάστης ἐδικὸς μας.

Ἐγὼ δὲ ἓνα ἐξ αὐτῶν νὰ φανερώσω μόνον
 Εἰς μνήμην ἀκατάπαυστον τῶν ἐδικῶν μας χρόνων.
 Καὶ εἰς τιμὴν τοῦ γένους μας τοῦ ταπεινωμένου,
 Εἰς δὲ τὴν Πίστιν μας στερρῶς τεθεμελιωμένου.
 Ἐνας λοιπὸν Χριστιανός, Χρῆστος τὸ ὄνομά του,
 Ἀληθινὰ δοῦλος Χριστοῦ, κατὰ τὸ θέλημά του.
 Ὡς τεσσαράκοντα χρόνων κατὰ τὴν ἡλικίαν,
 Περιβολάρης ἦτονε ἀπὸ τὴν Ἀρβανιτίαν.
 Ἐστέκετο εἰς τὸ τζαρσί, καὶ μῆλα ἐπουλοῦσε,
 Καὶ μ' ἓνα ἐχθρὸν ἔτυχε καὶ τὰ ἐσυμφωνοῦσε.
 Ἀπάνω στὸ παζάρι τους, καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν
 Φιλονεικοῦν, μαλώνουσιν εὐθύς μὲ εὐκολίαν.
 Ὁ ἐχθρὸς νὰ ἐκδικηθῆ, συκοφαντεῖ τὸν Χρῆστον,
 Πῶς εἶπε νὰ ἐκδικηθῆ αὐτὸν τὸν ἐχθρὸν του.
 Ὡ πρόχειρος ἐκδίκησις, εὐκολωτάτη νίκη,
 Καὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν πάραυτα καταδίκη.
 Τραβᾶ, τὸν φέρνει παρευθὺς ἴσα εἰς τὸ διβάνι,
 Τὸν κατεβάζει ἀπ' ἐκεῖ, καὶ στὸ τουμπροῦκι βάνει.
 Μάρτυρες, ὅσους ἠθελές, τοιαύτης μαρτυρίας,
 Τὸ καλδιρίμι μάρτυρας κι' αὐτὸ ἐπ' ἀληθείας.
 Παρασκευὴ ἦτον αὐτό· τὸ δὲ ταχὺ τὸν κράζει
 Ἀπάνω ὁ τζαβούσμπασης, καὶ τὸν ἐδιατάζει.
 Ὁ Χρῆστος δὲ Χριστιανὸς αὐτόχρομα δισόλου,
 Δὲν πῆρεν ἀπὸ διδαχαῖς τζαβούσμπαση καθόλου.
 Ἀλλὰ ὑβρίζει τολμηρῶς μὲ μεγαλοφυχίαν
 Κ' ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἐχθρὸν του, ἐκεῖ μὲ παρρησίαν.
 Ὅθεν τὸν ἐκατέβασαν τὴν ὥραν τὴν ἰδίαν
 Οἱ περὶ τὸν τζαβούσμπαση, δέρνοντες μ' ἀσπλαγχίαν.

Τὸν ἔφεραν στὴν φυλακὴν, τὰ χέρια δεμένον,
 Μὲ αἵματα στὴν κεφαλὴν, τὸν εἶχαν κρημνισμένον.
 Τὸν ἔβαλαν ἀπίστομα μέσα εἰς τὸ τουμπροῦκι,
 Ἦρχονταν καὶ τὸν ὕβριζαν ἐκεῖ ὄλοι οἱ ἐχθροὶ του.
 Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ ἔκοψαι τὴν τιμίαν,
 Ἀθλητικὴν του κεφαλὴν εἰς δόξαν αἰωνίαν,
 Σάββατον ἦτον τῶν ψυχῶν τότε τῆς ἀποκρέω,
 Ταῦτα δὲ διηγούμενος ἐγὼ χαίρω, καὶ κλαίω
 Χαίρω πῶς ἀξιώθηκα μαζί νὰ κατοικήσω
 Μὲ τούτους εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ συνομιλήσω,
 Κλαίω πῶς οὐκ ἤξιώμαι κ' ἐγὼ νὰ συναθλήσω,
 Καὶ τῶν στεφάνων μετ' αὐτῶν ἴσως νὰ κοινωνήσω.
 Τὸ Αἷμα διὰ τὸν Χριστὸν κ' ἐγὼ τότε νὰ χύσω,
 Καὶ μὲ τὸ Αἷμά μου Χριστοῦ τὸ αἷμα νὰ τιμήσω.
 Ἐγὼ δὲ σὰν ἀπόκρυφα μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
 Ἀπ' τὸ τουμπροῦκι εὐγάλα καὶ τοῦτον πρὸς τοὺς ἄλλους
 Τὸν ἔδωκα νὰ φάγη δέ, καὶ δὲν εἶχε θελήσει.
 Πρὸς τί νὰ φάγω; ἔλεγε, μὴ γὰρ καὶ θέλω ζήσει;
 Καὶ λότελα δὲν ἔφαγε διψῶν, καὶ πεινασμένος
 Ἐτελειώθη ἐν Χριστῷ ἀποκεφαλισμένος.
 Μὲ παρακάλεσε πολλὰ μὲ πόνον τῆς καρδίας,
 Νὰ δώσω νὰ τοὺς κάμουσι κάμποσας Λειτουργίας.
 Ἴδες ἢ θεία ἢ ψυχὴ πῶς ἀγαπᾷ τὰ θεία;
 Πόσο διψᾷ τὰ Ἅγια ἢ γνώμη ἢ Ἅγια;
 Στὸν οὐρανὸν ὑπήγαινε δίχως ἀμφιβολίαν,
 Καὶ εἶχε τὴν καρδίαν του πάλιν στὴν Ἐκκλησίαν.
 Εἰς τὸν Θεὸν ἀνέβαινε διὰ τὴν μαρτυρίαν,
 Καὶ πάλιν εἶχε ἐννοίαν διὰ τὴν Λειτουργίαν.

Ἐποῦτος βεβαίότατα εἶχε τὴν πολιτείαν
 Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν παραγγελίαν.
 Γιὰ τοῦτο ἀξιώθηκε στέφανον μαρτυρίου,
 Εὐλογητόν, καὶ αἰνετὸν τὸ ὄνομα Κυρίου.
 Ἀλλοίμονο στοῦ λόγου μου, ὅπου τὴν Λειτουργίαν
 Τὴν ἔχω ὡσὰν πάρεργον, ὡς μίαν ἀγγαρείαν.
 Τὰ Ἅγια ὡς πάρεργα ὁ ἄγνωστος τὰ ἔχω,
 Καὶ τὰ φρικτὰ, φεῦ, ὡς παικτὰ, κ' ἄλλου πάγω καὶ τρέχω
 Φεύγωντας ὁ ἀνόητος τὴν θείαν Λειτουργίαν,
 Τὴν μόνην σωτηρίαν μου, Θεοῦ τὴν κοινωνίαν.
 Μ' ἔδωκε δὲ ὁ Ἅγιος ἐκεῖ ἓνα ἀκόνι
 Ἀπὸ τζελίκι, κρεμαστό, τὸ εἶχεν εἰς τὴν ζώνη.
 Ἄλλος προτήτερ' ἀπ' αὐτὸν εὐγάλει καὶ μὲ δίδει,
 Τὸ εἶχεν εἰς τὸ δάκτυλο σμαράγδι δακτυλίδι,
 Κ' ἓνα Σταυρόν. εἰς τὸν λαιμὸν τὸν εἶχε κρεμασμένον.
 Ὅστις ἐκόπη καὶ αὐτὸς διὰ τὸν Σταυρωμένον.
 Καὶ ἴσως εἶναι κὰν αὐτὰ ὡς ἓνας Ἀραβῶνας,
 Πῶς ἔχομεν νὰ σμίξωμεν εἰς τοὺς χρυσοὺς αἰῶνας.
 Εἰς τὴν πατρίδα μας ἐκεῖ, εἰς τὸν Παράδεισόν μας,
 Ἐκεῖνοι μὲ τὸ Αἷμα τους, ἐγὼ μὲ τὸν Σταυρόν μας.
 Δώδεκα μέραις ἦτονε μηνὸς Φεβρουαρίου
 Ὅταν ὁ Χρῆστος ἔλαβε τὸ στέφος μαρτυρίου.
 Ἀπὸ γεννήσεως Χριστοῦ χρόνου εἰς τοὺς χιλίους
 Ὁκτὼ καὶ τεσσαράκοντα ἐπὶ ἑπτακοσίους.
 Ἡ Ἀργυρῆ Προυσιανὴ (ἄλλ' ἄκουσε καὶ ἄλλο
 Προτήτερ' ἀπὸ λόγου μου, καὶ τοῦτο δὲ μεγάλο)
 Ἡ χρυστὴ Μάρτυς Ἀργυρῆ ἦτον ὑπανδρεμένη,
 Λεόνυμφη, καὶ εὐμορφη, πλὴν θεοφοβουμένη.

Ἄπ' ἓνα ἐχθρὸν γείτονα ἐτούτη ἀγαπήθη,
 Καὶ εἰς τῆς Προύσας τὸν κριτὴν ἐψευδομαρτυρήθη,
 Πῶς εἶπε Τούρκα νὰ γενῆ, κ' εὐθὺς ἐφυλακώθη.
 Ὑστερα εἰς τὴν Πόλιν δὲ ἐκείθεν ἐσικώθη.
 Τὸ ἔκαμεν ὁ ἄνδρας τῆς τάχα διὰ καλὸν τῆς.
 Κ' ἐκρίθηκε μὲ τὸν αὐτὸν γείτονα τὸν ἐχθρὸν τῆς.
 Καὶ ἐκαταδικάσθηκε πάλιν, κ' ἐμαστιγώθη.
 Ἄφ' οὗ ἐμαστιγώθηκε, πάλιν ἐφυλακώθη,
 Καὶ πάλιν τὴν εὐγάνασι, καὶ τὴν ξαναρωτοῦσαν.
 Καὶ πάλιν τὴν ἐδέρνασι, καὶ τὴν ἐτιμωροῦσαν
 Καὶ τοῦτο ἠκολούθησε φθόνῳ τοῦ Ἐωσφόρου.
 Δεκαεπτὰ χρόνους σωστούς, βαβαὶ τῆς Ἀθληφόρου.
 Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν μέσα φυλακωμένη,
 Ἦτονε πάντα καὶ ἐκεῖ βρισμένη, ὀχλουμένη,
 Ἀπὸ γυναῖκες ἐχθρिकाῖς ἐκεῖ φυλακωμέναις,
 Καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα τους ὡς διδασκαλεμέναις.
 Καὶ ὅλα τὰ ὑπόμενον αὐτὰ ἡ μακαρία
 Διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ ἐν στερεᾷ καρδίᾳ.
 Ἄλλὰ πρὸς τούτοις καὶ αὐτὴ, ὡσὰν ἓνας ἐχθρὸς τῆς,
 Τὴν τυραννίαν τὸ κακὸν ἐπόθει τῆς σαρκὸς τῆς.
 Ὅθεν καὶ τὴν ἐπαίδευεν ἄπονα μὲ νηστείαν,
 Καὶ πᾶσαν ἄλλην παιδευσιν, καὶ τὴν ταλαιπωρίαν,
 Καθὼς πολλαῖς Χριστιαναῖς ἐκεῖ φυλακωμέναις
 Ἰδαν, καὶ ἐφανέρωσαν ὕστερα εὐγαλμέναις.
 Τῆς μὴνυσεν εὐλαβηθεῖς αὐτῆς τὴν πολιτείαν,
 Μανόλης ὁ κιουρτζίμπασης διὰ ἐλευθερίαν.
 Καὶ δὲν τὸ ἔστερξεν αὐτῆ, ὡς εὐχαριστημένη
 Νὰ εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν τεταλαιπωρημένη.

Ἔως ὅπου ἀπέθανεν ἐν τῇ ταλαιπωρίᾳ
 Τὸν μῆνα τὸν Ἀπρίλιον, ἡ Μάρτυς, καὶ Ὅσια.
 Ἀπὸ γεννήσεως Χριστοῦ χρόνους εἰς τοὺς χιλίους
 Πέντε καὶ εἴκοσι ὁμοῦ μὲ τοὺς ἑπτακοσίους.
 Ἐτάφη εἰς τὸ χάσκιοι καὶ μετὰ τριετίαν
 Ἀνέδωκε τὸ σῶμά τῆς μεγάλην εὐωδίαν.
 Ὅπόταν τὸ μνημεῖον τῆς πῆγαν νὰ τὸ ξεσκάψουν,
 Νὰ βάλλουσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἄλλον νὰ τὸν ἐθάψουν.
 Καὶ τὸ ἐπήρασιν εὐθὺς ἐνδον τῆς Ἐκκλησίας
 Ἀγίας τῆς Παρασκευῆς μετ' ἄκρας εὐλαβείας,
 Τοῦ Παναγιωτάτου μας ἀδείᾳ Παισίου,
 Καὶ εἶναι το ὄλο γερό, θαῦμα Θεοῦ Κυρίου.
 Καὶ ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, ὡς πρέπει, προσκυνεῖται,
 Καὶ ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν, καὶ φωτοπεριχεῖται.
 Αὐτὰ εἶναι τὰ κάλλη σου, καὶ τὰ καυχηματά σου.
 Αὐτὰ χρυσῆ μου φυλακὴ τὰ διηγήματά σου.
 Αὐταῖς εἶναι ἡ δόξαις σου, αὐτοὶ οἱ στέφανοί σου.
 Αὐτάναι τὰ ἐγκώμια εἰρκτή, κ' οἱ ἔπαινοί σου.
 Καὶ ἐγὼ μὲν, ὡς ἀτελής, κ' ὅσον ἐδυνήθην.
 Ἀπτοὺς πολλοὺς ἐπαίνους σου μέρος ἐδιηγήθην.
 Γιατὶ ὅλους ἀδύνατον οὐ μόνον εἰς ἐμένα,
 Ἀμὴ καὶ ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοὺς πρώτους εἰς κανένα,
 Καὶ ἔκαμα τὸ χρέος μου διὰ εὐχαριστίαν
 Τῶν ὄσων καλῶν ἔλαβα τὴν εἰς κατοικίαν.

Καὶ πρῶτον καλὸν ἔλαβα αὐτὴν τὴν στιχουργίαν,
 Δεύτερον δὲ τὰ δάκρυα, καὶ τρίτον τὴν πτωχείαν.
 Παρακαλῶ δὲ τὸν Θεὸν πρῶτον νὰ μᾶς λυτρώνη
 Ἄπο κακό, καὶ ἄδικο, νὰ μᾶς ἐλευθερώνη.
 Δεύτερον νὰ μᾶς λυπηθῆ, ποτὲ νὰ μὴ μᾶς βάλῃ,
 Νὰ μὴ μᾶς δείξῃ φυλακῆς, εἰ καὶ καλῆς, τὰ κάλλη.
 Τρίτον εἰὰν τὴν φυλακὴν πλέον ἀποφασίσῃ,
 Καὶ δύναιμι Ἀγγελικὴν ὁμῶς νὰ μᾶς χαρίσῃ,
 Τέταρτον, καὶ πλειὸ σίγουρον ὁμῶς, καὶ τελευταῖον,
 Ἄπο αὐτὸν τὸν πειρασμὸν Διδάσκαλε φευκταῖον.

Μεγαλυνάρια

Τὸν ἀποτμηθέντα ὑπὲρ Χριστοῦ, Χρῆστον τὸν γενναῖον,
 καὶ νῦν ὄντα σὺν τῷ Χριστῷ, στεφανηφοροῦντα
 μετὰ τῶν Ἀθλοφόρων, τὸν Μάρτυρα τὸν νέον σὲ μακα-
 ρίζομεν.

Θρόνῳ παριστάμενος τοῦ Θεοῦ, σὺν Ἀγγέλοις Μάκαρ,
 τῶν τιμώντων σου τὴν σεπτὴν μνημόνευε μνήμην,
 κάμου τοῦ συνδεσμίου, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῦων τῷ Παν-
 τοκράτορι.

Τὴν Ὅσιομάρτυρα Ἀργυρῆν τιμήσωμεν πάντες, τὴν
 ἀνδρείως ὑπὲρ Χριστοῦ, δι' ἐτῶν πλειόνων, εἰρκτήν,
 πληγὰς καὶ πόνους, μέχρι πνοῆς ἐσχάτης καθυπομεί-
 νασαν.

Χαίροις Παμμακάριστε Ἀργυρῆ, ἡ δοκιμασθεῖσα ὡς
 χρυσίον ἐν τῷ πυρί, καὶ λάμψασα Κόσμῳ λαμπρό-
 τερον χρυσίου, καὶ στέφει λαμπρυνθεῖσα νῦν ὑπερλάμ-
 ποντι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ Κανὼν ὁ τοῦ Ἀθανασίου.
 Ἀπερνᾷ εἰς ὄλα, καὶ νικᾷ κάθε Κανόν' Ἁγίου.
 Στὸ νόημα, στὸν ἐπαινον, στὰς λέξεις, εἰς τὸ μέλι,
 Τὴν γὰρ καρδίαν γλυκερῷ νύττει, καὶ θείῳ βέλει,
 εἶναι δὲ καὶ ἀνέκδοτος, δὲν εἶναι τυπωμένος.
 Ἐπρόσθεσα ἐδῶ κι' αὐτόν, τῷ πόθῳ του τρωμένος,
 εἰς τύπον διὰ νὰ βαλθῆ, καὶ νὰ τὸν διαβάξουν
 Πολλοί, καὶ τὴν γλυκάδα του ἐπὶ νὰ δοκιμάξουν.
 Ψάλατε τοίνυν ψάλατε καὶ τοῦτον πρὸς τοὺς ἄλλοις
 Ἡγαπημένοι Ἀδελφοὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
 Τὸν θεῖον Ἀθανάσιον μὲ τοῦτον ἀνυμνοῦντες,
 Ἐμὲ δὲ τὸν ἀνάξιον δοῦλόν του συγχωροῦντες.



ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ

ΜΕΓΑΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ

ΤΗ Β'. ΜΑ.Ι.ΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΚΥΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΧΑΙΤΩΝ

Ἐσπέρας, στιχηρὰ Προσόμοια τέσσαρα, ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο Ἀθανάτου ζωῆς ἡξιωμένος, ὅτε ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον, Πατρὶ Ἀνάρχῳ γεννήτορι, υἱὸν καὶ Λόγον, τὸν ζωοδότην Χριστὸν ἐκήρυξας, τότε τῆ πυρίνη σου γλώττη κατέφλεξας, ὕλην αἰρέσεως Ἐνδοξε, ἀποκηρύξας τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τὸν Ἄρειον, καὶ θείοις λόγοις κατεφώτισας, τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας σοφέ, προσκυνεῖν τὴν Τριάδα ἐν μονάδι οὐσιότητος.

Ὡς ποταμὸς τοῦ Θεοῦ πεπληρωμένος, ναμάτων τοῦ Πνεύματος ὤφθης Ἰσαγγελε, καὶ πλυμμυρῶν θεῖα δόγματα, καὶ καταρδεύων τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν τὸ πρόσωπον, βυθίζων τὸ στίφος δὲ τὸ τῶν αἰρέσεων, ἐν τῷ Πε-

λάγει τῶν θείων σου λογίων Πάτερ, καὶ ἐν τῷ βάθει τῶν νοημάτων σου· σὺ γὰρ πανσόφως ὁμοούσιον, τῷ τεκόντι Πατρὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ἀνεκήρυξας θεῖε Ἀθανάσιε Πανόλβιε.

Νῦν οὐρανὸς τοῖς Ἀγγέλοις συγχορεύει, κτίσει συνευφραίνονται βροτῶν συστήματα· ὁ γὰρ ἐν γῆ οὐρανόφρονος, δεικνὺς τοὺς πάντας, κλίμακι θεῖα σεπτῶν ῥημάτων αὐτοῦ· οὗτος τὴν ἐπάνοδον τῶν Θεοδρόμων βαθμῶν, ὡς Ἰακώβ νέος δείκνυσιν, Ἀγγέλων θείων ἀγαλλομένων τῇ μεταθέσει αὐτοῦ. Διὸ βοῶμεν Παμμακάριστε, τῶν ἀύλων Ἀγγέλων συνόμιλε, χρυσορρόδα δυσώπει τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς μυστηπόλος καὶ θεῖος Ἱεράρχης, κινδύνους ὑπέμεινας καὶ διωγμοὺς καρτερῶς, ἐπιβουλὰς τε Πολύαθλε καὶ ἔξορίας, πολυχρονίου διὰ τὴν Πίστιν Χριστοῦ, τρανῶς Ὁμοούσιον, καὶ Συναΐδιον, καὶ Ἰσουργόν, καὶ συναναρχον, Χριστὸν κηρύττων, τῷ Προανάρχῳ καὶ Συνανάρχῳ Πατρὶ· ἔθεν αὐτός σε κατεκόσμησε, λαμπροτάτοις σοφῶς διαδόημασι, καὶ περίβλεπτον πάση οἰκουμένη ἀναδέδειχε.

Δόξα, ἦχος, πλ. α'.

Τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, διὰ τὴν Πνευματικὴν σοφίαν, Διδάσκαλος ὤφθης Ἀθανάσιε Μακάριε, Χριστὸν εὐρῶν ποδηγέτην, τὰς βουλὰς τῶν κακοδόξων αἰρετικῶν διεσκέδασας. Διὸ αἰτοῦμέν σε Ἄγιε, πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, ἄχρι τέλους τὴν ὑπὸ σοῦ, βεβαιωθεσαν ὀρθὴν Πίστιν, ἀσάλευτον φυλαχθῆναι ἡμῖν καὶ τὸ μέγα ἔλεος, παρ' αὐ-

τοῦ τοῦ σωτῆρος τῶν ὄλων, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὁ Κανὼν ἤχος. πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τὸ χαριτόπνουν τῆς σοφίας ὄργανον καὶ μουσικώτατον, ἢ μελιχρὰ γλῶσσα καὶ πνευματοκίνητος, ὁ νοῦς ὁ χρυσοστόλιστος, ἢ βροντόφωνος σάλπιγξ, ἢ διηχοῦσα τὰ πέρατα, ἔμπνευσόν μοι χάριν ὑμνοῦντί σε.

Ῥεῖθρον γλυκὺ, καὶ διειδὲς καὶ πότιμον, βλύζει ἢ γλῶσσά σου, μελισταγὲς νάμα, πόμα χαριτόβρυτον, πᾶσι κινᾷ τὸ στόμα σου, τὰ δὲ χεῖλη σου στάζει, γλεῦκος ἡδὺ κατανύξεως, μυστικόν τε νέκταρ Ἰσαγγελε.

Σὺ τὴν καρδίαν ἱερὸν δειμάμενος θυσιαστήριον, καὶ τὴν ψυχὴν πῆξας ὡς ἀγίαν Τράπεζαν, τὸν νοῦν Ἀρχιερέα δέ, καταστήσας τῷ λόγῳ, ἰέρεις τὴν προαίρεσιν, ὀλοκαυτωθεῖσαν περὶ πειρασμῶν.

Ὡς χρυσαυγίζων σελασφόρος Ἡλῖος, προσεποχοῦμενος, τῶν ἀρετῶν θείῳ χρυσαντύγῳ ἄρματι, τὸ λογικὸν στερέωμα νοητῶς δι᾽ ἰππεύεις, μαρμαρυγαῖς τῶν δογμάτων σου, ἅπαντα φωτίζων τὰ πέρατα.

Ἰγλης ῥεούσης καὶ φθαρτῆς ἠλόγησας, εὐλόγως Πάνσοφε, τὰ γεηρὰ πάντα ἀποτιναξάμενος, ὡς κόνιν εὐαπόθητον τοῦ Χριστοῦ δὲ τῷ πόθῳ, ἀναπτερούμενος ἔσχηκας, ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸ πολίτευμα.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς καθήμενος, μονογενὴς

ὡς Υἱός, καὶ νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος, ἐν τοῖς, ἀχράντοις κόλποις σου, ὡς βρέφος κάθηται Κόρη· θρόνον γὰρ ἔμψυχον ἅγιον σὲ ἐπὶ τῆς γῆς κατεσκεύασεν.

Ὡ ὀδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Γαληνότερον ὄρμον, σὲ καὶ χρυσὴν γέφυραν, ἔθετο Θεὸς τοῖς ἐν ζάλῃ χειμαζομένοις παθῶν, τούτους ἰθύνοντα πρὸς μετανοίας λιμένα, καὶ διαπορθεύοντα πρὸς ἀπαθείας τὴν γῆν.

Λιγυρὰν Ἀηδόνα, τοῦ νοητοῦ ἔαρος, ἔγνωμεν φωνοῦσαν, ἐν ἄλσει τοῦ βίου Ὅσιε, σὲ Ἀθανάσιε, πρὸς μετανοίας τὴν θάλψιν, συγκαλοῦντα ἅπαντας ῥιγῶντας πάθεσι.

Σοὶ τὸ ζῆν κατὰ Παῦλον, ἦν ὁ Χριστὸς Πάνσοφε, τὸ ὑπὲρ ἐκείνου θανεῖν δὲ κέρδος διψώμενον, ὃν καὶ μιμούμενός, ὑπὲρ τοῦ Κόσμου τυθέντα, τὴν ψυχὴν σου ἔθηκας ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου.

Ὡς Πηγὴ ζωηφόρος, ὡς ποταμὸς ἔμψυχος, ὡς ὑπερχειλῆς καὶ πλημμύρων χειμάρρους χάριτος, ῥεῖθροις τῶν λόγων σου, ψυχῶν ἀρούρας πιαίνεις, κυκλικῶς τὴν σύμπασαν περιερχόμενος.

Ὡσεὶ βέλη καρδίας, τῶν δυσμενῶν βάλλοντα, οὕτω τῆς τιμίας σου γλώσσης Πάτερ οἱ ἔλεγχοι, ὤφθησαν βάλλοντες, αἰρετιζόντων τὰ στέρνα, οἶσε καὶ ὡς δύσχρηστον φθόνῳ ἐξώρισαν.

Θεοτοκίον.

Προστασίαν καὶ σκέπην ζωῆς ἐμῆς τίθημι, σὲ Θεογεννητορ Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου,

τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα μόνη Πανύμνητε.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου Χριστὲ Κύριος.

Ἰσον Πατρί, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Ὁρθοδόξως δογματίζων Πάνσοφε, τὸν βορβορώδη καὶ θολερὸν, νοῦν τὸν τῶν βλασφημῶν, ἀνατροπὴν θολερὰν πολλούς, καὶ ἄλμην ἀσεβείας, τὸν ποτίζοντα ὄμβροις, τῶν ποτίμων σου λόγων κατέκλυσας.

Ἰλιγγιῶ καὶ δειλιῶ τὴν ἐγχείρησιν, καὶ προβῆναι προσωτέρω πέφρικα, ὄρων τὸ μέγα καὶ ἀχανές, σοῦ τῶν ἐγκωμίων, περικλυκῶσάν με πέλαγος· ἀλλ' ὁμως σὲ καλέσας, κυβερνήτην τοῦ λόγου, καὶ εἰσέτι τοῦ πλεῖν οὐκ ἀφέξομαι.

Χρυσολαμπῆς Περιστερὰ ἐχρημάτισας, Ἱεράρχα θεῖε Ἀθανάσιε, ἧς τὰ μετάφρενα ἀρετῶν, τῷ χλωρῷ χρυσίῳ κεχρύσσονται αἱ δὲ πτέρυγες, περιηργυρωμένοι, καθαρότητι βίου, καὶ χιόνος λευκώτεραι ὤφθησαν.

Νεοφανές καὶ καθαρὸν καὶ νεόσμικτον, χρυσαυγίζον ἀποστίλβον ἔσοπτρον, τῇ διαυγείᾳ τῶν ἀρετῶν, δείξας τὴν ψυχὴν σου, τὴν αἴγλην ὄλην ἐχώρησας, τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ ὡς φῶς ἐν τῷ κόσμῳ ἐξέλαμψας.

Ρήξας δεσμούς, καὶ σχινισμούς ἀπογνώσεως, ὡς μαχαίρα τῇ πανσόφῳ γλώσσει σου, σχοινίον ἔντριτον ἀρραγές, ἐπλεξας ἀγάπην, ἐλπίδα Πίστιν συνδέον Χριστῷ, πάντας μετανοοῦντας, οἷς καὶ κληρονομίας, ὁ Παράδεισος δίδεται σχοίνισμα.

Θεοτοκίον.

Καὶ ποῦ λοιπὸν ἄλλην εὐρήσω ἀντίληψιν; ποῦ προσφύγω; ποῦ δὲ καὶ σωθήσομαι: τίνα θερμὴν ἔξω βοηθόν, θλίψει τοῦ βίου καὶ ζάλαις οἶμοι κλονούμενος; εἰς σὲ μόνην ἐλπίζω, καὶ θαρρῶ καὶ καυχῶμαι, καὶ προστρέχω τῇ σκέπῃ σου σῶσόν με.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Υ' π' Ἀγγέλων αὐλῶν, τὸν ἀγγελικόν τε καὶ αὐλὸν βίον σου, ἀγγελοπρεπέσι, καὶ αὐλοῖς ὠδαῖς ἔδει στέφεισθαι, ὡς ἠλαττωμένου, πρώτην βραχύτι παρ' Ἀγγέλους, Ἰσαγγέλου δὲ νῦν χρηματίζοντος.

Ὁ λαμπρὸς ἑωσφόρος, ὁ χρυσοφαῆς καὶ χρυσαυγίζων Ἥλιος, ὁ παντὸς χρυσοῦ, λαμπροτέραν καρδίαν κτησάμενος, καὶ καθαρωτέραν τῶν τοῦ Ἥλιου λαμπηδόνων, τὴν ζοφώδη καρδίαν μου φώτισον.

Σοῦ τῷ στόματι θεῖα, χάρις Ἀθανάσιε προσεφιζάνουσα καὶ τοῖς χεῖλεσί σου γλυκυτάτη πειθῶ καὶ σειρίνιος, ὑποκαθημένη, πρὸς ἑαυτὴν ἅπαντας εἵλκεν, οἷα λίθος μαγνήτης τὸν σίδηρον.

Μυστικῆς πανδαισίας, καὶ πνευματικῆς εὐωχίας τραπέζης φρικτῆς, ζωηροῦτε δείπνου, σὲ κοσμήτορα ἔγνωμεν Ἅγιε, τροφῆς οὐρανοῦ, ζωοποιῶ διανομέα, καὶ τῆς θείας σαρκὸς ἐστιάτορα.

Ὁμβροτόκον νεφέλην, ὁ ζωαρχικώτατος ὄμβρος σὲ ἔδειξε, μετανοίας ὄμβρους, ἐπομβρῦζουσας πᾶσι Πολύαθλε, ὑετίζουσάντε τοῖς ἐκτακείσιν ἀπογνώσει, σωτηρίου ἐλπίδος σταγόνας χρυσᾶς.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀπόλοιτο πάντες, οἱ μὴ Θεοτόκον σε φρονούντες
Δέσποινα· ἀλλ' ἐθελουσίως ἀθετοῦντες τὴν θεϊαν σου
γέννησιν, καὶ ὑπὸ τὴν χεῖρα τὴν κραταίαν τὴν τοῦ υἱοῦ
σου, ἑαυτοὺς ταπεινώσαι μὴ θέλοντες.

Ω, δὴ, σ'. Τὴν δέποιον.

Υπέρτερος τῆς τῶν λόγων ἰσχύος, ὁ περιδοξός σου βίος
καὶ λόγος· μόνω γὰρ σοί, καὶ ὁ βίος τῷ λόγῳ, πρὸς
δὲ ὁ λόγος τῷ βίῳ κατάλληλος· ἐργῶδες δὲ προσενεγκεῖν,
ἕμους βίῳ τοιοῦτῳ προσήκοντας.

Νυγεῖσά σου, ἡ ψυχὴ θεῖω βέλει, τῆς γλυκείας τοῦ
Σωτῆρος ἀγάπης, καὶ τὸ αὐτοῦ πολυπόθητον κάλλος,
φανταζομένη διόλου κατέδραμεν, ὀπίσω αὐτοῦ διακαῶς,
ὥσπερ ἔλαφος δίψῃ κατάσχετος.

Ὁ μέγας τε καὶ εὐρύχωρος κόλπος, καὶ βαθύτατος βοηθὸς
τῆς σοφίας, ὁ λογικὸς οἶκος τῶν Μυστηρίων, ὁ τῆς συ-
νέσεως ἔμφυχος θάλαμος, τῆς γνώσεως ὁ θησαυρός, ὁ
λαμπρὸς ἀνυμνεῖσθω Ἄθανάσιος.

Κατάστερον οὐρανοῦ στερέωμα, ἀνεδείχθης ἱερὸ μυσ-
στολόγε, ἔχων Χριστὸν ὥσπερ ἥλιον μέγαν, περὶ τὰ
στέρνα φαιδρῶς ἀνατέλλοντα, κύκλοθεν δὲ τὰς ἀρετάς,
ὡς ἀστέρας ἀδύτους αὐγάζοντας.

Ῥημάτων σου δροσοβόλων βράνισιν, ἀναψύχονται
ψυχὰι πενομένων, τῇ σιδηρᾷ τῆς πενίας καμίνω κατα-
καιόμεναι φέρειν δὲ πείθονται, εὐψύχως τὴν πυρκαϊάν,
ὡς πηγὴν τῆς ἐκεῖ ἀναψύξεως.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἔμφυχος τοῦ Χριστοῦ Παράδεισος, ἡ Ἐδὲμ ἡ τοῦ

Ἄδὰμ τοῦ δευτέρου, ὁ φλογερὸς καὶ περίμορφος θρόνος,
ὁ ὑψηλὸς οὐρανὸς καὶ περιδοξος, ἡ στάμνος τοῦ μάννα
τῆς ζωῆς, οὐρανοῦ ζωῆς με ἀξίωσον.

Ω, δὴ, ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν,

Πατέρων τὸ καύχημα, καὶ διδασκάλων τὸ σεμνολό-
γημα, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς εὐσεβείας στύλος
ἀκράδαντος, σὺ καθωράθης κραυγᾶζων Πανεύφημε, εὐ-
λογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀστράφας ὡς ἥλιος, τὴν οἰκουμένην ἐφωταγώγησας.
διὰ τοῦτο θεόφρον, συναθροισθέντες σὲ μακαρίζομεν, οἱ
τῶν σῶν λόγων τρυφῶντες μακάριε. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰψώθης γηθόμενος, ἐκλελεγμένος ὄσιος ἄκακος, Ἰε-
ρεὺς τοῦ Ἰψίστου, δικαιοσύνην ἐνδεδυμένος λαμπρῶς,
καὶ εὐφροσύνη κραυγᾶζων Πανόλβιε. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φλογίνω ἐν ἄρματι σεπτῆς ἀγάπης καὶ τελειότητος,
ἐπιβάς πρὸς τὸ ὕψος, ἀνεκομίσθης ἐν ᾧ ἐκέκτησο, τὸ σὸν
κραυγᾶζων θεόφρον πολίτευμα Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ λόγος σου ἄλατι, διηρητημένος ὦφθη Ἰσαγγελε,
καὶ ὁ βίος σου Πάτερ, λελαμπρυσμένος αἰγλή τοῦ Πνεύ-
ματος. Ὡ νῦν ἀστράπτων βοᾶς ἀγαλλόμενος. Εὐλογη-
τὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Οὐκ ἔσχον κατάνυξιν, οὐδὲ ταπείνωσιν ἐν καρδίᾳ μου,
οὔτε μὲν ἀγρυπνίαν, οὐ προσευχὴν τε ἀλλ' οὐδὲ ἐγκρά-

τειαν, οὐ τινος ἄλλου ἀγαθοῦ ἐνέργειαν. Διὸ βοῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

ᾠδή, η'. Ἑπταπλασίως

Αλλὸν σε Νεῖλον ἐγνωμεν, χρυσοῦραν Ἰσαγγελε, νέον χρυσοδίνην, Πακτωλὸν χρυσοῦρειθρον, οὐ μόνον τὴν Αἴγυπτον, πᾶσαν δὲ γῆν ἀρδεύοντα, λόγων γλυκυτάτων, πελαγίζοντα ρεῖθρον, ἡσύχως φερομένῳ, γαληνῶς πλημμυροῦντι, ἡρέμα χεομένῳ, ὡς ἔλαιον ἢ μέλι.

Ὁ Οὐρανὸς ὁ πάμφωτος, ὁ πολύφωτος Ἥλιος, ἔμετὰ τὸν Παῦλον, ἄλλος Παῦλος δεύτερος, τὸ στόμα τῆς χάριτος, ὁ θησαυρὸς τοῦ Πνεύματος, ὁ νυμφαγωγὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ Πρόδρομος ὁ νέος, Θεολογίας ὁ κῆρυξ, Ἀθανάσιος ὁ μέγας, ὑμνεῖσθω χαρμομοσύνης.

Καταπεπυκνωμένον σε, πάντες ἴσμεν Παράδεισον, κλάδοις ἀρετῶν, καὶ τῶν χαρίτων ὄρηξι, διόλου κατακομον, κυκλοτερῶς στεφόμενον, ταῖς ἀναδενδράσι τῶν αὐλῶν βοτρυῶν, ἐν μέσῳ στοιχιδόντε, κεκτημένον ἐστῶτα, στελέχη τεθλότα, Ἀθανάσιε μάκαρ.

Στύλος πυρὸς ὀλόφωτος, ἀπὸ γῆς μὲν αἰρόμενος, καὶ πρὸς Οὐρανὸν σαφῶς ἀναφερόμενος, λαοῦ δὲ ἠγούμενος, τοῦ ἐξ ἔθνῶν πιστοῦ Ἰσραήλ, καὶ καθοδηγῶν πρὸς Οὐρανῶν Βασιλείαν, ὡς γῆν ἐπαγγελίας, τὸ χριστῶνυμον ἔθνος, πορείαις χρυσαυγέσιν ὠράθης Ἱεράρχα.

Ῥάβδῳ τεμῶν τὴν θάλασσαν, Μωϋσῆς διεβίβασε, φεύγοντα λαὸν Ἰσραηλίτην Ὅσιε, ἀλλ' αὖθις τὰ τμήματα πρὸς ἑαυτὰ συνῆλθε ταχύ. (α) ἢ σὴ δὲ θεία γλῶσσα τῆς

(α) ἄβατον τιθέντα, τὴν πρὶν ἄβατον φύσιν,

Γραφῆς διασχοῦσα, τὸ πέλαγος εἰσέτι πᾶσι βατὸν δεικνύει.

Θεοτοκίον

Ἐνα πολλάκις γέγονε, καὶ παράδοξα τέρατα, ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη Δέσποινα, οἷον ἐπράχθη νῦν, ἐπὶ σοί· μόνη γὰρ ἐν πάσαις γενεαῖς ἐγνωρίσθης, θηλάζουσα Παρθένος, παρθενεύουσα Μήτηρ, ἀσπῶρος συλλαβοῦσα, ἀφθῶρος τε τεκοῦσα.

ᾠδή θ', Ἐξέστιν ἐπὶ τούτῳ.

Ιδεῖν κατηξιώθης ἄπερ ἰδεῖν, διὰ βίου παντὸς ἐπεθύμησας, ὅλῳ νοῖ πάντοτε τοῦ σώματος ἐκδημῶν, καὶ ἐνδημῶν τῷ Πνεύματι πρὸς τὰ σοὶ ποθούμενα ἀγαθὰ. Ὡν νῦν ἐπαπολαύων, μνημόνευε τῶν πίστει, σοῦ μεμνημένων Ἰσαπόστολε.

ᾠράθης ὡς ρυθμίσας ταῖς ἀρεταῖς, τῆς ψυχῆς τὰς δυνάμεις Ἀοίδιμε, καὶ ἀσφαλῶς ὡς παιδαγωγήσας φόβῳ Θεοῦ, αἰσθήσεις τὰς τοῦ σώματος. πάγχρυσον ψαλτήριον μουσικόν, δεκάχορδον ὠραῖον, τῇ θείᾳ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Παρακλήτου ἐνηχούμενον.

Αὐλῶν σωτηρίων ἀπὸ πηγῶν, νοημάτων ἀντλήσας τὸ πέλαγος, ὡς ποταμὸς ὕδατα κατήγαγες διδαχῶν, ὡς ἐν πολλῇ ἀβύσσῳ δέ, τοὺς Πιστοὺς ἐπότισας ἐν αὐτοῖς, τῆς Πίστεως τὸν σπόρον, ἀρδεύων καὶ συμπνίγων τὰ τῶν αἰρέσεων ζιζάνια.

Νομὰς εἰς ψυχοτρόφους καὶ ζωηράς, εἰς δροσώδεις λειμῶνας χλοάζοντας, εἰς καθαρὰς πόας εἰς πεδία ἀνθοποιᾶ, τὸ σὸν ποιμάνας ποιμνιον, πάνσοφ' Ἀθανάσιε καὶ ἡμᾶς, κατὰταξον εὐχαῖς σου, ἐν τόπῳ τῷ τῆς χλόης, ἐπὶ ὑδάτων ἀναπαύσεως.

Οὐ σθένει στόμα πῆλινον εὐφημεῖν, τὸν πολυάθλον σὲ Ἀθανάσιον, ὡς ἀτεχνῶς στόμα καὶ καρδίαν καὶ νοῦν Χριστοῦ, πεπλουτηκότα χάριτι, θείᾳ Ἰσαπόστολε φαεινέ.

Ἄλλ' οὖν εἰδὼς τὸν πέθον, τὴν δὲ χριστομιμήτως, τὴν προσφορὰν τοῦ λόγου δέξαι μου.

Θεοτοκίον.

Ἦμῶ σε τὴν πανύμνητον ἀληθῶς, μεγαλύνω σε τὴν πολυύμνητον, ἣν ἀνυμνεῖ ὕμνοις ἀσιγήτοις πᾶσα πνοή, τεκοῦσαν ὑπερύμνητον Λόγον, ἐν ὕμνοισιν ἐν οὐρανοῖς, χίλια χιλιάδες, μυρία μυριάδες, ἐν φλογεροῖς αὐλοῖς στόμασιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Αρχιερέων τὸ κλέος, καὶ τῆς Αἰγύπτου τὸ θρέμμα, ἀθανασίας τὸ κῦδος, ὑμνήσωμεν ἐν αἰνέσει, ὡς καθαιρέτην Ἀρείου, καὶ τῶν Πιστῶν ὡς προστάτην.

Θεοτοκίον.

Τὸν σὸν υἱὸν μὴ ἐλλείπης, καταφυγὴ Χριστιανῶν, σὺν τῷ κλεινῷ Ἱεράρχῃ, Ἀθανασίῳ δυσωπεῖν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀχρείων, τυχεῖν χαρᾶς αἰωνίου.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Ἦχος, πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ελεος θεῖον ἀρύσασθε, ὡς ἐκ πηγῆς προϊόν, βλυστανοῦσης ἀένναον, τῆς τιμίας λάρνακος, τοῦ σοφοῦ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ τῶν τῶν ὄλων Θεῶ βοήσατε, ὁ ἐν Ἁγίοις σου Σῶτερ θαυμαζόμενος, τούτου δεήσεσι, σῶσον ἡμᾶς, οἴκτειρον ὡς ἀγαθός, πίστει ἑορτάζοντας τὴν θεῖαν κόνιν αὐτοῦ.

Γλῶσσα κινουμένη Πνεύματι, καὶ φθειγγομένη σαφῶς, ἀληθείας διδάγματα, θεοδότου χάριτος, τηλαυγῶς ἀποστάζουσα, θεολογίας λύρα θεόσοφος, ὀρθοδοξίας κρηπίς ἀκράδαντος, στόμα μελίρρυτον, θησαυρὸς τοῦ Πνεύματος Ἐκκλησιῶν, σάλπιγξ μεγαλόφωνος ἐδείχθη Πάνσοφε.

Πάτερ σοφὲ Ἀθανάσιε, Ἱερωσύνης κανῶν, σωφροσύνης εἰκόνημα, οἰκουμένης στήριγμα, Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, ἀγάπης λύχνος, γλῶσσα πυρίπνοος, στόμα ἡδύ-

λαλον, σκεῦος θεῖου Πνεύματος καὶ νοητὸς γέγονας Παράδεισος, θεομακάριστε.

Δόξα, ἦχος, α'.

Αγάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, λαμπρυνόμενη τῇ χάριτι καὶ πιστῶς πανηγυρίζει, τῶν φιλεόρτων τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ τιμίου Λειψάνου σου, ὅσιε Πάτερ Ἀθανάσιε πολυάθλε, καὶ δοξάζει Χριστόν, τὸν διὰ σοῦ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς

Μεγαλυνάρια

Χαίροις ἀθανάτου ρεῖθρον ζωῆς, Νεῖλε χρυσορρόα, Ἀθανάσιε καὶ ποιμήν, τῶν Ἀλεξανδρέων, φωστὴρ τῆς οἰκουμένης, τῶν θείων Διδασκάλων κρηπίς καὶ ἔρεισμα. Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοί, τῆς θεολογίας τὸν ἀκένωτον θησαυρὸν, τὸν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου πρεσβεύοντα Κυρίῳ, τὸν θεῖον Ἱεράρχην τοῦ Παντοκράτορος.

Νεῖλον τὸν χρυσορρεῖθρον καὶ πηγὴν, τῆς ἀθανασίας, Ἀθανάσιον τὸν κλεινόν, τὸν τὴν οἰκουμένην ἀρδεύοντα πλουσίως, σεπταῖς διδασκαλίαις, ὕμνοις τιμήσωμεν. Δύσιν τῶν πταισμάτων μου καὶ δεινῶν, αἰτησαί εὐρεῖν με, Ἀθανάσιε τὸν Χριστόν, καί σοι παραστῆναι μετὰ σαρκὸς τὴν λύσιν, καὶ μέγα θεοφάντορ ἢ τὸ αἰτούμενον.

ΤΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ

Αγιε ἀθάνατε Βασιλεῦ, ταῖς Ἀθανασίου ἱκεσίαις τοὺς εὐσεβεῖς, τῆς ἀθανασίας τῆς παρὰ σοὶ τῆς θείας, κάμῃ τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἀξίωσον.

Χαίροις Ἀθανάσιε ἡ χαρὰ, τῶν θείων Ἀγγέλων, Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, καὶ τῶν Διδασκάλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, κάμοῦ τοῦ σοῦ οἰκέτου θεοχαρίτωτε.

Χαίροις Εὐχαίτων Ἀρχιερεῦ, μάκαρ Ἰωάννη, ὕμνογράφος ὁ θαυμαστός, Χριστοῦ Παναγίας, Ἁγίων, τοῦ δὲ Θεοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίου ὁ θαυμαστότατος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ

Δέν εἶναι τιμιώτερον ἀπὸ τὴν βασιλείαν,
Ὁ λόγος τοῦτος βέβαιος χωρὶς ἀντιλογίαν.
Μ' ἔλον αὐτὸ οἱ Βασιλεῖς οἱ τόσο τιμημένοι,
Ἀπὸ τοὺς μεγαλωτάτους Ἀρχοντας κυκλωμένοι.
Δέχονται καὶ παράστασιν, ναί, καὶ ὑπηρεσίαν,
Δούλων τοὺς τῶν παραμικρῶν με πᾶσαν εὐγνωμίαν.
Δέν εἶναι τιμιώτερον κ' εἰς τὸ Ἱερατεῖον
Ἀπὸ τὸν Ἀθανάσιον τὸν πάντιμον καὶ θεῖον,
Ἐχει καὶ ἐγκωμιαστάς πολλούς τε καὶ ἀξίους,
Καὶ παλαιούς καὶ νέους τε, Σοφούς τε καὶ Ἁγίους.
Μ' ἔλα δὲ τοῦτα δέχεται, θαρρῶ, καὶ εὐφημίαν
Ἀσόφων τε καὶ ταπεινῶν διὰ καλογνωμίαν.
Ἵπάρχων θεομίμητος, ὅτι καὶ ὁ Θεὸς του.
Ἐδέχθη χήρας τὰ λεπτά, καθὼς λέγει ἀπὸς του.
Δέξαι λοιπὸν Ἱεραρχῶν ἀκρότης σεβασμία,
Ἁγιε Ἀθανάσιε, εἰκὼν Θεοῦ τελεία,
Καὶ τόδε τὸ ἐγκώμιον, ὅπου σοῦ τὸ προσφέρει
Ἐνας, ὅπου τοὺς πόδας σου, ὄχι ποτὲ τὸ χέρι,
Νὰ τοὺς φιλήσῃ ἄξιος δὲν εἶν' ἐπ' ἀληθείας,
Ὡς πολιτείας βδελυρᾶς, καὶ δυνατᾶ ἀχρείας.

Ἐγὼ γὰρ ἔχω κάλλιον μετὰ τὸ νὰ ὁμιλήσω,
Εὐγλωττος λίγο νὰ φανῶ, παρά τὸ νὰ σιγήσω.
Καὶ νὰ φανῶ μετὰ τὴν σιγὴν ἀναίσθητος τοσοῦτων
Χαρίτων τε καὶ ἀρετῶν, Πάτερ, καὶ τηλικούτων.
Ὡς τόσο γὰρ ὑπερφυεῖς εἶναι αἱ ἀρεταὶ σου,
Καὶ θαυμασταὶ αἱ ἐκ Θεοῦ καὶ φύσει χάριτές σου,
Ὅπου καὶ εἰς ἄψυχα καὶ γλῶτταν, κ' εὐγλωττίαν
Χαρίζουν, διὰ νὰ λαλοῦν, ὡς πρέπει κατ' ἀξίαν.
Παντοῦ τὰ μεγαλειᾶ σου, καὶ τὰ πανθαύμαστά σου
Ἔργα, καὶ κατορθώματα τὰ ἱερώτατά σου
Καθὼς περ γὰρ τὰς ἀρετὰς Πάτερ τὰς ἀγαποῦσες,
Κ' ἐγινες ζῶσα ἀρετὴ, ὅταν ἐν γῆ ἐζοῦσες.
Οὕτω τιμὰς ἢ ἀρεταῖς, ἐπαίνους ἀγαποῦσι,
Καὶ τοὺς τιμῶντας δὲ αὐτὰς δέχονται, καὶ τιμοῦσι.
Ἦλιε Ἀθανάσιε, ἤξεύρω πῶς δὲν χάνει
Ὁ Ἥλιος τὴν λάμπην του, οὔτε μορφήν λαμβάνει.
Ὅταν ἀπὸ τὰ σύγνεφα εἶναι τὸς σκεπασμένος,
Μ' ἔλον αὐτὸ ὁ Ἥλιος εἶν' εὐχαριστημένος.
Καὶ ἀγαπᾷ, ὅταν αὐτὸς λάμπῃ, νὰ ἔχῃ ὅλον
Τοῦτον τὸν Κόσμον θεατὴν, θέατρον φεγγοβόλον.
Καὶ πέτραις ἢ πολύτιμας δὲν εἶναι τιμημέναις,
Στῆς γῆς τὰ βᾶθη ἔστοντας χωμέναις κεκρυμμέναις.
Εἰ μὴ ὅταν ἀστράπτωσιν, εἰς στέφανα βλαμμέναις,
Ἐγκόλπια, δακτύλια, καὶ ἄλλα κολλημέναις.
Βέβαιον εἶναι Ἁγιε, πῶς μία ἐξαισία
Ὡς ἡ δικὴ σου ἀρετὴ, ὡς τόσον ἡ πλουσία,
Νὰ μὴ πανηγυρίζεται, εἰμὴ σιγῇ τελεία,
Λόγος ὑμῆσαι ἀπονεῖ αὐτῆς τὰ μεγαλειᾶ.

Δὲν ἔχει, ὄχι, παντελῶς τῶν ἐπαινούντων χρεῖαν,
 Ὅποιος ἔχει οἰκοθεν τὴν ἐπαινολογίαν.
 Ὅποιος εἰς βεβαίωσιν ἐπαίνων τῶν ἰδίων,
 Τὰ ἰδιά του ἔργατα προσφέρει, καὶ τὸν βίον.
 Εἶν' ὁμως ἐτι βέβαιον, ὅτι ἡ γινομένη,
 Εἰς ἐπαινον τῆς ἀρετῆς πανηγυριζομένη,
 Ἐνδειξίς ἐπαινετική, δὲν εἶν' εὐεργεσία,
 Ἡ χάρις, ἀλλὰ ὄφλημα, χρέος τῆ ἀληθείας.
 Καὶ κατὰ τὸν Σωκράτην δέ, τόσον ἡ εὐφημία
 Εἶναι εἰς τὸν ἐνάρετον ἴδιον, καὶ οἰκεία,
 Ὡς εἶναι ἴδια Θεοῦ, πρέποντα, καὶ οἰκεία,
 Θυσία, καὶ θυμίαμα, ὡς μόνον ταῦτα θεία.
 Οὐτε σμικρύνεται, καθὼς Κόσμου τὸ μεγαλεῖον
 Δὲν σμικρυνέ τις γράφωντας εἰσὲ μικρὸν χαρτίον.
 Ὡ πόσον ἐσυμφώνησε, θεοὶ Ἀκροαταί μου (α).
 Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, (ἀλλὰ χαρίσατέ μου
 Τὸν νοῦν, καὶ τὰ ὠτία σας, ἐδὼ παρακαλῶσας.
 Προσέχετε στοὺς λόγους μου τούτους ἀποῦ μιλήσας)
 Ὡ πόσο, λέγω, τέργισσε τὸ τοῦ Ἀθανασίου
 Ὄνομα, καὶ τὰ ἔργατα, τούτου μας τοῦ Ἁγίου.
 Κάθ' ἔργον πνέει ἀρετὴν ὡς τόσην ὅπου φθάνει,
 Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἀθανάτον τὸν κάνει.
 Τὰ ἔργα μόνον ἀρκετὰ νὰ τὸν ἀθανατίσουν,
 Ἐάν καὶ μὲ τὸ ὄνομα δὲν εἶχαν συμφωνήσουν.
 Τοῦτος γὰρ ὁ πολὺαθλος Ἄτλας ἐπ' ἀληθείας
 Εἶναι, ὅπου ἀνάμεσα εἰς τόσας δυσκολίας,
 Καὶ διωγμούς, καὶ πειρασμούς, καὶ φόβους, καὶ κινδύνους,
 Σήκωνεν εἰς τοὺς ὤμους του, τοὺς νοερούς ἐκείνους,
 (α) Σκοῦφος κ.π.π.

Τὸν κόσμον ὅλον τῆς Χριστοῦ ἀγίας Ἐκκλησίας,
 Χωρὶς νὰ φύγη πώποτε κόπους καὶ πρῆθυμίας.
 Τοῦτος ὁ θεὸς Ἡρακλῆς, ὅπου μὲ τὸ κονδῆλι,
 Ὅχι δὲ μὲ τὸ ῥόπαλον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ χεῖλη,
 Συντρίβει τὰ κεφάλια τῶν ἐναντιουμένων,
 Πίστεως τῆς ἀγίας μας, καὶ καταμαιομένων.
 Καὶ θανατώνει φοβερᾶ τὴν ὕδραν (ὡ σοφία
 Ἀθανασίου θαυμαστή, καὶ δύναμις πλουσία),
 Τὴν ὕδραν τῆς αἰρέσεως, ὅπου ὁ ἔωσφόρος
 Ἄρειος τῶν αἰρετικῶν, ἢ μᾶλλον σκοτοφόρος,
 Ἀπὸ τὸν ἄδη τὸν δεινὸν εἶχε τὴν ἀνεγκύση,
 Τὴν Πίστιν τὴν ὀρθόδοξον διὰ νὰ φαρμακίση.
 Τοῦτος ὁ πολυόμματος Ἄργος, ὅπου ἄξίως,
 Πάντ' ἀγρυπνεῖ εἰς φύλαξιν καλὴν καὶ αἰωνίως.
 Ποίμνης τῆς Χριστιανικῆς, διὰ νὰ μὴ προφθάση.
 Σατανικὸς λύκος ποτέ, καὶ Πρόβατον ἀρπάση,
 Καὶ ἀπὸ τὸν Ποιμένα του ἀπομακρύνωντάς το,
 Τὸ θανατώσει ψυχικᾶ, στὸν ἄδη μπάζωντάς το.
 Ἐτοῦτος ὁ Βριάρεως, ὁ ἔνθεος ὁ νέος,
 Ὅπου μὲ χεῖρας ἑκατόν, ἐπάλευσε γενναίως.
 Εἰς τόπους μέρη ἑκατόν, μὲ ἑκατόν καὶ μόνος,
 Κ' εὐγῆκε πάντα νικητής, ὡ τοῦ λαμπροῦ ἀγῶνος.
 Καὶ μ' ἑκατόν τὴν κεφαλὴν στέφανα στεφανώνει,
 Καὶ ἑκατόν θριάμβους δέ, καὶ τρόπαια ὑψώνει.
 Ἐτοῦτος ὡσπερ ἀστραπὴ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας
 Καὶ δύσιν, καὶ ἀνατολὴν τρέχει μετ' εὐθυμίας.
 Καὶ ὡς οὐράνιος βροντῆ, ἠκούσθη τ' ὄνομά του.
 Στῆς γῆς πάντα τὰ πέρατα, καὶ τὰ διδάγματά του.

Ἐποῦτος ὡς περ Ἄετός, δὲν ἔχει γυρισμένα
 Τὰ ὄμματα ἄλλοῦ ποτέ, καὶ πάντ' ἀνεωγμένα.
 Παρὰ εἰς τὸν ἄορατον Ἥλιον, τοῦ ὁποίου
 Γιὰ νὰ μὴ κλέψη ἢ τυφλὴ ἀσέβεια Ἀρείου.
 Δόξαν τὴν ὁμοούσιον, καὶ φῶς τὸ ἄκτιστόν του,
 Ὅλιγον ἔλειψεν αὐτὸς νὰ δῆ τὸν θάνατόν του.
 Πολλάκις ἐκινδύνευσε τὰ σκότη τοῦ θανάτου
 Ἴδεῖν ὁ Ἀθανάσιος, ὦ τοῦ Ἀγιωτάτου.
 Αὐτὸς εἶναι ὁ δυνατός, ὁ φοβερός ὁ Λέων,
 Ὅπου τὴν δύναμιν ποσῶς τεσσάρων Βασιλέων,
 Ὅπου τὸν ἐβασάνισαν μὲ τόσας ἐξορίας,
 Δὲν ἐφοβήθη, ἄπαγε! βαβαὶ τῆς ἀφοβίας,
 Αὐτὸς εἶναι ὁ Σκόπελος, ὁποῦ εἰς τῆς θαλάσσης
 Ἀνάμεσα τὸν τάραχον, κυματομένης πάσης
 Δὲν ἐφοβήθη τοὺς ἀφροὺς ἐκείνης τῆς ἀθλίας,
 Ὅπου αὐτὴ ἀνάμεσα συνόδου τῆς ἀχρείας,
 Τὸν θεῖον Ἀθανάσιον, βαβαί, ἀθανίζει
 Ὡς πόρνον ἢ ἀναίσχυντος πόρνη, καὶ τὸν ὑβρίζει.
 Ἄλλ' οὔτε τῶν αἰρετικῶν τὰς τόσας γλωσσαλγίας,
 Εἰς τὴν ἰδίαν σύνοδον, καὶ τὰς ψευδολογίας.
 Ὅπου τὸν ἐμαρτύρησαν καὶ μάγον, καὶ φονέα,
 Τὸν σώζοντα τόσας ψυχάς, Χριστοῦ τὸν ἀριστέα.
 Ἀμὴ ὡς ὁ ὠκεανὸς χωρὶς σύγχυσιν μίαν,
 Δέχεται τόσους ποταμοὺς διὰ εὐρυχωρίαν,
 Ἐτὶ ὁ Ἀθανάσιος τόσας ταλαιπωρίας,
 Ἐδέχθη δίχως ἀλλαγὴν προσώπου, ἢ καρδίας.
 Χωρὶς τὴν γαληνότητα τὴν ἔμφυτον νὰ χάσῃ,
 Τοῦ ἱεροῦ προσώπου του, καὶ τὸ γλυκὺ τοῖς πᾶσι.

Καὶ ἔργα τόσο θαυμαστά, τόσαις ἀνδραγαθίαις,
 Ἡρωϊκαῖς, Ἀχροαταὶ λοιπόν, καὶ ἀριστείαις.
 Τώρα τὸν Ἀθανάσιον ἀθάνατον δὲν κάνουν,
 Ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῆ, καὶ μέγαν δὲν τὸν φτιάτουν;
 Ναί, θεεῖ Ἀθανάσιε, καὶ μέγας εἶσαι ὄντως,
 Κ' ἡ δόξα σου ἀθάνατος, καὶ ζῶντος, καὶ θανόντος.
 Καὶ μὲ τοσαύτας γλώσσας δὲ ὁ Κόσμος τοῦτος ὅλος,
 Κηρύττεισε ἀθάνατον πάντοτ' ἀναμφιβόλως.
 Μὲ ὄσας μὲ τὸ ἱερὸν ἴδιον σ' ὀνομάζει,
 Ὅνομα Ἀθανάσιον, καὶ μέγαν σὲ δοξάζει.
 Καὶ ταῦτα Ἰωάννης μὲν Πατούσας ἀθηναῖος,
 Τοῦ ἐδικοῦ μας τοῦ καιροῦ Κικέρων ἄλλος νέος
 Ὁ Σκουῖφος δὲ τὰ ἐφεξῆς, τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος,
 Ὁ νέος Δημοσθένης, ναί, τῆς νήσου Κρήτης γόνος.
 Ἐγὼ δὲ ὁ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος δὲ ἀνθρώπων,
 Καὶ ἐξουθένημα λαοῦ διὰ κακίαν τρόπων,
 Προσφέρω τὸ Προσίμιον τῇ ἀγιότητί σου,
 Καὶ τοῦτον ἐπίλογον τοῖς ἱεροῖς ποσί σου.
 Τὸν λόγον ὅλον ἔπρεπεν, ἀλλ' ἢ ἀμάθειά μου,
 Δὲν μὲ τὸ κατηξίωσε, καὶ τ' ἀμαρτήματά μου
 Καὶ ὡς φωστῆρα μέγιστον τοῦ Κόσμου σὲ δοξάζω,
 Καὶ εὐχοσμίαν τοῦ παντός Κόσμου σὲ ὀνομάζω.
 Καὶ Θεοῦ τέκνον, καὶ Θεόν, κατὰ τὸ γεγραμμένον,
 Ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ψαλμῶν, θεσθεν εἰρημένον.
 Ἰσάγγελον, ὡς δείξαντα Ἀγγέλων πολιτείαν,
 Ἐν οὐρανοῖς δὲ ἔχοντι ἤδη τὴν κατοικίαν.
 Ἀδὰμ πρὸ τῆς παρακοῆς τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ,
 Ἄβελ τῷ ἐξ ἀρειανῶν φθόνῳ καὶ βασκανίᾳ,

Νῶε τόν, ὡσπερ κιβωτῶ, λόγοις τοῖς ἱεροῖς σου
 Μυρίας ψυχὰς σώσαντα ποιμένης τῆς λογικῆς σου.
 Μελχισεδέκ τόν δεύτερον, εἰς τὴν ἱερωσύνην
 Παρόμοιον, ἐφάμιλλον, καὶ τὴν ἁγιοσύνην,
 Τὸν Μωϋσῆ τόν δεύτερον εἰς τὴν νομοθεσίαν,
 Διὰ τὸ δόγμα, τῶν Πιστῶν τὸν νόμον τὴν λατρείαν.
 Τὸν Σαμουὴλ τόν δεύτερον κατὰ τὴν προφητείαν,
 Διὰ τὸ προορατικόν, τὴν δωρεὰν τὴν θείαν.
 Τῶν Προφητῶν ἰσότιμον, καὶ τὸν τῶν Ἀποστόλων
 Ἰσάκλειον, καὶ κλέος δὲ τὸ τῶν Ἁγίων ὄλων.
 Τῆς εὐσεβείας τὴν λαμπράν, καὶ θείαν πορφυρίδα,
 Τῆς Ἐκκλησίας τὴν παιδράν, καὶ θείαν ἀλουργίδα.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν μέγαν ἔρωτά μου,
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν μέγαν φύλακά μου.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν μέγαν Γρηγορίου
 Τοῦ Θεολόγου ἔπαινον, καὶ θείου Ἀντωνίου
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸ μέγα τῶν Ἁγίων
 Διήγημα, καὶ καύχημα, εἰς ἅπαντα τὸν βίον.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας
 Μέγαν φωστῆρα, καὶ πυρσὸν θείας φωτοχυσίας.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον διὰ τὰ μεγαλεῖα
 Τὰ ἐν τῇ γῆ, καὶ οὐρανῶ, τὰ μέγιστα, καὶ θεῖα.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, κρατῆρ' Ἀθανασίας
 Τὸν μέγαν, καὶ ἀκένωτον χάριτος ἐκ τῆς θείας,
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν μέγαν οἰκονόμον
 Τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, Χριστοῦ συγκληρονόμον.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τῶν θείων νοημάτων
 Τὸν μέγαν διερμηνευτὴν Γραφῶν, καὶ διδαγμάτων.

Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τῶν θεϊκῶν ρημάτων
 Τὸν μέγαν διατηρητὴν μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων,
 Τὸν ὄντως μέγαν ποταμὸν τῶν τοῦ Θεοῦ ὑδάτων.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν τοῦ ὁμοουσίου
 Μέγαν, καὶ πρῶτον κήρυκα, ὡς μύστην τοῦ Κυρίου.
 Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν τῆς Προαιωνίου
 Τριάδος λάτρην γνήσιον, καὶ τῆς συναϊδίου,
 Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοῦ τοῦ δοξασθέντος
 Ἔργῳ καὶ λόγῳ ἀπὸ σοῦ, καὶ ὑπερασπισθέντος.
 Ἀλλὰ καὶ σὲ δοξάσαντος ἐν γῆ διαφερόντως,
 Ἐν οὐρανῶ δέ, ὡς εἰκός, ἐκεῖ ὑπερβαλλόντως.
 ὦ, πρέπει δόξα, καὶ τιμὴ πᾶσα, καὶ αἰωνία,
 Ἀγγελικὴ, καὶ βρότειος, ἐνώσει ἐν ἁγία.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐδῶ Θεός, ἐδῶ ἡ Θεοτόκος,
Α Ἐδῶ καὶ τόσῳ Ἁγίοι, Χριστοῦ ὁ Θεῖος Τόκος.
 Ἐδῶ πρέπει καὶ Ἁγγελοι, ἀλλέως τὸ Βιβλίον,
 Εἶν' ἑλλειπές, στερούμενον Ἀγγέλων τῶν Ἁγίων.
 Διὸ ἐπρόσθεσα ἐδῶ στὸ τέλος του, ὡς μίαν,
 Βούλλαν χρυσοῦν, Ἀγγελικὴν ὠδὴν, καὶ ὕμνωδιαν.
 Ἐπρόσθεσα, ὡς φαίνεται, εἰς τόπον τῶν Ἀγγέλων,
 Τοὺς δύο προεξάρχοντας τῶν θείων Ἀρχαγγέλων.
 Ψάλλατε τοίνυν ψάλλατε καὶ ταῦτα πρὸς τοῖς ἄλλοις,
 Εὐλογημένοι Ἀδελφοί μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
 Τὸν Μιχαήλ, καὶ Γαβριήλ, μετὰ ταῦτα ἀνυμνοῦντες,
 Ἐμὲ δὲ τὸν ἀνάξιον δοῦλον τους συγχωροῦντες.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

Ω Δ Δ Ρ Ι Ο Ν

Ψαλλόμενον ὡς τό, Θεοτόκε ἡ ἐλπίς.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

**Μιχαήλ δοὶ τὴν ὠδὴν,
τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν.**

**Εὐμενὸς τοῦ προσιδεῖν,
προσφῶνδ', καὶ τὴν εὐχὴν.**

Μιχαήλ μεγαλοργέ,
Ἰσχυρότατε πιστοῦ
Χαῖρε δόξης θεωρῆ
Ἀνεκφράστου νοητῶς
Ἥλιος ὢν χρυσαυγῆς,
Λάμπεις φῶς μαρμαρυγῆς
Σελασφόρος δὲ σὺ ὢν,
Ὁρῶν, φρίττει γαλεπῶς
Ἰερώτατε Θεοῦ
Τῶν κρυπτῶν μυσταγωγέ,
Ἡ οὐράνιος ἀψίς
Νοεῶς, ὡς ἀστραπή,
Ὡς δοκῶν παρεμβολῆς
Δύναμις Θεοῦ τελεῖς,
Ἡ ἰδέα σου φοικτῆ,
Νοῦς δὲ σὸς θεοειδῆς,
Ἐν τιμῇ παρεστηκῶς,
Ἰψιθρόνῳ Βασιλεῖ
Μελωδεῖς Πατρί, Ἰῶ,
Ἐν ἀύλοις φλογεροῖς
Νεύμασι τοῖς παντοῦργοις,
Ὡδὴν ἄδεις τε Θεῶ

Τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγέ,
Πρόμαχε λαοῦ Χριστοῦ,
Τῆς ἀφράστου καθαρῆ,
Ἐμπιπλάμενος φωτός,
Τοιστηλίου ἐκ πηγῆς
Οὐρανοῦ ἐπὶ γῆς.
Ἐωσφόρος ὁ πεσὼν
Τὸ ἀπρόσιτόν σου φῶς.
Ζῶντος, καὶ ζωοποιοῦ,
Καὶ τῶν λόγων λειτουργέ.
Σὲ γνωρίζει, καὶ ὀξὺς
Ἐν γῆ φθάνεις ἐν ῥιπῇ.
Πρωτοστάτης ὑψηλῆς,
Ὡ πρωτεύτων ἐν καλοῖς.
Μιχαήλ, οὐ καθεκτῆ,
Δόξα τῆς ἐμῆς ὠδῆς.
Ἄδεις Ἀρχαγγελικῶς
Ἦμνον ἐν χαρᾷ πολλῇ
Πνεύματι μόνῳ Θεῶ,
Χεῖλαισι, καὶ ἱεροῖς.
Νοῦς τελέθων, ὑπουργοῖς,
Ἄμ' αἰὶ τῷ κραταιῶ.

Στρατῶν, ἄνω οὐσιῶν,
Τάξεις τὰς τῶν πονηρῶν
Ὁρᾶς Πρόσωπον Θεοῦ
Ἦμνον τῆς οὖν τῶν φαρτῶν
Προσταγῆς τῆς θεικῆς
Ρῆμα δὲ θεολογοῦν,
Ὁλος ὢν ἀγιασμός
Σέγ' αὐτῶν ὄφθη πληρῶν,
Ἰδὼν νοῦς ὁ τῶν κρυπτῶν,
Δόξη πάση, καὶ τιμῇ
Ἐρωσ θεῖος σὲ πτεροῖ,
Ἰεράς, θεοποιῶ
Νεῖλος ὡσπερ πλημμυρεῖς,
Τεραστίαις θεικοῖς.
Ἡ γῆ πᾶσα εὐμοιρεῖ
Ναὸν σὸν τὸν Ἰερόν,
Ἀνυμῶ οὖν τὴν πολλὴν
Θεῶ δόξαν, καὶ τιμὴν
Λαθὼν ὑπὸ τῶν χρυσῶν
Ἰχυρᾶς σκέπης τηρεῖς,
Ἀνακτὸς Ἐμμανουὴλ
Νοεῶν σατραπειῶν.
Μετὰ δέους σοι κάγω.
Ὁ ἀνάξιος ποιῶ
Ἰψιπέτα Ἀετὲ
Ψυχὴν σκέπασον κάμου,
Ἰάνῳ δὲ τῶν θεικῶν
Χάριν δός, εὐεργετῶν,
Ἡ καρδία μου αἰεὶ
Νυττομένη γλυκερῶ
Πρόσωπόν σου τὸ λαμπρὸν
Ρυομένου τῶν κακῶν
Ὁλης ἐκ ψυχῆς ποθῶ
Σεμνῶς ζῆν, καὶ εὐαγῶς,
Φάνηθί μοι ἰλαρὸς
Ἄρα τῇ τῆς τελευτῆς
Νεύματι δὲ προσκνεῖ,
Ὡς σχῶν ταύτην τὴν ἰσύχην,
Καὶ προσφέρων τῷ Θεῶ,
Ἀναπαύσεως τυχεῖν
Ἰδεῖν φῶς φωτοποιόν,
Τὸν Θεόν τε τῶν Θεῶν,
Ἡμερόν σε, χαροπόν,
Νῦν βοῶ ἔλεεινῶς,

Ἀρχιστράτηγος σὺ ὢν,
Καταρράσσεις τῶν ἐχθρῶν.
Ἡμερῶν τοῦ παλαιοῦ,
Ἐφαρμόσει σοι βροτῶν,
Πράξις σοι διηνεκῆς,
Καὶ αἰεὶ δοξολογοῦν.
Ὁ Θεός καὶ φωτισμός,
Ἐσοπτρον ὡς συμπαρόν.
Πόθον σου τὸν πρὸς αὐτόν,
Τῶν λοιπῶν ὑπερκοσμεῖ.
Καὶ ἀπάτου ἐμφορεῖ
Ἀπολαύσεως Θεοῦ.
Καὶ τὴν γῆν πᾶσαν πληροῖς
Παγκαρπίας λογικῆς.
Ἐκ Θεοῦ, καὶ εὐπορεῖ
Ὡσπερ θεῖον θησαυρόν.
Δόξαν σὴν, καὶ ὑψηλὴν,
Προστιθεῖς τὸ ἐφ' ἡμῖν,
Τοῦ Χριστοῦ πτερυγῶν σῶν
Καὶ αἰεὶ περιφρουρεῖς.
Ἄρχον μέγα Μιχαήλ,
Ἐκφυγεῖν καταζητῶν,
Τῷ Μεγάλῳ Στρατηγῶ,
Δέησιν, καὶ ἐκβοῶ.
Τοῦ Ἰψίστου νοητέ,
Μετὰ τοῦ λαοῦ ὁμοῦ.
Ἦμνων, καὶ Ἀγγελικῶν
Μελωδῶ σῶν ἀρετῶν.
Θέλωγοιτο ἐν τῇ ζωῇ,
Ἐρωτι σῶ ἱερῶ.
Ἰδοίμι, καὶ ἰλαρόν,
Πάντων μὲ τῶν κοσμικῶν.
Τῷ τῶν ὄλων βοηθῶ
Γενοῦ οὖν μοι ἀρωγός.
Ἄγγελος ὁ φοβερὸς
Τῆς προσκαιροῦ βιοτῆς.
Ὁμματί τε εὐμενεῖ,
Λάβε τὴν ἐμὴν ψυχὴν.
Βασιλεῖ τῷ εὐποῶ,
Σπεῦσον τότε τὴν πτωχὴν.
Ζωὴν τὴν ζωοποιόν,
Καὶ τῶν ὄντων ὄντως ὄν,
Πάλιν λέγω, προειπῶν,
Ἰδοίμι ὁ ταπεινός.

Ἐν ἐμοὶ γὰρ ἐπὶ γῆς
Ἵπὲρ νοῦν τῶν ὑψηλῶν
Χαρὰ Πατρί, καὶ Υἱῷ,
Ἦμος ψάλλων ἔκτενως
Νεῦσον θεῖε Μιχαήλ,

Ἄρραβῶν τὸδ' ἀράραγής
Ἀπολαύσεσθαι καλῶν,
Πνευματὶ γ' ἐνὶ Θεῷ.
Τὸ Τρισάγιον κοινῶς,
Μυστικῆ ὦ Ἰσαράλ

Μεγαλυνάριον.

Φόβος τρόμος πέλης ἀμαρτωλῶν, χαρὰ δὲ δικαίων, Ἀρχιστρά-
τηγε Μιχαήλ, ὅθεν σε φοβοῦμαι, ἀμαρτωλὸς ὑπάρχων, ἀλλὰ τῷ
σῶ ἑλέει ἐλπίζων γένηθα.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

ΩΔΑΡΙΟΝ

Οὔ ἡ ἀκροστιχίς.

Ταβριήλ σοὶ προσδῶνῶ
Δούλος σου ὁ ταπεινός,

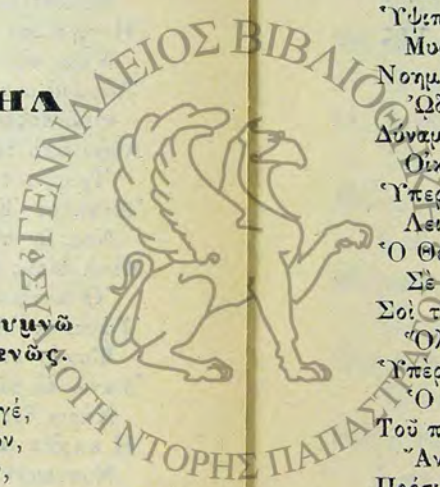
τὴν ὁδὴν, καὶ ἀνυμνῶ
δέξαι ταύτην εὐμενῶς.

Ταβριήλ Ἱερουργέ,
Ἀγαλλίαμα κοινόν
Βασιλεῖ τῶν δωρεῶν
Ρεῖθρα βρούεις φωτισμοῦ
Ἴσχυς πέλεις Ἀθλητῶν,
Ἡδονὴ σῶν ὑμνητῶν,
Λυπηρῶν ἀπαλλαγὴ,
Σωτηρίας θαυμαστῆς
Ὅλος χάρις καὶ χαρὰ
Ἰασίς τῶν ἀσθενῶν
Παραστάτης φοβερός,
Ρήτωρ μεγαλοπρεπῶν
Ὅμμα τῆς τρισσοφαγοῦς
Στρατηγὸς τῶν νοερῶν,
Φῶς τὸ ἄδυτον Θεοῦ,
Ὡραιότατος Φωστήρ,

τῶν Ἀγγέλων Ἀρχηγέ,
Ὅλων τῶν Χριστιανῶν,
Ἀρχιστράτηγος σὺ ὢν,
Πᾶσι καὶ ἀγιασμοῦ,
Εὐθυμία Ἀσκητῶν,
Χαρμονὴ τῶν ἱκετῶν.
Χαριτόδωρος πηγὴ,
Πρῶτος Εὐαγγελιστής.
Ὅλος λάμπει καὶ λαμπρὰ,
Ἵψωσις τῶν ταπεινῶν
Σὺ Κυρίου γὰρ φαίδος,
Ἵμνων τῶν Θεοπρεπῶν
Αἰγλῆς καὶ ὑπερφουδῆς,
Στρατιῶν καὶ ἱερῶν
Φωτὸς τοῦ ζωοποιοῦ,
Ἡλιόμορφος ἀστήρ.

Νοῦς ἀφράστως ὑψηλός,
Ὡς ἰδεῖν τὴν ὑψηλὴν,
τὴν βουλὴν τὴν θεϊκὴν,
Ἦν ἐγίνωσκεν οὐδεὶς,
Νοῦς ὑπάρχων δυνατός·
Ὡ ἀπάτου σου τιμῆς
Δύναμις ἐμῆς ψυχῆς,
Ἡ γὰρ ἐμῆς ζωῆς
Νόον πάντων προκρίθεις,
καὶ σὺ μόνος πιστευθεὶς,
Ἄνωθεν ἐπὶ τῆς γῆς,
Ἵνα ταύτην ἐμφανῆ·
Ἄνυμνῶ οὖν τὴν πολλὴν,
Νῦν ἐνταῦθα καὶ ἀεὶ,
Ἵψιπέτα ἀετέ,
Μυστηρίου λειτουργέ,
Νοημάτων μυστικῶν,
Ὡδῶν θείων νοερῶν.
Δύναμις Ἐκκλησιῶν,
Οἰκουμένης ὁ φρουρός,
Ἵπεράνω οὐρανῶν,
Λειτουργὸς θεοπροπέης,
Ὁ Θεός σου προσιδῶς,
Σε γαρός Προμηνητὴν,
Σοὶ τὸ χαῖρε ταπεινῶς,
Ὅλος λύπης προσφρονῶ,
Ἵπὲρ πάντας τὸν Θεόν,
Ὁ Θεῷ σὺ παρεστῶς,
τοῦ ποιεῖν τὰς Ἱεράς.
Ἄνακτος Ἐμμανουήλ.
Πρόσιδε δὲ ἀσμενῆς,
Ἐν τῷ τέλει τῆς ζωῆς.
Ἵλεων τὸν Ποιητὴν,
Νεῦσον ταῖς ἐμαῖς λιταῖς
Ὁ πλουτῶν ἐν οἰκτιρμοῖς
Σῶσον τὴν ἐμὴν ψυχὴν,
Δι' ἀγάπην τῆς Ἀγνῆς
Ἐκδέξαι τὸν ταπεινόν,
Ἐνωθεῖν μὴ ποτέ,
Ἄπὸ τῆς σῆς δεξιᾶς,
Ἵνα πόθῳ σε ὑμνῶ,
τὴν ὁδὴν χαρμονικῶς,
Ἄγιε Θεέ ἡμῶν,
Ἵπερῶνητε ἀεὶ,

Σὸν ἐδόθη γὰρ καλῶς,
Προαιώνιον βουλὴν,
τὴν ἀρόρτως μυστικὴν,
Εἰμὴ σὺ Θεοσιδῆς,
καὶ Θεῷ ἀγαπητός,
Ὡδῆς δόξα τῆς ἐμῆς
Ἡ σφραγὶς ἐμῆς ψυχῆς,
Μέχρις ἐσχάτης πνοῆς.
Πάντων ὑπερψωθεὶς,
ταύτην καὶ καταπεμφθεὶς·
Ὁρανόθεν φωταυγής.
Ἄπεργάσθη τῇ ἀγνῇ·
Χάριν σου καὶ ὑψηλὴν,
Ἐν τῇ ἄλλῃ τῇ ζωῇ·
τοῦ ὑψίστου νοητέ,
Θεοῦ καὶ μυσταγωγέ·
Χαῖρε βάθος Θεϊκῶν,
Χαῖρε στόμα φλογερόν.
Χαῖρε μετὰ τὸν Θεόν,
Χαῖρε πάσης ὁ στερόρος·
Χαῖρε τῷ Θεῷ σκυῶν,
Ἄγγελος Θεοτερπέης,
τὸ χαρίεν ἀψευδῶς,
Δίκνυσι καὶ πληρωτὴν·
Νῦν καὶ ὁ ἐλεεινός,
Χαῖρε, λέγω, καὶ Ἰερωνῶ
Παρρηγίζων ἄφρων ὢν,
Φώτισόν με ἐφεστῶς·
Ἐντολὰς καὶ ζωηράς.
Ἄρχων μέγα Γαβριήλ·
Ἐπ' ἐμοὶ καὶ προσηνῆς,
Ἐκλιπούσης τῆς πνοῆς
Ποιῆσόν μοι καὶ κοιτήν,
Ἵκεσίαις καὶ λιταῖς.
Πρόσχερς μου τοῖς ὀδυρμοῖς
Ἐχων ἄμετρον ἰσχνὴν
καὶ Δεσποίνης τῆς κοινῆς,
Δουλόν σου εἰς ἀγαθόν
Ἄρχάγγελε δυνατέ,
Σκέπην τῆς κραταιᾶς,
καὶ ἀπαύστως προσφρονῶ,
ταύτην ἐνθεαστικῶς.
Πασῶν ὑπερβεν τιμῶν,
Δόξα κράτος, καὶ τιμὴ.



Τοῦ παντός τὸ ἀρχικόν,
 Ἡ πασῶν ἀρχῶν ἀρχή,
 Νοῦς ὁ κτίσας πάντα νοῦν,
 Ἐν χειρὶ πάντα κρατῶν
 Ὑψος βάθος τὸ κρυπτόν,
 Μῆκος πλάτος νοητόν
 Εὐμενέστατε ἡμῶν,
 Ω Τριάς, Πάτερ, Υἱέ,
 Σῶσον με τοῦ Γαβριήλ,

Αἴτιον, καὶ τελικόν,
 Καὶ ἀρχῆς ὑπεροχή·
 Πνεῦμα πάντα τὸ κινουῦν,
 Καὶ μηδὲν τῶν πάντων ὄν·
 Ἐν τοῖς πᾶσι καὶ σεπτόν,
 Ἄπειρον, καὶ αἰνετόν·
 Καὶ τὴν γῆν ὁ κυβερνῶν.
 Καὶ Παράκλητε Θεέ·
 Ταῖς εὐχαῖς, καὶ Μιχαήλ.

Μεγαλυνάριον.

Τῆς προαιωνίου θείας βεουλῆς, Γαβριήλ ὁ μύστης,
 εὐφημείσθω περιχαρῶς, καὶ μεγαλυνέσθω, χαρᾶς τῆς
 παγκοσμίου, τῆ Κόρη προσκομίσει τὰ Εὐαγγέλια.

Δαδιτικοὶ Χαιρετισμοὶ εἰς τὴν Παναγίαν.

Υ Μ Ν Ο Σ Ι'.

Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων,
 Ὃν ὁ Θεὸς ἐγέννησε πρὸ Ἑωσφόρου μόνον.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ἐκ δεξιῶν Κυρίου
 Ὡς Κύριος καθήμενος ἐπ' οὐρανοῦ Ἁγίου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὁ ὢν ἐν τοῖς ὑψίστοις·
 Καὶ ἐφορῶν τὰ ταπεινά, ὡς τῶν ἀπάντων κτίστης.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, τὸν θεῖον αὐτοῦ Θρόνον
 Ἡτοίμασεν ἐν οὐρανῷ αἰῶνας εἰς αἰώνων.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Θεὸς ὁ ἐπὶ ὤμων
 Καθήμενος τῶν Χερουβίμ, ὁ δοὺς Μωσῆ τὸν νόμον.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, τιμᾶται, προσκυνεῖται
 Ἐκ τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς Θεὸς αἰνεῖται.

Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Ἀγγέλους ὁ ποιήσας
 Πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ ὡς πῦρ φωτίσας.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός παντός ἐστι τὸ χαίρειν (α)
 Ὁ θαυμαστῶς τὸν οὐρανὸν ἐκτείνων ὡσεὶ δέρριν.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὅστις ἐν τῷ Ἡλίῳ
 Τὸ σκῆνωμ' αὐτοῦ ἔθετο Πατρὶ τῷ οὐρανίῳ.
 Θύγατερ ἥς υἱός, οὔτινος διηγούνται
 Οἱ οὐρανοὶ τὴν δόξαν, ναί, ὑφ' οὗ διατραεοῦνται.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, οὗ τὴν δικαιοσύνην
 Ἀνήγγειλαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ τὴν ἀγιωσύνην.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὁ πάντως ἀγιάζων,
 Ὁ πλήθη ἄστρων ἀριθμῶν, καὶ πάντα ὀνομάζων
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὁ δυνατὸς ἐν πᾶσι,
 Ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῆ καὶ γε ἐν τῇ θαλάσῃ.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ἐπὶ τῆς γῆς κατέβη,
 Καὶ πάλιν ἐν ἀλλαγαμῷ εἰς οὐρανοὺς ἀνέβη.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὅστις τὴν σωτηρίαν
 Ἐν μέσῳ γῆς εἰργάσατο διὰ φιλανθρωπίαν
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ᾧ πρέπει δόξαν νέμειν
 Ὁ ἐπιβλέπων εἰς τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμην
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, τὴν γῆν θεμελιώσας
 Καὶ ποτὲ οὐ κλιθήσεται, πανσόφως στερεώσας.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὅστις τὰ πάντα τρέφει,
 Ὁ τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, τιθεὶς ἐπὶ τὰ νέφη
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Κύριος ὁ Θεός μου,
 Ὁ φῶς ἀναβαλλόμενος, καὶ φῶς παντός τοῦ Κόσμου
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὁ περιεζωσμένος
 Ἐν δυναστεία θεϊκῇ, Θεὸς δεδοξασμένος.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός σφόδρα ὑπερυψώθη
 Ἀπαντας ὑπὲρ τοὺς Θεούς, ναί, καὶ ἐθαυμαστώθη
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Θεὸς τῶν σωτηρίων
 Θεὸς τοῦ σώζειν, ἐλεεῖν, Θεὸς τῶν θαυμασίων
 (α) Πάντων ἡ χαρά.

Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Κύριος τῶν Κυρίων,
 Κύριος τῶν Δυνάμεων, γηίνων, οὐρανίων.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, οὐ ἡ μεγαλωσύνη.
 Ἀπειρος, καὶ ἡ αἰνεσις, καὶ ἡ ἀγαθωσύνη
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, οὐτινος τίς λαλήσει
 Τὰς δυναστείας, ἀκουστάς τὰς αἰνέσεις ποιήσει ;
 Θύγατερ χαῖρε ἥς υἱός, ὃν ἅπαντα αἰνοῦσι,
 Ἔθνη, καὶ πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, καὶ προσκυνοῦσι.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, πρὸς ὃν, ὡς πρὸς Δεσπότην,
 Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐλπίζουσι πάντων, καὶ τροφοδότην.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, οὐπερ ἡ Δεσποτεία,
 Ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ, καίγε ἡ βασιλεία.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Θεὸς οἰκονομίας,
 Καὶ λίθος ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας·
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὅστις τῶν φοβουμένων,
 Καὶ τὸ θέλημα ποιεῖ, καὶ ἐπικαλουμένων.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, κατὰ τὴν ψαλμωδίαν,
 Δύναμιν ἐνεδύσατο, εὐπρέπειαν ἁγίαν.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, καθάπερ, Δαβὶδ ψάλλει,
 Ὡραῖος παρὰ τοὺς υἱούς, τοὺς τῶν ἀνθρώπων κάλλιπεν.
 Θύγατερ χαῖρε ἥς υἱός, οὐτινος ἐπλασάν με,
 Αἱ χεῖρες αἱ ἀσώματοι, καὶ γε ἐποίησάν με.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Κύριος ὁ Θεός μου,
 Αὐτὸς γὰρ ὁ ἐκσπάσας με, ἀπὸ Γαστρὸς μητρὸς μου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ἰσχύς μου, ὕμνησίς μου,
 Χαρᾶς τῆς σωτηρίας μου, καὶ ὑπ' ρασπιστῆς μου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, σωτῆρ μου φωτισμός μου,
 Κραταίωμά μου, ῥύστης μου, δόξα μου βοηθός μου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, τὸ ἀγαλλίαμά μου,
 Τὸ τῆς περιεχούσης με, θλίψεως λύτρωμά μου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ἐχθρῶν μου ἐξ ὀργίλων,
 Ὁ ῥύστης μου, καὶ λυτρωτής, ἀδήλων τε καὶ δήλων.

Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, οὐτινος ὑψώσέ με,
 Ἡ δεξιὰ ἡ ὑψηλή, καὶ ἐδυνάμωσέ με.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, οὐπερ τῷ λάρυγγί μου,
 Τὰ λόγια τὰ γλυκύτατα, καὶ λύχνος τοῖς ποσὶ μου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, Δαβὶδ τοῦ βασιλέως,
 Ὁ βασιλεὺς τε καὶ υἱός, τὸ κράτος καὶ τὸ κλέος.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, δὲ ὃν τὰ πάντα στέργεις, (α)
 Ὁ μέγας ὄντως τῆ βουλή, καὶ θαυμαστός ἐν ἔργοις.
 Θύγατερ χαῖρε ἥς υἱός, Κύριος ὁ Θεός μου,
 Παρέστησε, καὶ σ' ἔστειψε Βασίλισσαν τοῦ κόσμου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὅστις πεποικιλμένην,
 Ἐκ δεξιῶν σὲ ἔστησε, περικεκοσμημένην.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὁ βασιλεὺς Θεός σου,
 Τοῦ κάλλους ἐπεθύμησε τῆς ωραιότητός σου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, ὁ ἅγιος ἁγίων,
 Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα σὲ τὸ αὐτοῦ ὡς θεῖον.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, εὐφραίνει σε τὴν Πόλιν,
 Θεοῦ θείοις χαρίσμασιν, ὡς Πόλιν θεῖαν ὄλην.
 Θύγατερ χαῖρε ἥς υἱός, κάθηται ἐπὶ θρόνου,
 Τῶν μητρικῶν σου ἀγκαλῶν, ὡς θρόνου θείου μόνοῦ.
 Θύγατερ χαῖρε ἥς υἱός, εἶπε, τὸ πρόσωπόν σου,
 Μητέρα μου λιτανεύουσι τὰ πλήθη τῶν λαῶν σου.
 Θύγατερ χαῖρε, ἥς υἱός, σὺν τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ,
 Ἀκούει, ἀλληλούϊα, καὶ Πνεύματι ἁγίῳ.

(α) τὸν κόσμον ἀγαπᾷς.

ΤΕΛΟΣ

Τῷ δὲ Θεῷ ἀτελεύτητος δόξα, ἀμήν.

	Σώμ.	Γέρων Σάββας	Παντοκρατορινός	Σώμ.
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας	4	Ἰγνάτιος μοναχός	»	1
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Βατοπαιδίου	20	Κλήμης	»	1
Ἰωακείμ Ἱερομόναχος Βατοπαιδινός	1	Βαρθολομαῖος	»	1
Εὐλόγιος » »	1	Ἀθρόσιος	»	1
Φιλόθεος γέροντας » »	1	Μακάριος	»	1
Γεδεών » »	1	Ἰάκωβος	»	1
Θεοδόσιος μοναχός » »	1	Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐηροποτάμου		1
Ἀντίπας » »	1	Προηγούμενος Εὐγένιος Ἐηροποταμινός		1
Γλυκέριος » »	1	» Κύριλλος »		1
Σέργιος » »	1	» Εὐδόκιμος »		1
Ἰωάσαφ » »	1	Γρηγόριος ἱερομόναχος	»	1
Θεόφιλο, » »	1	Βασίλειος » »		1
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰθῆω.	5	Μόδεστος » »		1
Προηγούμενος Κύριλλος Ἰθρηίτης	1	Ἀκάκιος » »		1
Παρθένιος ἱερομόναχος Ἰθρηίτης	1	Εὐθύμιος μοναχός	»	1
Γέρων Πάϊσιος (Κυθωνεύς) Ἰθρηίτης	2	Ἰωάσαφ τυπικάρης	»	1
Δαβὶο μοναχός Ἰθρηίτης κλητῆρ	1	Μελίτων ἱεροψάλτης	»	1
Διονύσιος ἱεροδιάκονος Ἰθρηίτης Πελοποννήσιος	1	Δαμασκηνός μοναχός	»	1
Νάξιμος μοναχός βηματάρης	1	Ἀθανάσιος » Καλλιπολίτης Ἐηροποταμινός		1
Ἀνατόλιος Μ. Μυριοσωτηνός	1	Ἀγλάτιος » δοχειάρης »		1
Τρύφων Μ. Ἰθρηίτης	1	Διονύσιος » οἰκονόμος »		1
Ξενοφῶν Μ. »	1	Ἀλέξανδρος » »		1
Γεννάδιος Μ. »	1	Μακάδιος » Κασανδρεὺς »		1
Γελάσιος Μ. » ἐκ Σουβλίου	1	Σίλβεστρος » »		1
Χαράλαμπος Μ. γέροντας Ἰθρηίτης.	1	Ἀβέρκιος » νεωκός »		1
Ἡ Ἱερὰ Σερβικὴ Μονὴ Χιλιανδαρίου	4	Σισίνιος » νεωκός »		1
Ὁ γραμματεὺς αὐτῆς. κ. Πέτρος Λαζαρέβιτς	1	Δαμιανός » κανονάρχης	»	1
Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Ἀγίου Διονυσίου	2	Νικόλαος » »		1
Τὸ Ἱερὸν Κσινόβιον Κουτλουμουσίου	2	Γοργόνιος » »		1
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Παντοκράτορος	1	Παναγιώτης δόκιμος νοσοκόμος		1
Ἀρχιμανδριτὴς Θεόκλητος Παντοκρατορινός	1	Μαστρονικόλας Ξυλουργός		1
Ἰακείμ ἱερομόναχος »	1	Νικόλαος Τσελεπῆς		1
Χριστόδουλος μοναχός »	1	Ἀλέξανδρος ὑποδηματοποιός Συκιώτης		1
Ἰωσήφ ἱερομόναχος »	1	Σάββας μοναχός κελλειώτης Ἐηροποταμ- Μεταμόρφωσης		1

	Σώμ.
Ἰωάννης μοναχὸς κελλειώτης Ξηροποτάμ. ὁ Ἅγιος Ἄθαν.	1
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ζωγράφου	20
Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον Καρακάλου	8
Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον Ἁγίου Παύλου	8
Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον Σίμωνος Πέτρου	8
Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον Ξενοφώντος	6
Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον Ἐσφυγμένου	4
Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον Ρωσσίκου	10
Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον Κωσταμονίτου	8
Ἡ Ἱερὰ Σκήτη ἁγίας Ἄννης	2
Κάλιστος Μ. Ἀγιογράφος	2
Σεραφεῖμ ἱερομόναχος Κελλ. ἁγ. Ἀπ. Θωμᾶς	1
Νικόδημος » » » Γεώργιος	1
Νεόφυτος » » ἁγ. Ἀρχάγγελος	1
Γεννάδιος » τυπικάρης τοῦ πρωτάτου	1
Ἀντώνιος » Κελλ. ἁγιος Ἀρχάγγελος	1
Ἀντώνιος » ἑφημέριος τοῦ πρωτάτου	1
Ἄνθιμος » » »	1
Δαμασκηνὸς μοναχὸς Κελλ. ἁγ. Νικόλαος	1
Παχώμιος » Κελλ. ἁγιοὶ Ἀνάργυροι	1
Βίκτωρ » Κελλ. Ἀδόματος	1
Ματθαῖος » κομπολογᾶς	1
Ἰωσήφ » Κυμαῖος	1
Χρυστόδουλος Ματθαίου Ζωγράφος	1
Δημήτριος Χ. Κωνσταντίνου Ζωγράφος	1
Θωμᾶς Ζωγράφος	1
Θεμελῆς Καλύμνιος Ζωγράφος	1
Ἀπόστολος Μαργαρώνης	1
Βασίλειος Κωνσταντίνου	1
Πανταζῆς Πανταζάκου	1
Νικόλαος Πανταζάκου	1
Παναγιώτης Γεωργιάδης Ζωγράφος	1
Νικόλαος Δελφινόπουλος »	1
Γεώργιος Βλαχόπουλος »	1
Σπυρίδων Παπᾶ Γρηγορίου Μ. Ζωγράφος	1

	Σώμ.
Ἀβράμιος Χ. Γεωργίου Σκήτη Κουτλουμουσίου	1
Θεόφιλος Π. Βρασόπουλος	1
Μιχαὴλ Ὀρφανίδης	1
Πανογιώτης Γ. Λέσβιος	1
Ἀρσένιος Παπᾶ Νικήτα	1
Παντελεήμων ἱερομόναχος Σκήτη Κουτλουμουσίου	1
Δωρόθεος » » »	1
Σπυρίδων μοναχὸς Παπᾶ Ἀρσενίου Κελλ. Ἀνάληψις	1
Γρηγόριος ἱερομόναχος Σκήτη ἁγίας Ἄννης	1
Κάλιστος μοναχὸς	1
Ἡ Ἱερὰ Σκήτη Καυσοκαλυβίων	1
Ὁ Δικαῖος Παῦλος ἱερομόναχος	2
Ἀντώνιος μοναχὸς ἁγιογράφος	1
Ἰωαννίκιος » »	1
Μακάριος μοναχὸς Σάμιος	1
Μεθόδιος ἱερομόναχος Χίος Κελλ. ἁγιος Μεθόδιος	1
Κυπριανὸς μοναχὸς	1
Ἰωακείμ Μ. Ζωγράφος Καλύβη ἁγ. Ἀρχάγγελος	1
Γέρων Ἰωάννης μοναχὸς Ἰωασαφαίων.	1
Νεόφυτος μοναχὸς ἁγιογράφος Καλύβ. ἁγ. Ἀρχάγγελος	1
Ἀνάτολιος μοναχὸς	1
Ἀγάπιος ἱερομόναχος Καλύβης ὁ Εὐαγγελισμὸς	1
Νεῖλος μοναχὸς Καλύβη ὁ ἅγιος Παντελεήμων	1
Πανάρετος Μοναχὸς Ζωγράφος	2
Παντελεήμων ἱερομόναχος	1
Γεράσιμος μοναχὸς Καλλ. ἁγ. Ἰωάνν. Θεολόγος	1
Θεοφάνης μοναχὸς ἁγιογράφος	1
Εὐλόγιος μον. Κ. Π. Ε. πλησίον τῆς Ἱ. Σκήτews Κουτλουμ.	1
Σκήτη Ἁγίας Ἄννης τὸ κοινὸν αὐτῆς	2
Κάλιστος μοναχὸς Ἐφέσιος Ἀγιογράφος	1
Γερόντιος μοναχὸς ἁγιογράφος	1
Παῖσιος ἀπὸ Κερασιᾶς καὶ ἁγιος Ἀπόστολος	1
Βικέντιος ἡ Συμεὼν χ. Γεωρίου	3
Δανιὴλ ἁγιογράφος Σμυρνέως	1
Ἰάκωβος Χίος ἁγιογράφος.	1

Οί ἐν Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης

Ιωάννης πασᾶ Θεοδώρου	1
Νικόλαος Σουβελίδης	1
Δημήτριος Καρτσακλῆς	1
Γεώργιος Ἀφεντουλίδης	1
Γιοβανάκης Κρουσουλίδης	1
Κυριακὸς Μαργαρίτης	1
Κυριακὸς Μαλαθοῦρας	1
Εὐστάθιος Χανδρόπουλος	1
Σταῦρος Α. Νικολαΐδης	1
Θωμᾶς Σαββόπουλος	1
Στέφανος Ἱεροδιάκονοῦ Ἰβηρίτης	1
Ἐμμανουὴλ Μακροάκης	1

Οί ἐν Σμύρνῃ

Μισαήλ Ἀρχιμανδρίτης ἐφημέριος Ἁγίας Φωτεινῆς
Δημήτριος Βηδίνης φανοποιὸς
Ἐμμανουὴλ μοναχὸς

